

Hoán phu cách cách

Contents

Hoán phu cách cách	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	16
4. Chương 04	25
5. Chương 05	33
6. Chương 06	40
7. Chương 07	47
8. Chương 08	54
9. Chương 09	61
10. Chương 10- End	68

Hoán phu cách cách

Giới thiệu

Hắn thật sự bị mù rồi mới có thể lấy nàng – Không sai, nàng chính là coi trọng hắn mù! Từ lâu đã t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-phu-cach-cach>

1. Chương 01

Chương 1:

Trung thu tháng tám qua đi, kiểu hoa rước thập nhị cách cách đông đưa đông đưa, đông đưa từ Bắc Kinh đến đường lớn Tô Châu náo nhiệt, rồi lại đông đưa đông đưa đến ngoại ô kinh thành, không ngờ là lại đông đưa tiếp tục đến một vùng hoang vu dã ngoại.

Đại mỹ nhân đang ngồi trong kiểu hoa đã sớm vút mào phượng trên đỉnh đầu có thể đè chết người không

cần đèn mạng kia sang một bên, buồn chán ngáp dài, nửa quỳ nửa ngồi bên trên, dung nhan mỹ lệ hé ra cơ hồ như dán trên khung cửa sổ vuông dán hoa, trừng mắt nhìn quang cảnh núi rừng bên ngoài.

Không thể nào? Cái tên bối lạc mù kia sống ở xa như vậy?! Tuy rằng căn cứ vào tình huống của hắn suy ra, ở đâu cũng chỉ thấy một màn đen kịt, nhưng mà...

Nàng nháy mắt mấy cái, lại trừng to mắt nhìn, ê?!

“Dừng kiệu! Dừng kiệu đi!”

Nàng đột nhiên kêu to, khiến kiệu phu cuống cuống dừng kiệu lại, trong chớp mắt, một cái bóng màu đỏ từ trong kiệu vụt qua, chạy thẳng đến một tảng đá nhô ra nơi sườn núi cách đó không xa.

Không thể nào?! Chẳng lẽ thập nhị cách cách luôn luôn thở dài suốt dọc đường đi này rốt cuộc chịu không nổi, không muốn gả cho bối lạc gia, nên tính nhảy vực tự sát? Phản ứng đầu tiên của mọi người là kinh hoàng liếc mắt nhìn nhau một cái, tiếp đó là đồng loạt hô lên, “Mau cứu người! Cứu người a!”

Rất nhiều kiệu phu, hỉ nương, nha hoàn cùng gia nô bị dọa đến lập tức xông lên phía trước, nhưng đến bên vách núi rồi, mới phát hiện sự tình không giống như bọn họ tưởng tượng – quả thực có một nữ tử đang đứng bên vách núi, nhưng thập nhị cách cách chính là đang khuyên nhủ nàng.

“Cô nương, người ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn a, có chuyện gì cũng có thể từ từ thương lượng mà!” Tình Tâm dè dặt nhìn vị cô nương áo tím đang đứng cách vách núi đúng một bước.

“Chuyện của ta không cần người lo, người đi đi!” Đỗ Kiều Tuyên giận dữ trừng mắt nhìn nữ tử mỹ lệ xa lạ này, nhưng ánh mắt lại liên tục nhìn về núi rừng xanh thẳm trước mắt, hắn tại sao còn chưa đến vậy?! (TN: Sặc, đừng nói vụ tự tử này chỉ là vở kịch dọa tình lang của chị nha =)))

“Kiều Tuyên cô nương, người tại sao lại đến nơi này?”

Lâm di một thân hỉ nương trang phục thổ hồng hể chạy đến bên người thập nhị cách cách, vẻ mặt lo âu nhìn Đỗ Kiều Tuyên, ba năm trước cũng tại chỗ này đã từng phát sinh một việc đáng tiếc, nàng thế nào lại đến đây?

“Lâm di?! Vậy nàng không phải là...” Đỗ Kiều Tuyên nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt toát ra vẻ đổ kỵ, cảm tức quan sát vị tuyệt sắc mỹ nhân đang một thân áo đỏ quàng cổ, “Người chính là tân nương của Thừa Diệp!”

Tình Tâm không phủ nhận, tuy nhiên lại không hiểu đổ kỵ kia của nàng là từ đâu mà tới, “Phải, người cũng biết hôm nay là ngày đại hỉ của ta, có thể giúp đỡ được không? Đừng xúc động khiến ta xúi quẩy?”

Nàng mãnh liệt hít một hơi, nghiêng răng phần nộ quát, “Ta chính là muốn nhảy, chính làm muốn người xúi quẩy, ai bảo người đoạt Thừa Diệp của ta!”

Nguyên lai là vậy, không ngờ rằng một kẻ mù tính tình táo bạo lại có người muốn đoạt?! Nàng đột nhiên cảm thấy hiểu kỳ không biết vị hôn phu của mình trông như thế nào, “Vậy được thôi, ta xoay người trở lại, người có thể nhảy rồi!”

Nàng dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, bởi vì những kẻ vì tình xem nhẹ bản thân chính là loại mà nàng khinh thường nhất, đời người có rất nhiều chuyện tốt đẹp, ngoại trừ tình yêu nam nữ ra, còn có rất nhiều chuyện có thể làm mà.

Nàng rất nhanh xoay người lại, còn những người khác chỉ biết đứng ngẩn ra, không ngờ rằng lòng dạ thập nhị cách cách kia lại thâm độc như vậy? Cho dù bọn họ cũng không thích Đỗ Kiều Tuyên, nhưng mạng người quan trọng, sao lại có thể thấy chết không cứu?!

Mọi người vẫn bầy miệng tám lời khuyên nhủ Đỗ Kiều Tuyên, nhưng nàng căn bản không để tâm đến họ, bất quá không nhảy là được rồi.

Tình Tâm mím mím môi, lại xoay người đối diện với nàng, “Sao lại không nhảy? Có muốn ta giúp người một tay không?”

Nói rồi, nàng đúng là đang bước tới, Đỗ Kiều Tuyên bị sợ đến cả mặt trắng bệnh, “Người đừng qua đây!”

Nàng không phải thật sự muốn chết a, chỉ là nghe nói Thừa Diệp hôm nay phải thành thân, nàng giận quá mới chạy tới nơi này, còn muốn nha hoàn đi báo với hần, chỉ là hần nhấn tâm thấy chết không cứu?!

Nhưng vào đúng lúc này, một cái bóng màu trắng đột nhiên bay tới, Tình Tâm lo lắng Đỗ Kiều Tuyên đang phơ phất thanh thể kia không cẩn thận mà rơi xuống vực, trực giác muốn tiến lên phía trước để ngăn cản nàng, nhưng cùng lúc đó —

Đỗ Kiều Tuyên vui vẻ hô lên một câu “Thừa Diệp”!

Lâm di cùng những người khác đồng loạt kêu to, “Bối lặc gia!”

Nàng sửng sốt, đang lúc chưa kịp có phản ứng gì nhiều, nam nhân cao to anh tuấn kia đã bất ngờ chế trụ cánh tay nàng, thi triển khinh công bay vào trong rừng.

“Chờ một chút, chờ một chút a!”

Đỗ Kiều Tuyên bực tức bực phát, thập nhị cách cách tại sao lại che trước mặt nàng? Nàng biết Thừa Diệp không thể nhìn thấy nên chỉ có nghe được âm thanh mới nhảy tới bên người nàng, nhưng lại bắt sai người rồi!

“Đáng ghét!” Nàng tức giận giậm chân thét chói tai.

Nhưng Tình Tâm nào có nghe thấy cái câu đáng ghét đó?

Nàng chính là đang ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt đen mê người thâm thúy như khiến người ta bị hút sâu vào đó của Thừa Diệp, lại nhìn đến bốn bề cây xanh rậm rạp, một người sáng mắt như nàng mà muốn bước đi trong cánh rừng xanh tươi tốt này đã là có chuyện rồi, nhưng hần làm sao lại rất quen thuộc, có thể một đường đi suông sẻ?! Hần không phải bị mù sao?

Một trận bay vút qua, không hề được báo trước, hần đột nhiên thả nàng ra, nàng còn chưa kịp có phản ứng gì nhiều, cho đến khi ngã ngồi trên mặt đất, “A u!” Sau khi đau nhức hô lên một tiếng, nàng mới giật mình phát hiện bản thân mình giống như một thứ rác rưởi bị hần hung hăng ném xuống đất!

Nàng không thể tin được trừng mắt nhìn vị nam tử anh tuấn đang đứng thẳng băng trước mặt nàng, “Ê, người chí ít cũng phải thông báo một tiếng chứ!”

“Giọng nói của người...” Hần nhíu mày cắt đứt lời nàng, “Người là ai?”

“Người cho rằng ta phải là ai?!” Nàng tức giận vỗ vỗ mông đứng dậy, quạ gặp mặt của vị hôn phu tương lai này của nàng phải nói là hơi bị “lớn” đó! Cái mông của nàng đau quá rồi.

“Người rốt cuộc là ai?”

“Ừ, nếu như người là Thừa Diệp bối lặc, ta đây chính là tân hôn thê tử của người!”

“Cái gì?”

“Người không tin? Một đoàn đội ngũ đón dâu hồi nãy vẫn đang ở đằng kia, chỉ là người lại giống hệt như điều hầu bắt gà bay tới chụp lấy ta.” Nàng vừa nói vừa vươn tay, để cách khuôn mặt hần một chút, nhẹ nhàng lung lay qua lại, thật sự là không nhìn thấy!

Trời ạ, đúng là thiên đồ hồng nhan mà, bây, sai rồi, hần là nam tử mà, nhưng ý nghĩa cũng không khác nhau mấy, khuôn mặt thanh tú tuấn mỹ đến khiến người ta phải nín thở ngược nhìn, đương nhiên là nhìn trộm thì không thấy được rồi?!

Hần đột nhiên xoay người bỏ đi, nhưng phản ứng của nàng cũng tức khắc biến đổi, nàng lập tức đuổi theo đến phía trước, không ngờ rằng hần lại động võ với nàng, không sao, công phu của nàng cũng không phải tệ, chỉ là một trận khoa tay múa chân xuất ra, chẳng lẽ nàng lại thua kém tên mù không thể nhìn thấy này?!

Nàng không phục lại xuất ra một chiêu, nhưng bị hần trở tay chế trụ, không thể động đậy.

Thừa Diệp cố sức đè một cái, nàng đau đón kêu lên a u, “Ê, người mưu sát thân thê hả?”

“Vậy thì rút xa một chút! Không được tiếp tục theo ta!”

Hần thô lỗ đẩy một cái, nàng lần thứ hai ngã sấp xuống đất!

Tên gia hỏa này, nàng thử phì phì muốn bò dậy, “Người tưởng là người mù thì có thể –” Nàng ngậm miệng lại ngay tức thì, ngay cả động tác đứng dậy cũng phải đình chỉ, tư thế này của nàng trông rất buồn cười, giống hệt như con chó nhỏ đang quỳ trên mặt đất, nhưng nàng lại không dám động dậy, bởi lẽ khuôn mặt kia của hắn đang biến thành màu đen, nói nhảm, là tức giận quá mà biến thành màu đen mới đúng!

“Người nói lại lần nữa xem!” Hắn căn rằng phun ra, từng bước tiêu sái trở về, còn một cước dẫm nát giá y (áo cưới) của nàng, nàng dám ở trước mặt hắn nói đến hai chữ người mù sao!

Sao vậy? Hai chữ người mù này là cấm kỵ sao?! Nhưng sự thực vẫn là sự thực mà, nàng trong lòng nói thầm, nhưng lại không có can đảm nói ra miệng, trừng mắt nhìn chiếc giấy da đang dẫm nát một góc áo của nàng, nàng âm thầm phun ra một ngụm khí, lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn, “Xem như ta cái gì cũng chưa từng nói qua, bất quá, bầu trời đột nhiên mây đen đùn đùn kéo đến, có thể sắp có mưa to, chúng ta hay là mau trở về đi?”

“Muốn về người cứ về đi, ta không thể trở về bái đường với người!” Cuộc hôn sự này hắn đã cự tuyệt ngay từ đầu rồi.

“Tốt! Người có muốn bái đường hay không cũng mặc, nhưng ta không muốn bị mưa làm ướt, người ít nhất cũng phải giúp ta tìm đường chứ!” Nàng vừa nói vừa đem một góc giá y bị hắn đạp nát lên lên kéo trở về, cuối cùng đứng thẳng thân thể, rồi lại định tiếp tục nắm ống tay áo của hắn, không ngờ còn chưa kịp động tới hắn, hắn đã thi triển khinh công tiêu sái bỏ đi!

Đùa hoài, chỗ này nàng không quen thuộc nha, hơn nữa nàng còn bị mù đường nữa, nhất định không thể đi ra ngoài được, không theo hắn thì phải làm thế nào? Nàng vội vã thi triển khinh công đuổi theo.

Hai người một trước một sau bay vút vút trong rừng, Thừa Diệp tuy rằng không nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác được nàng đang rất gần, hắn không ngờ là thập nhị cách cách lại biết võ công, không quan trọng, chỉ cần nàng đừng tới phiền hắn là được rồi!

Kỳ quái, tên này là mù thật hay mù giả đây? Sao lại giống như nhìn được đường đi vậy! Tình Tâm trong lòng nói thầm.

“Ầm ầm ầm ~” Trên trời đột nhiên vang lên tiếng sấm, sau đó mấy giây, Tình Tâm mắt thấy một tia sét sắp đánh xuống chỗ Thừa Diệp, nàng không chút suy nghĩ thả người về trước, một tay néo cánh tay hắn, cố gắng kéo hắn về một bên, cùng lúc đó, tia sáng trắng kia lại đánh trúng gốc cây đại thụ bên người họ, nàng lại cấp tốc lôi kéo hắn xoay một vòng, mắt thấy thân cây đại thụ bị sét đánh thành hai nửa đang toát ra đóm lửa, nàng lại vội vàng qua một bên nửa vòng...

Trời ạ, nàng tuy rằng là thích mạo hiểm, nhưng không cần oanh oanh liệt liệt ngay từ giây phút đầu tiên vậy chứ.

Nàng vừa thả ra một ngụm khí dài, lập tức từ trên trời trút xuống một trận mưa tầm tã, nàng đột nhiên nhìn thấy Thừa Diệp đang đứng yên bất động, “Người sợ sao? Tia sét kia có đánh trúng người đâu á!”

Hắn biết, nhưng chết tiệt thật! Hắn dĩ nhiên lại bị “động vật” hắn ghét nhất trên đời cứu?! Hắn nheo lại tuần nhan, tức giận không nói nên lời.

“Hắc, mai dẫn ta rời khỏi chỗ này a, ta cả người ướt đầm rồi!” Hôm nay chính là ngày đại hỉ của nàng, nhưng lại chật vật đến như vậy!

Thừa Diệp không nói lời nào, ngay cả biểu tình cũng trở nên hờ hững.

“Thừa Diệp bối lạc, chỗ này không phải địa bàn của người sao? Người vừa rồi còn bay tới bay lui, lúc này sao lại đứng yên bất động? Ta không thể đưa người trở về đâu, người chơi xấu cũng vô dụng, nhanh lên một chút...”

“Ồn chết người ta!” Hắn trầm giọng rít lên.

Hắn dĩ nhiên lại hét nàng? Nàng rất không vui khoanh lại trước ngực mắng, “Tên gia hỏa này –”

“Nhờ ban thường của người, bây giờ ta không biết đường về rồi!”

Hắn tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, tuy rằng từ nhỏ đã chơi ở khu rừng này, lúc lớn cũng chính là ngồi đây luyện võ, hắn có thể nói là quen thuộc với mỗi gốc cây nơi này, mỗi con đường rắc rối phức tạp, nhưng ba năm trước, hắn bị mù, phải nhờ hai gã tùy tùng cùng đi, mới có thể đi vào nơi rừng rậm này, tiếp đó, hắn phải mất một khoảng thời gian dài mới có thể đem địa đồ của khu rừng này ghi lại vào đầu mình, hắn biết chỗ nào nên rẽ, chỗ nào nên đi thẳng, cho đến khi có thể tự do đi lại.

Cho nên trong ba năm này, bao gồm cả sườn núi nguy hiểm kia, cho đến rừng rậm thâm sâu này, còn có Tình Vũ sơn trang mà hắn trụ ngụ, hắn đều có thể đơn độc tự do hành tẩu, không cần bất cứ ai dẫn đường.

Nhưng cũng chỉ có hắn biết, nếu một ngày làm mất phương hướng rồi, địa đồ trong đầu hắn liền không có cứ điểm, hắn vô phương đi tới được nơi hắn muốn, vừa rồi nàng đem hắn đi đông đi tây, bay lên rồi lại bay xuống, hắn hoàn toàn không biết mình đang đứng ở chỗ nào!

“Ầm ầm ầm ~”

Tiếng sấm lại tiếp tục vang lên, Tình Tâm tim đập vừa nhanh vừa mạnh một hồi lâu bây giờ đã hoàn hồn, khó tin lớn tiếng hỏi hắn, “Người không biết đường trở lại?!”

“Có gì đáng ngạc nhiên đâu!” Hắn khẽ cắn môi, hắn vốn là một kẻ mù mà!

“Ấc, không sai, nhưng mà...” Trời ạ, cái này phải làm sao bây giờ? Khu rừng này không nhóm bọn họ phải đi đâu a?

Mưa to cứ liên tục không ngừng, cả hai người đều ướt sũng, đôi mắt Tình Tâm bị mưa xối đến không còn mở ra được nữa, nhưng lại kéo tay hắn, kiên quyết đưa hắn tới dưới tàng cây đụt mưa, nhưng kỳ thực căn bản vẫn không khác biệt gì.

Thừa Diệp nghe thấy tiếng mưa rơi tầm tã, biết còn phải đợi một hồi lâu, hắn rút cuộc mở miệng, “Người hình dung lại chỗ chúng ta đang đứng đi, không chừng ta có thể nhớ ra làm sao trở lại?”

“Hình, hình dung?” Nàng nháy mắt mấy cái, nhìn mưa rả rích ầm ầm, xung quanh nơi nào cũng chỉ thấy mênh mông một mảnh, phải hình dung thế nào?!

“Nói mau!” Hắn chịu không nổi sự chậm chạp của nàng, lại hét lên.

Đúng là một tên gia hỏa thiếu kiên trì! Nàng trừng hắn một cái, rồi mới nhớ có tròng cũng uống công, đành nhìn quanh bốn phía, “Phía trước có cây, phía sau có cây, bên trái cũng có cây mà bên phải cũng là cây...”

Sắc mặt hắn phi thường khó coi, cả tiếng mắng, “Cái quỷ gì vậy?”

“Này...” Nàng lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Quên đi, chúng ta vừa đi vừa nhìn là được rồi, dù sao cũng đã ướt từ trên tới dưới, nhìn thấy cái quỷ gì ta lại nói cho người.”

Vì thế bọn họ cứ đi một lát lại dừng, mà lời nói của Tình Tâm đại đa số đều là, “Phía trước có cây...”

Mưa vẫn nặng hạt rơi.

“Phía trước chính là – có cây!” (TN: Cứ có cây có cây thế này thì ngày mốt Thừa Diệp cũng ko biết mình đang đứng chỗ nào =)))

Ai, Tình Tâm trong lòng thở dài một tiếng, đứng tại chỗ xoay một vòng, vẫn như vậy, xung quanh đều là cây với cây! Nàng thực sự muốn khóc quá, kẻ nào ăn no rồi việc đi trồng một khu rừng lớn thế này, bọn họ đã đi rất lâu rồi đó!

“Cái cây kia có hình dạng thế nào?” Thừa Diệp Thanh âm gắt gỏng, cố gắng dần xuống xung động muốn chửi ầm lên, bởi vì trên suốt dọc đường đi, hắn đã hét nàng đến cổ họng đau nhức cả rồi.

Nàng lắc đầu, muốn khóc, mà lúc này mưa tựa hồ đã nhỏ đi được một chút, nàng cố gắng bức mình nhìn rõ cảnh rừng đang bị nước mưa tẩy sạch... Nhưng mà, hai vai suy sụp, nàng hữu khí vô lực nói, “Chúng nó đều dài ngắn như nhau a!”

“Nữ nhân ngọc này, cây làm sao lại trường thành giống hệt nhau được?” Hắn đang cố gắng nhin để mình không rống nàng.

Mà kiên nhẫn của nàng tới đây cũng thật sự đã mất sạch, nhất là khi bầu trời đang không có chút dấu hiệu nào tạnh mưa, còn hấn lại tiếp tục làm loi côi!

“Cái tên mù thối tha này, bọn chúng cùng với một trăm lẻ hai cây cổ thụ căn bản đều giống nhau như đúc, không có đến nửa cây trọc lóc, cũng đều bị mưa làm ướt sũng như nhau, chẳng lẽ ngươi bảo ta đếm lá cây à?!”

Nữ nhân gốc chết tiệt này, cứ liên tục mấy lần mắng hấn là “người mù” như vậy!

Nếu không phải đang cần đôi mắt của nàng, hấn sớm đã một chưởng đánh chết nàng rồi! Hấn khẽ cắn môi, “Tiếp tục đi về phía trước, thấy bên ngoài cây thụ có gì lại nói cho ta biết.”

“Vâng! ‘Tướng công’, nếu như còn có cái gì khác biệt.”

Lời nói này của nàng trầm bổng du dương, tràn ngập ý vị trào phúng, nhưng vẫn không quên lôi kéo tay áo hấn tiếp tục tiến lên, chỉ là đông uốn tây lượn, giống như đang đi giữa mê cung, mà trước mắt bọn họ, ngoại trừ cây thì cũng chỉ là cây, nàng len lén quay đầu lại, nhìn nam nhân sắc mặt đang trầm xuống, đôi mắt bốc hỏa, lại phải tiếp tục vận đen đi về phía trước, hấn nhất định cho rằng nàng đang xem hấn như kẻ ngu si mà đùa giỡn, nhưng nàng lúc nào cũng là kẻ nổi danh mù đường nhất công chúa bang, xem ra cái chuyện ra ngoài này không biết là phải đợi đến năm nào tháng nào?

“Bối lặc... thập nhị cách cách...”

Từ rất xa, đột nhiên truyền đến vài tiếng gọi như có như không.

Nàng dừng biết lại lắng nghe, nhưng lại không nghe thấy bất cứ tiếng gì, chẳng lẽ nàng nghe nhầm rồi hay sao?

Rốt cục cũng tìm tới rồi! Thừa Diệp trong lòng âm thầm thở dài một hơi, rốt cuộc cũng không cần cũng nữ nhân gốc này ở chung một chỗ.

“Bối lặc gia! Thập nhị cách cách!”

Không nhầm được, thanh âm nghe thấy rất rõ ràng, còn nghe được cả tiếng bước chân, “Chúng ta ở đây, ở đây a!” Tình Tâm mãi nguyên kêu to, tiếp tục cười nhìn về phía Thừa Diệp còn đang không nhúc nhích, “Ngươi có thể yên tâm rồi!”

Hấn không nói gì, hơn nữa còn rút tay áo nàng đang bị nàng nắm lại.

Nét cười trên mặt nàng đông cứng, nam nhân này thật là xấu tính á! Cần nàng thì mặc cho nàng nắm? Bây giờ nàng mất giá trị lợi dụng rồi thì... Nàng tức giận trừng mắt nhìn hấn, rồi lại nhớ đến có trường cũng uống công.

Một lát sau, Lâm di, Hà tổng quản chờ ở Tỉnh Vũ sơn trang cùng bọn nô bộc ra ngoài tìm, ai nấy cũng đều che ô chạy tới bên người bọn họ, Lâm di nhìn thấy hai người rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, Hà tổng quản cũng vội vàng đem ô đặt lên trên đầu thiếu gia, nhưng hấn cùng với đám nô bộc chưa gặp qua Tình Tâm đều nhìn không được quan sát nàng, tuy rằng chật vật, nhưng cũng là một giai nhân khuynh thành, lớn lên rất đẹp.

Lâm di đem ô chuyển lên trên đầu Tình Tâm, nhìn không được nhắc đi nhắc lại, “Bối lặc gia, thập nhị cách cách, chúng ta đều nghĩ hai người trở về sơn trang rồi, không ngờ sau khi chúng ta vội vã trở về thì —”

“Bớt nói nhảm đi, ta muốn trở về!” Thừa Diệp bày ra sắc mặt hết sức khó coi cắt đứt lời nàng.

Khuôn mặt già của Lâm di bỗng đỏ lên, xấu hổ nói, “Vâng vâng vâng, hai người đều ướt sũng cả rồi, xe ngựa đâu, mau tới đây.”

Hà tổng quản với hai vãn tóc hoa râm vội vàng sai nô tài đem xe ngựa tới.

“Hắc, ngươi là một tên chủ tử tự cao tự đại a!” Tình Tâm không chịu đựng được nói.

“Ngươi tưởng ngươi là ai?” Hấn khẩu khí cực lạnh.

“Vừa vặn là nương tử của ngươi, thế nào?”

“Người!”

“Xe tới! Tới rồi.” Lâm di vội vã nhìn nàng lắc đầu, thỉnh nàng đừng tiếp tục nói nữa.

Nàng bĩu môi, nhìn hần lần mò đi lên xe xong, nàng cũng lên xe, Lâm di lập tức cũng đi vào thùng xe rộng rãi, nàng cầm một chiếc khăn lông đã được chuẩn bị sẵn chà lau giúp hai người, nhưng Tình Tâm lắc đầu, “Đa tạ, ta tự mình làm được rồi.”

Lâm di nhìn nàng mỉm cười, ở chung mấy ngày, nàng đối với vị cách cách này kỳ thực rất có hảo cảm, nàng chuyển hướng sang hầu hạ bồi lặc gia.

“Kiều Tuyên đâu rồi?”

Thừa Diệp vừa hỏi, mà Tình Tâm ngồi đối diện hần không khỏi hiếu kỳ nhìn vào đôi mắt đem thâm thúy kia, ánh mắt ấy kỳ thực rất có thần, tuy rằng biết rõ hần không nhìn thấy nàng, nhưng cảm giác được hần chính là đang nhìn nàng mà nói, khiến nàng có một loại cảm giác kỳ lạ nói không nên lời.

“Nàng sớm đã theo chúng ta trở về sơn trang rồi, bồi lặc gia không cần lo lắng.” Lâm di bên cạnh đang thay hần chà lau nói.

Nghe vậy, vùng xung quanh lông mày đang kết chặt của hần mới từ từ dần ra.

Không ngờ hần còn có thể quan tâm tới nữ nhân đồ kỵ kia, nhưng hần rốt nữ nhân kia rốt cuộc có quan hệ gì? Bản thân mình không phải là vô duyên vô cớ biến thành cây gậy bông đả uyên ương chứ? Cho nên nữ nhân kia mới âm ỉ lên đòi tự sát, sau đó nam nhân lại bay tới cứu? Nếu đúng là như vậy, nàng sẽ rất thích ý lĩnh một phong hưu thư mà bỏ đi. (TN: Chị tưởng tượng phong phú thể nhờ, chắc cũng coi nhiều tiểu thuyết lắm =)))

“Xin hỏi vị Kiều Tuyên cô nương kia là gì của người?” Nàng vừa thăm dò vừa nghiêng người về trước hỏi, không ngờ là –

“Chết tiệt, không được ở trước mặt ta nhắc tới nàng!” Hần đột nhiên lớn tiếng quát, dọa nàng giật mình một cái.

Nàng cũng lập tức bất bình kháng nghị, “Rõ ràng là người nhắc trước!”

“Không sai, chỉ có ta có thể, bất cứ ai cũng không thể, người có nghe thấy không?!”

Tiếng gầm gừ tiếp tục vang lên, nàng không thể tin được tròng mắt nhìn tên nam nhân bá đạo này, đang muốn mở miệng, nhưng Lâm di lại cho nàng một ánh mắt biểu thị “Thỉnh nàng đừng nên nói nữa”, nàng không thể làm gì khác hơn là cắn răng nuốt giận, hần đúng là âm dương quái khí mà!

Vì vậy, xe ngựa cứ như thế là “lộc cộc” thẳng hướng đến Tinh Vũ sơn trang ở lưng chừng núi, chỉ là, tình cảnh chờ bọn họ lúc này xem ra vô cùng buồn cười.

Trong đại sảnh hân hoan vui sướng, hỉ môn treo cao, khắp nơi kim bích huy hoàng, đương nhiên, còn có một đồng lớn khách nhân trang phục lộng lẫy đến đây chúc mừng. Nhưng nhìn vị tân nương này đi, toàn thân ướt sũng, còn bẩn vô cùng, vậy còn tân lang thì sao? Trưng ra khuôn mặt tuần tú diện vô biểu tình, nhưng kỳ thực cũng chật vật không gì sánh được, chỉ là... kẻ khác đang mặc hỉ bào, chính là tân lang toàn thân sạch sẽ kia là ai chứ? (TN: Nhắc lại ọi người nhờ là Thừa Diệp – vốn dĩ là tân lang nhưng do nói là ko bá đường nên mặc đồ trắng, ở đây lại xuất hiện 1 kẻ khác mặc trang phục tân lang nên mọi người thắc mắc XD)

Đôi mắt đẹp hoang mang của Tình Tâm trừng trừng nhìn tên tân lang then thùng xấu hổ kia, lại thấy hần cười gượng gạo, có vẻ như tay chân luống cuống.

“Trời ạ, hai đứa làm sao lại chật vật vậy chứ?!”

Phu phụ Trí thân vương nguyên bản còn đang lo lắng ngồi trên ghế cao đồ thẫm, vừa nhìn thấy bộ dáng này của hai người, gấp đến độ bước nhanh xuống tới.

Tình Tâm quay lại nhìn công bà (1) tương lai cười cười, nhưng cùng lúc đó, cái tên Thừa Diệp xấu tính kia lại xoay người bước vào bên trong, mà tân khách đang chắn ở trước mặt hẳn càng vội vã nhường đường, sắc mặt còn mang theo chút kinh khủng, đủ thấy được cái tên bối lặc mù này khí thế bức người tới đâu!

Trí thân vương phi ung dung hoa quý thân thiết nắm lấy tay nàng, “Ủy khuất cho con rồi, thập nhị cách cách.”

Nàng thích Trí thân vương phi, hai đôi mắt long lang sáng rực kia giống hệt người nào đó, nàng mày liễu một đường, đúng vậy, nhìn kỹ, ngũ quan của Thừa Diệp chính là giống hệt Trí thân vương phi, “Không ủy khuất, bất quá, nếu như ngạch nương không ngại, thỉnh gọi nhũ danh của con, “Tình Tâm”, mặt khác, có thể để con thay xiêm y khác bái đường không?”

“Cả ta cũng hồ đồ rồi, đương nhiên là được, Lâm di, mau lên.”

“Vâng!” Lâm di vội vã mang nàng đến Vân Ảnh lâu ở hậu viện.

Bất quá, trên dọc đường đi, Tình Tâm cũng không quên đề ra nghi ngấn của mình, cho nên nàng mới biết tên tân lang số 2 nhà nhận vô thổ kia nguyên là là tiểu thúc của nàng – Thạc Nhân, phụng lệnh cha mẹ thay vị ca ca Thừa Diệp của mình bái đường thành thân, bởi vì Thừa Diệp đã sớm nói sẽ không bái đường rồi.

Cuộc hôn nhân này đúng là lưu thủy, lạc hoa đều vô ý, vừa vặn, đúng là tuyệt phối!

---

(1) Công bà: công công: cha chồng, bà bà: mẹ chồng. Công bà = cha mẹ chồng.

2. Chương 02

Chương 2

Vì Thừa Diệp ngay cả bái đường cũng không chịu nên Tình Tâm phải sống một mình ở Vân Ảnh lâu, một mình trải qua đêm động phòng hoa chúc, cũng không có gì ngoài ý muốn của nàng, nhưng thật ra liên tiếp mấy ngày, vừa không gặp hẳn, lại không gặp Đỗ Kiều Tuyên, mới là thứ khiến nàng có chút ngoài ý muốn, hiểu kỳ không biết hai người kia có phải dặt tay bỏ trốn rồi không?!

Bất quá, Thừa Diệp không giống hạng người bỏ trốn, tên kia quá cuồng vọng, hẳn sẽ thoải mái đưa Đỗ Kiều Tuyên ra ngoài mới đúng.

Nhưng phải nói là quái thật, theo như hắn nói, chỉ có hắn mới có thể nhắc tới Đỗ Kiều Tuyên, mặc dù nàng từng lên đi hỏi Lâm di, hỏi thiếp thân nha hoàn Tiểu Liễu mà ngạch nương sắp xếp cho nàng, hỏi Hà tổng quản hay bất cứ nô bộc khác, nhưng ai nấy đều phản ứng như nhau, chính là đều liếc mắt lác đầu, hoặc là về mặt kinh sợ nhìn đồng liếc tây, cái gì cũng không dám nói, thật sự là rất quỷ dị.

Thực tế, diện tích Tĩnh Vũ sơn trang rất rộng rãi, Lâm di cùng Tiểu Liễu phải mất hai ba ngày mới có thể chỉ hết cho nàng tất cả phương hướng, đi hết cả tòa sơn trang, nàng mới có được chút khái niệm, chỉ là tốt nhất cứ bảo Tiểu Liễu cùng đi, nếu không nàng một người đi qua đi lại, dạo một lát cũng sẽ đi lạc không biết đường về.

Đi vòng quanh sơn trang mấy vòng, nàng mới biết Vân Ảnh lâu cũng không phải tân phòng chân chính, hơn nữa Nhất Thanh hiện nơi Thừa Diệp ở so với Vân Ảnh lâu của nàng còn cách một khoảng khá xa, nhưng chỗ kia chính là cấm địa, nếu không có hắn triệu gọi, ai cũng không được vào, nghe Lâm di nói còn có hai tên môn thần đứng thủ, gọi là Tề Tâm, Tề Lực.

Đúng là kẻ xấu hay tác quái, có ai lại muốn đi vào đó đây? Ấc, không phải, hẳn không xấu, nhưng tuyệt đối là quái!

Bất quá, Hà tổng quản đối với vị chủ tử này luôn khen không ngớt, nói hẳn là một nhân vật rất khôn lường.

Nghe Hà tổng quản nói, trước khi Thừa Diệp bị mù, hẳn đã có ý kinh doanh đồ tây phương, đối với các loại bác sơn thủy tinh, hương vãn sa phẩm, gốm sứ thanh hoa, dụng cụ men, thậm chí cả đồ vật điêu khắc hẳn cũng có hứng thú, cho nên hẳn liền mở một cửa hiệu Cẩm Hối buôn bán với người Tây Dương, tự mình giám sát việc sản xuất hàng, mướn thuyền xuất khẩu, chỉ trong một khoảng thời gian hai năm ngắn ngủi đã tạo dựng được danh tiếng, hấp dẫn rất nhiều thương nhân ngoại quốc tới bàn bạc làm ăn, chuyện làm ăn của cửa hàng càng lúc càng phát đạt, thuận lợi vô cùng, dù có dùng “nhật tiến đầu kim” để hình dung cũng không có gì quá đáng. (nhật tiến đầu kim: ngày thu nghìn vàng).

Sau khi Thừa Diệp bị mù, vẫn không vì thế mà cam chịu, chỉ là lui về ở phía sau, nhưng quản lý đối với Cẩm Hối cửa hàng cũng vì vậy mà càng ngày càng nghiêm ngặt.

Bởi vì không nhìn thấy, cho nên hẳn yêu cầu Hà tổng quản thay hẳn xử lý những việc phải làm, mỗi ngày đều đến Nhất Thanh hiên báo cáo với hẳn tình trạng buôn bán vận chuyển của Cẩm Hối cửa hàng, cũng thay hẳn ghi lại sổ sách, rồi nói miệng lại cho hẳn biết rõ.

Nàng phải thừa nhận hẳn đúng là kẻ văn võ toàn tài, lớn lên tuần tú, ý nghĩ cũng tốt, nhưng chuyện khiến nàng hiếu kỳ nhất chính là – “Hai mắt hẳn tại sao lại mù a?!”

Chỉ là nghe vậy khuôn mặt già nua của Hà tổng quản bỗng ngẩn ra, rơi lệ, lắc đầu bỏ đi.

Ai! Tình Tâm nghĩ đến đây, không khỏi nhăn mũi, thế nào lại cảm thấy trong sơn trang này có một bí mật không thể cho ai biết chứ?!

“Thiếu phúc tấn, vương gia, phúc tấn thỉnh ngài qua đó.”

Tiểu Liễu tướng mạo thanh tú cười dịu dàng tiêu sái tiến vào căn gác ở Vân Ảnh lâu, nàng rất thích thiếu phúc tấn, thiếu phúc tấn ăn ngay nói thẳng, trên khuôn mặt mỹ lệ như tiên ẩn giấu một nụ cười lấp lánh mê người, nhất là lúc nàng trầm tư suy ngẫm, biểu hiện đặc biệt nhiều, thoáng chút nhũn nhũn, thoáng chút nhàn nhạt, thoáng chút lại bĩu bĩu môi, thật là khả ái!

“A mã, ngạch nương triệu kiến, ta nên đi nhanh một chút.”

“Đừng có từ đây nhảy xuống – “Lời còn chưa nói xong, thiếu phúc tấn đã thả người nhảy xuống, Tiểu Liễu nàng tuy rằng “hắn nên” quen với việc này, nhưng vẫn vì sợ hãi mà tim đập thình thịch.

“Mau tới a, Tiểu Liễu.” Tình Tâm ở bên dưới vui vẻ hướng nàng vẫy vẫy tay.

“Vâng, thiếu phúc tấn.” Nàng vội vội vàng vàng xoay người chạy xuống cầu thang, sau khi xuống hết một tầng lầu, mới chạy đến bên người Tình Tâm, thở phì phì nói, “Thiếu phúc tấn, lần sau có thể...”

“Mau tới a!” Tình Tâm cười hì hì vừa quay đầu chạy vừa gọi nàng.

Đột nhiên, Tiểu Liễu vẻ mặt hốt hoảng kêu to một tiếng, “Thiếu phúc tấn!”

“Ầm!” Cả người nàng đụng phải một bức tường, ngã ngồi trên mặt đất, cái móng đau đến muốn nở hoa! “Là tên xú gia hỏa nào không có mắt, không thấy ta đang chạy nhanh như vậy sao, còn cản – “ Nàng vừa oán hận vừa ngẩng đầu, sắc mặt phút chốc biến đổi, “Thừa Diệp bối lặc?”

“Người nói ta không có mắt?!” Sắc mặt hẳn hết sức oán giận, nữ nhân này đã mấy ngày rồi không gặp, nhưng vẫn nói không được câu nào ra hồn!

Đỉnh chính, là có mắt nhưng mà không nhìn thấy, bất quá, Tình Tâm không ngu xuẩn đến mức đem lời trong lòng nói ra, chỉ có thể cười trừ, “Ha ha, nói sai rồi, người đừng để ý.”

Tiểu Liễu vội vã chạy tới nâng nàng dậy, rồi lại hướng Thừa Diệp hành lễ, “Bối lặc gia khỏe.”

“Tiểu Liễu, người đi trước giúp ta nói với vương gia, phúc tấn một tiếng, nói ta muốn cùng tướng công đã lâu không gặp trò chuyện một lát.”

“Vâng.” Tiểu Liễu nhìn thấy sắc mặt tái nhợt khiến người ta cực sợ của bối lặc gia, liền vui vẻ nhận mệnh, thoát cái bỏ chạy đến không thấy bóng dáng.

Tình Tâm nhìn thấy tướng công hình như không muốn để ý tới nàng, xoay người muốn đi, trong mắt nàng thoáng hiện lên một tia nghịch ngợm, tiến đến cản đường hẳn, “Khoan đã.”

“Chuyện gì?”

“Phu thê mà, rốt cuộc cũng có chuyện cần bàn, hai bên hỏi thăm một chút.”

Nàng muốn nói với hắn, nàng đối với cuộc hôn nhân này cũng không nguyện ý gì, hai người tốt nhất có thể sống hòa bình với nhau, hắn không cần xem nàng như kẻ địch.

“Nữ nhân đều là họa thủy, dứt ngay!”

Hắn lạnh lùng muốn xoay người muốn đi sang chỗ khác, nàng lại nghiêng mình ngăn cản, theo bản năng phản vấn, “Nếu không có nam nhân, nữ nhân làm sao trở thành họa thủy?”

Hắn thần tình trở nên chần động, “Người biết cái gì rồi?!”

“Hả?” Nàng lại càng hoảng sợ, sắc mặt kẻ này sao đột nhiên lại biến thành màu đen chứ?

Hắn cắn răng rống giận, “Người biết phải hay không?! Người chính là đang cười nhạo ta bị nữ nhân độc mù mắt!”

Trời ạ, nàng ngược lại hít một ngụm khí lạnh, câu nói này vừa mạnh lại vừa rõ ràng, tuyệt đối là hàng thật giá thật.

Hắn đầu tiên ngăn ra, tiếp theo là mắng mấy tiếng xoay người, “Chết tiệt!” Hắn phát hỏa một cái đẩy nàng ra, nổi giận đùng đùng đi về phía hành lang, nàng không biết, chết tiệt, vậy mà hắn lại ngu xuẩn nói cho nàng nghe!

Đôi mắt hắn chính là bị nữ nhân độc mù?! Nàng quá chần động rồi.

Sau khi thở dài một hơi, nàng mới đi tới trước phòng khách, mà Tiểu Liễu đang đứng ở trước cửa nhìn, từ xa trông thấy, “Thiếu phúc tấn, em còn tưởng ngài lạc đường rồi chứ.” Bởi vì chiều theo cá tính của bồi lặc gia, không thể cùng thiếu phúc tấn nói chuyện lâu vậy được.

“Ta không có,” Nàng đầu tiên là phui phui tay mình, tiếp đó nhìn đến phu phụ Trí thân vương đang ngồi trên ghế, “A mã, ngạch nương, đôi mắt Thừa Diệp bị mù là do nữ nhân độc hại?”

Hai người thế nào cũng không ngờ rằng tức phụ nhi mở miệng ra lại hỏi câu này, sợ đến hai tay run lên, cái chén trong tay cũng không cầm chắc được liền loảng xoảng rơi xuống đất, vỡ tan.

Trí thân vương vừa sợ vừa giận trừng mắt nhìn Tiểu Liễu, Tiểu Liễu sợ đến vội vàng quỳ xuống, mảnh liệt lắc đầu, “Nô tỳ không nói gì hết, không nói gì hết...”

“Không phải nàng, là Thừa Diệp nói.” Tình Tâm một bên nói, nhưng cũng không quên nâng Tiểu Liễu dậy.

“Sao lại thế được?” Hai phu phụ đưa mắt nhìn nhau.

“Là thật, nói chung là con đã biết, con là thê tử của hắn, con nghĩ ta có tư cách biết được chân tướng.” Tình Tâm lời này nói xong mặt không đỏ, thở không gấp, dù sao trong chuyện hiếu kỳ trong lòng mới là quan trọng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Trí thân vương gật đầu, “Cũng được, chúng ta sắp phải về Dương Châu rồi, hiểu hơn tình hình ở đây đối với con cũng tốt.”

“A mã, ngạch nương sắp phải về Dương Châu?”

“Phải, cho nên chúng ta giao hắn cho con.” Phúc Tấn ôn nhu nói, cầm lấy tay Tình Tâm.

“Con?” Cái trách nhiệm này rất nặng à nha, huống chi, một đả thú gặp người liền rống còn thấy như vậy là tương đối thỏa đáng, nàng làm sao có thể thuận phục được?

“Thừa Diệp là một hài tử không tề, Tình Tâm, thỉnh dùng tâm đối xử với nó, con sẽ thích nó thôi.”

Nàng mới không cần thích hắn, kia tuyệt đối chỉ là một tai họa!

“Còn nữa, nó thường bởi vì công việc mà quên ăn gì đó, hạ nhân cũng không làm gì được nó, con nên theo dõi nó nhiều hơn...”

Hắn là đại nam nhân đó, đúng không? Chẳng lẽ còn muốn nàng chăm sóc hắn ngày ăn ba bữa?

“Còn có –“

“A mã, ngạch nương, con sẽ tận lực chăm sóc cho hắn, nếu như ngày nào đó lá gan con đủ lớn muốn xông vào cấm địa, con cũng sẽ vào, bây giờ, hai người đừng vòng vo nữa, nói cho con biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Nàng cười đùa chấp tay thành hình chữ thập van xin.

Phúc tấn chăm chú nhìn khuôn mặt cười diễm lệ toát ra thần thái sáng lạn, tự nhiên có một loại dự cảm, cuộc sống sau này của nhi tử bà sẽ trở nên khác biệt, cho nên, bà không giấu giếm gì nữa, kể lại một đoạn quá khứ kinh hoàng kia...

Ánh trăng sáng tỏ, gió thổi hiu hiu.

Cả nhà Trí Thân vương cùng ngồi trong một cái sân u nhã tĩnh mỹ dùng cơm, nhưng bầu không khí lại có vẻ hết sức quỷ dị.

Tình Tâm dùng đôi mắt đẹp đảo qua đảo lại đầu tiên là nhìn sắc mặt vô cùng kém của a mã, ngạch nương, sau lại nhìn đến Thừa Diệp diện vô biểu tình đang ngồi đối diện, tiếp đó lại là lần thứ hai gặp Thạc Nhân và Đỗ Kiều Tuyên đang ngồi bên cạnh... Thạc Nhân vẫn như cũ ngượng ngùng, còn Đỗ Kiều Tuyên vẫn mang đôi mắt ẩn tình oán giận nhìn chằm chằm Thừa Diệp, thành thật mà nói, nàng còn muốn nói với Đỗ Kiều Tuyên, đối với người mù mà cũng liếc mắt đưa tình là hành vi hết sức ngu xuẩn. (TN: Chỉ lý =))

Có thể là Đỗ Kiều Tuyên cố ý xuất hiện trên bàn cơm chứ, một bữa cơm này ai nấy đều chỉ vui đầu ăn cơm, ngay cả nói chuyện một câu cũng không có.

Thế nhưng nàng lại rất bội phục Đỗ Kiều Tuyên, ban ngày nghe ngạch nương kể xong chuyện cũ, người độc hại Thừa Diệp chính là tỷ tỷ của Đỗ Kiều Tuyên, nàng kia là yêu quá sinh hận, vì không chiếm được tình yêu của Thừa Diệp, cũng không muốn để hắn nhìn nữ tử khác, cho nên độc hắn mù mắt xong liền nhảy vực tự sát.

Mà tỷ muội các nàng chính là nương tựa vào nhau mà sống, cho nên Đỗ Kiều Tuyên năm đó mười hai tuổi sau khi nghe tin tỷ tỷ chết đi, thật sự muốn ở lại Tĩnh Vũ sơn trang, còn muốn Thừa Diệp đền lại cho nàng một thân nhân, kể mù như hắn một chuyện cũng không nhiều lời, còn phu phụ Trí thân vương đương nhiên tức giận, muốn sai người đuổi nàng ra ngoài, nhưng Thừa Diệp lại thương hại nàng bơ vơ không nơi nương tựa, muốn giữ nàng ở lại.

Đỗ Kiều Tuyên lưu lại ba năm, chẳng hiểu tại sao lại đi lên vết xe đổ của tỷ tỷ mình mà yêu hắn, Trí Thân vương phu phụ sợ hãi thấy chuyện không ổn, bèn vội vã đồng ý cửa hôn sự này với thập nhị cách cách, muốn nàng tuyệt vọng, để tránh sinh thêm nhiều điều rắc rối.

Không ngờ tới ngày báai đường, nàng lại đến chỗ năm xưa tỷ tỷ nhảy xuống mà nháo nhào đòi tự sát, sau khi bị bắt về sơn trang rồi, thấy tình thế không thể vãn hồi được nữa, lại chạy ra ngoài, ngay cả Thạc Nhân cũng đuổi theo, hai người thẳng cho tới chiều hôm nay mới về.

Tình Tâm nhìn về phía Thừa Diệp, nghe nói hắn đã nhiều ngày làm tổ ở Nhất Thanh hiên, cổng lớn không ra, cổng sau không bước, giống như một khuê nữ...

“Ta phải về phòng rồi.” Thừa Diệp đột nhiên đứng dậy.

“Ta cũng phải về.” Đỗ Kiều Tuyên cũng vội vã đứng dậy.

“Thừa Diệp, con chờ một chút, Tình Tâm, con cũng phải về rồi chứ?”

“Bồi Thừa Diệp một đoạn đi.”

Trí Thân vương cùng phúc tấn mỗi người một câu, nháy mắt nhìn Tình Tâm, nàng chính là đang ngậm một miếng bánh ngọt trong miệng, bỗng quýnh lên lập tức nuốt xuống suýt chút nữa mắc nghẹn, mặt nàng đỏ lên, mảnh liệt vuốt vuốt ngực, Tiểu Liễu vội vã bước lên phía trước cho nàng một miếng nước, nàng lúc này mới nuốt trôi, thở ra một ngụm khí, đứng dậy nói, “Ừ, ta cùng đi với người một đoạn đi.”

“Không cần.” Khẩu khí Thừa Diệp hết sức khinh thường.

Hắn cho là nàng thích sao? Nàng mỉm cười rồi lại ngồi xuống, “Tướng công nhà con nói không cần.”

Phúc tấn liêu mạng lắc đầu, nàng chỉ đành bất đắc dĩ đứng thẳng thắt lưng, khẽ liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi của Đỗ Kiều Tuyên, lại nhìn đến biểu tình cứng rắn của Thừa Diệp, nàng đành phải xoay người, đổi thanh đối khí, tức giận nói, “Người miễn cưỡng cùng ta đi một đoạn được chứ, tướng công.”

Thấy hai người già kia mở miệng cười, nàng càng cảm thấy bản thân đang làm một chuyện tốt, bởi vì bọn họ chiều này cũng đã nói trắng ra, muốn nàng tận sức không để Đỗ Kiều Tuyên cùng Thừa Diệp có cơ hội đơn độc ở chung một chỗ, để tránh xảy ra cái tai họa gì!

Bất quá, có thêm một nương tử như nàng, Đỗ Kiều Tuyên sẽ buông tha sao? Bọn họ cũng quá coi thường sự cố chấp của nữ tử kia rồi.

Trăng sáng sao thưa, Hà tổng quản đến phía trước cầm đèn, phía sau lại mang theo ba thân ảnh im lặng đi qua chiếc cầu cong, đi về phía Nhất Thanh hiên.

Đến trước cửa Nhất Thanh hiên rồi, Hà tổng quản mới treo đèn lên.

“Bảo hai người các nàng đều trở về đi.” Thừa Diệp trước sau biểu tình cứng ngắc đến chặt chẽ cuối cùng cũng mở tôn khẩu.

Bất quá, hẳn tưởng các nàng không có ở đây sao? Còn muốn Hà tổng quản chuyển lời? Tình Tâm trong lòng không cho là đúng nói thầm.

“Bối lạc gia bảo người đi!” Đỗ Kiều Tuyên đã đầy một bụng hỏa, nàng có rất nhiều chuyện muốn nói riêng với Thừa Diệp, nữ nhân này còn đứng mãi không đi làm gì?

“Tướng công nhà ta bảo người đi!!” Nếu không phải thái độ Đỗ Kiều Tuyên quá kém, nàng nhất định thành toàn cho Đỗ Kiều Tuyên.

“Là người!”

“Là người”

Hà tổng quản thấy các nàng cãi nhau âm ỉ, nhin không được mở miệng, “Kỳ thực gia là muốn hai vị...”

“Câm miệng!” Hai người trăm miệng một lời trừng mắt nhìn Hà tổng quản, hắn lập tức rất thông minh câm miệng lại.

Mà kẻ khiến tranh chấp xảy ra – Thừa Diệp sớm đã biến mất không thấy bóng dáng, Đỗ Kiều Tuyên tức giận muốn xông vào Nhất Thanh hiên, nhưng mới tiến lên một bước, hai cái bóng đen lập tức bay ra, hai vị đại nhân vật này chính là “môn thần” của Nhất Thanh hiên – huynh đệ Tề Tâm, Tề Lực, nghe nói là chuyên môn ngăn cản Đỗ Kiều Tuyên, cho nên nàng chỉ có thể phần nộ xoay người bỏ đi.

Nhưng Tình Tâm, cũng vì thân phận khác biệt, bọn họ còn phải cung kính chấp tay hành lễ với nàng, “Thiếu phúc tấn.”

Nhìn hai gã nam tử nước da ngăm đen tráng kiện, trong mắt nàng bỗng nhiên xuất hiện tia quái đản, “Dù sao cũng ăn no đầy bụng, ta thấy ‘chọn ngày chi bằng trùng hợp đi’”

Hai vị thị vệ trẻ tuổi vẻ mặt hoang mang, còn chưa rõ ý tứ của nàng, trong nháy mắt, thân ảnh mềm mại đã phi thân vào, bọn họ sưng sốt, vội vã xoay người đuổi theo, nhưng không ngờ thiếu phúc tấn thân thủ lại tốt đến như vậy, Nhất Thanh hiên ban đêm đốt đèn sáng rực, thế nhưng nàng vẫn có cách trốn vào chỗ tối, thoáng chốc lại băng qua nóc nhà, thoáng chốc nữa lại bay vào trong phòng tối, sợ kinh động đến bối lạc gia, lại không dám ra tay làm tổn thương thiếu phúc tấn, rốt cuộc đành để nàng một đường xông vào nơi bối lạc gia quan tâm nhất, cũng là nơi nghiêm cấm người khác đi vào – thư phòng.

“Nguy rồi!” Hai người âm thầm kêu hồng, ngay sau đó lập tức nghe được một tiếng “á”.

Phi thân tới cửa, liền thấy bối lạc gia đang một tay bắt lấy cổ thiếu phúc tấn, bọn họ vội vàng kêu to, “Không được a, bối lạc gia, đó là thiếu phúc tấn!”

“Ta biết, nhưng ai cho nàng đi vào!” Thừa Diệp nỗ lực tốt hơn người thường, hơn nữa trên người nàng còn tỏa ra một mùi hương không giống với mùi son phấn.

“Là, là ta... xông vào... vào... Không... không... liên quan đến... bọn họ!” Tình Tâm thống khổ nói ra mấy chữ.

“Bối lặc gia, thiếu phúc tấn sắp không thở được rồi!”

Có Tề Lực nhắc nhở, hần mới buông tay ra, lạnh lùng nói, “Đi ra ngoài.”

“Khục khục... Có gọi ta cũng không vào!” Tình Tâm xoa xoa cái cổ, trời ạ, suýt chút bóp chết nàng rồi!

Nàng vừa mới xoay người muốn đi, đột nhiên chú ý tới trên tường tất cả đều là sách tiếng Tây, nàng không nghĩ nhiều thuận tiện nói, “Nhiều sách tiếng Tây như vậy?” Nàng thì thào đọc tên vài quyển sách.

Thừa Diệp đầu tiên là sửng sốt, lập tức nhảy bèn phản vấn: “Người hiểu được tiếng Tây Dương?” Nếu đúng như vậy, kia nàng cũng có chỗ hữu dụng rồi.

“Ừ, cũng có thể đọc được.” Nhưng nàng không có hứng thú đọc, cái cổ nàng còn đang đau này, chính là sớm trở về nghỉ ngơi tốt hơn, nhưng mới đi được một hai bước, Thừa Diệp tiến lên, đột nhiên kéo lấy cánh tay nàng, “Làm gì?”

“Người ở lại, những người khác lui xuống.”

Tề Tâm, Tề Lực lộ vẻ kinh ngạc, đây chính là lần đầu có nữ nhân có thể ở lại thư phòng, cho dù người đó có là thiếu phúc tấn...

“Không không không, ta mới không cần ở lại, ta phải đi, các người chờ ta với!” Nàng cũng không phải ngu ngốc, ở lại lỡ như không giữ nổi mạng nhỏ, nàng làm sao đi hàng hải được chứ?!

“Lui xuống.” Thanh âm Thừa Diệp tràn ngập đe dọa, Tề Tâm, Tề Lực nào dám tiếp tục ở lại đây, cùng nhau hô lên một tiếng “vâng” rồi lại lui ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa phòng lại.

Kẻ nào đã nuôi ra thứ ruồi bọ này! Bỏ nàng mà chạy. Tình Tâm trong lòng lẩm bẩm.

“Ngồi xuống.”

Được rồi, một người ra lệnh một người thực hiện, nàng kéo ghế ngồi xuống, “Rồi sao?”

“Ta muốn người cầm lấy quyển sách tiếng Tây Dương thứ ba bên phải, nếu ta nhớ không nhầm, chính là quyển người vừa chạm tay vào.”

Tên này có mất hay sao! Nàng buồn bực vừa nghĩ vừa đưa tay cầm lấy quyển sách tiếng Tây Dương dày.

“Đọc một đoạn ta nghe, sau đó nói ta biết nó là có ý gì.”

“Người rốt cuộc muốn gì?”

“Bảo người đọc thì người cứ đọc.” Nữ nhân này thật là rắc rối.

Nàng khẽ cắn môi, trợn mắt một cái, “Tuân lệnh, tướng công.” Nàng chíp chíp oa oa bắt đầu đọc.

Thừa Diệp đương nhiên nghe ra ngữ điệu của nàng rất không tình nguyện, nhưng ngày mai có một gã khách quý ngoại quốc tới cửa, bởi vì hần không rành tiếng Tây Dương, cho nên từ trước tới giờ, hần đều mời người từng buôn bán với người tây dương giúp đỡ phiên dịch, làm cầu nối câu thông giao thiệp giữa hai bên.

Nhưng một năm gần đây, người mua đề ra vài món hàng hóa với giá cả rất không hợp lý, mặc kệ làm sao thương lượng, cũng vô phương khiến hai bên hiểu nhau, từ ngữ điệu của người mua thậm chí có thể nghe ra được bất đắc dĩ, hần rốt cuộc cảm thấy rằng có một phân đoạn nào đó xảy ra vấn đề, đang muốn tìm người học tiếng Tây Dương thì, đôi mắt hần lại bị phê đi...

“Ta có thể về được chứ?” Nàng buông sách, nàng đã đọc đến mỗi miệng rồi, lại ngáp liên tục.

“Những lá thư bằng tiếng Tây Dương này, người xem thử đi.” Hần đưa tay vào trong ngăn kéo thứ hai lấy ra những lá thư giao thiệp giữa cửa hàng với người Tây Dương.

Nàng thở dài một tiếng, quên đi, thương tình đôi mắt hần không nhìn thấy được, nàng lại giúp hần vậy, chỉ là thấy không ổn, những thứ vừa xem qua ban nãy, có thể nhìn ra được không ít vấn đề...

Bầu trời bỗng nổi lên màu trắng bạc, Tình Tâm cuối cùng cũng ở trong thư phòng chờ suốt một đêm, kết quả là mệt đến úp mặt lên bàn ngủ.

Thừa Diệp cũng không biết là nàng đang ngủ, có gọi nàng cũng không chút phản ứng, lúc này, hần mới đưa tay chạm tới nàng, không ngờ vừa chạm vào liền chạm trúng khuôn mặt, cảm giác chạm vào khuôn mặt non mềm không tỳ vết kia khiến hần như bị điện giật mà nhanh chóng rút tay về.

Tiếng hít thở nhột nhột say ngủ của nàng từ thư phòng vang lên, lông mày hần bỗng dưng nhíu chặt, vừa nghĩ đến khuôn mặt vừa chạm vào kia có chút lạnh lạnh, hần liền xoay người đến bên cạnh thư trác, cầm lấy chiếc áo choàng đang treo ở trên ghế, sau đó lại trở về, trước tiên tìm kiếm đôi vai mảnh khảnh của nàng, sau đó mới đắp lên, thế nhưng – hần đang làm cái gì?! Hần tự hỏi chính mình, hần không phải ghét nhất là nữ nhân sao?

Phải, hần vẫn chán ghét nữ nhân, chỉ là hần không muốn thừa nhận cũng không được, nàng không giống những người khác, nhất là việc nàng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn liền từ thư tín hai bên nhìn ra không ít điểm mâu thuẫn, đủ để chứng minh được rằng nàng là nữ tử rất thông minh...

Dần dần, những tia nắng ban mai xuyên qua song cửa, hần đi tới trước cửa sổ, cảm thụ sự ấm áp của những tia nắng đầu tiên, mới đây lại qua một ngày nữa rồi, đôi mắt hần có ngày có thể hồi phục được không? Người bạn thân giao Tinh Vũ của hần đang ở khắp nơi tìm giải được, gần đây cũng sớm có tin tức, nghe nói là tin tức tốt, hi vọng là không khiến hần thất vọng.

Ngày thứ hai, phu phụ Trí Thân vương lại mang theo tâm tình mong chờ cùng sung sướng rời khỏi Tinh Vũ sơn trang, biết được tức phụ đã ở Nhất Thanh yên suốt một đêm, lại là do nhi tử cố tình giữ lại, bọn họ trong lòng tràn đầy chờ mong Tình Tâm có thể không bao lâu sau cho bọn họ thêm một tôn tử.

“Điều tại ngươi hết, để ngạch nương, a mã hiểu lắm rồi, ta phải nước miếng đầy trời giải thích là ta ở thư phòng đọc tiếng Tây Dương cả đêm, nhưng họ không ai tin cả!”

Lúc này, Tình Tâm vừa nhìn thấy hai vị trưởng bối bỏ đi xong, mới trở lại phòng khách, mệt mỏi ngồi trên ghế.

Nàng úp mặt xuống bàn ngủ không được bao lâu, nhưng do tư thế không ổn, nên mới khiến xương sống lưng của nàng đau nhức, khiến đáng dấp bước đi trở nên là lạ, không ngờ rằng công bà dĩ nhiên lại hiểu nhầm bọn họ đã động phòng rồi!

Thừa Diệp không để tâm đến mấy câu oán hận của nàng, trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn, “Tiểu Liễu, người đưa thiếu phúc tấn về phòng tắm rửa, thay y phục, đợi một lát sẽ có khách tới, đừng làm lỡ việc.”

“Vâng, bồi lộc gia.”

“Khoan đã, ta muốn đi ngủ, người đã hành hạ ta cả một đêm rồi – “ Nàng lập tức cầm miệng, bởi vì khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Liễu đột nhiên ửng hồng, khiến nàng cả người không được tự nhiên, nàng xấu hổ trừng mắt nhìn Tiểu Liễu, “Người đang nghĩ cái gì...”

“Tiểu Liễu!” Hần mất kiên nhẫn rống lên một tiếng.

Tiểu Liễu sắc mặt đại biến, vội vã đẩy đẩy Tình Tâm, “Thiếu phu nhân, chúng ta về phòng đi!”

“Ta biết, nhưng ta là phải về ngủ.” Tình Tâm hai tay khoanh trước ngực, nhất định phải nói rõ ràng với hần.

“Ta bảo ngươi làm cái gì ngươi phải làm cái đó!” Thanh âm hần lại trở nên gay gắt.

“Cái tên bá đạo này, dựa vào cái gì ta phải nghe lời ngươi?!”

“Xuất gia tòng phu.”

“Ngươi tưởng một câu nói có thể ép được ta à?! Chúng ta không tính là phu thê. Chỉ là phu thê trên danh nghĩa!”

“Nếu như muốn ngươi nghe lời thì phải là phu thê thật sự, ta đây miễn cưỡng động phòng với ngươi.”

“Miễn cưỡng?!” Nàng khó tin trừng mắt nhìn tên xú gia hỏa mù này, tuy rằng bản thân là thành viên của “Ác nữ bang”, nhưng khuôn mặt xinh đẹp của nàng cũng sánh ngang tiên nữ, hẳn cho dù không trông thấy, nhưng nghe giọng cũng phải biết được chứ. (TN: Em van chị, từ đầu tới đuôi em chỉ nghe chị với anh cãi nhau chứ chả nghe được cái gì hiển thực mà liên tưởng tới tiên nữ =)))

“Không cần người miễn cưỡng, nghe qua giống như người đang muốn cùng ta làm cái đó, ta cảnh cáo người, cái cọc hôn sự này người rất miễn cưỡng, bốn cách cách còn miễn cưỡng đến... U!”

Kiên trì của Thừa Diệp chẳng bao giờ dùng trên người nữ nhân, mà trực giác nói cho hẳn biết, lấp kín cái miệng của nàng là phương pháp làm nàng câm miệng nhanh nhất, cũng là phương pháp tốt nhất.

Nàng giật mình kinh ngạc trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt đang nâng lấy khuôn mặt nàng, chính xác không nhầm là đang che lại cánh môi anh đào của nàng, khuôn mặt tuần tú của hẳn rất gần với nàng, gần đến mức nàng có thể cảm thụ được khí tức dương cương từ trên người hẳn.

Thừa Diệp không ngờ rằng cánh môi nàng lại mềm mại đến vậy, hẳn tuy rằng chán ghét nữ nhân, nhưng trước khi bị mù, do nhu cầu sinh lý, hẳn cũng từng muốn nữ nhân, nhưng đôi môi của những nữ nhân kia không ai có thể so được với nàng...

Trong đại sảnh bây giờ có Tiểu Liễu, có Lâm di, có Hà tổng quản và một ít người hầu, mọi người chứng kiến một màn thân mật thế này, đều chủ động cúi đầu không thấy, nhưng trên mặt lại không tự chủ được hiện lên tiếu ý, xem ra mong ước của vương gia, phúc tấn không bao lâu sau sắp thành hiện thực rồi.

“Các người làm gì?”

Đỗ Kiều Tuyên vừa mới đi vào phòng khách không thể tin được phần nô kêu lên, cũng khiến Thừa Diệp từ trong tiếp xúc với thứ nhu mỹ này bình tĩnh, hẳn bất ngờ không kịp phòng bị buông Tình Tâm ra, mà nàng từ lâu đã mặt đỏ tim đập, lại thấy Thạc nhân đang đứng cạnh Đỗ Kiều Tuyên, còn có rất nhiều nô bộc đang tập hợp ở đây, nàng xấu hổ đến mức thật lòng hi vọng ở đây có một cái hố ngầm nào đó có thể chui vào!

“Tiểu Liễu, đưa thiếu phúc tấn trở về phòng tắm rửa thay y phục.” Khẩu khí Thừa Diệp lại khôi phục lạnh lùng.

“Vâng.”

Lúc này, Tình Tâm khuôn mặt nóng hổi đến muốn bốc hơi không hề kháng nghị nữa, trái lại chủ động lôi kéo Tiểu Liễu đang cười hi hi nhanh chóng lắt người.

“Thừa Diệp, người tại sao muốn hôn nàng?!” Đỗ Kiều Tuyên vừa tức giận vừa khổ sở chạy đến lôi kéo cánh tay hẳn, nhưng lập tức bị hẳn đẩy ra, nàng khó chịu lại muốn tiến tới.

“Người đừng vậy mà!” Thạc Nhân vội vã kéo lấy nàng, nhưng lúc này, đối lại là nàng cố sức đẩy hẳn, tiếp tục nhìn Thừa Diệp phần nô kêu lên, “Tại sao lại là nàng?! Ta cũng có thể cho người hôn a, ta yêu người lâu như vậy, còn nàng vào cửa được mấy ngày!”

Đôi mắt đen thâm thúy của Thừa Diệp chợt hiện lên tia hờ hững, “Người đã nhắc ta, người cũng đến tuổi cập kê rồi.”

Nàng sững sốt, “Có ý gì?”

“Ý ta chính là trong mấy ngày sắp tới, ta sẽ tìm một nhà chồng cho người.”

Hắn lạnh lùng nói hết một câu lại đi về phía Nhất Thanh hiên, nàng giật mình kinh ngạc một lát, mới lấy lại tinh thần đuổi theo, nhưng Thạc Nhân lập tức tiến tới kéo tay nàng, “Thỉnh người đừng tiếp tục hồ nháo nữa!”

Nàng tức giận kêu to, “Ta hồ nháo hồi nào?! Người nghe không, hẳn muốn tùy tiện đem ta gả đi đó!”

Khuôn mặt hẳn bỗng dưng trắng bệch, chăm chú liếc nhìn khuôn mặt thanh tú đã cùng hẳn ở chung ba năm, hẳn từ lâu đã có tình cảm với nàng, nhưng vì hẳn trời sinh tính tình hướng nội nên không dám biểu lộ tình cảm, lại càng không dám cùng ca ca khí phách cuồng vọng tiết lộ tâm tư của mình.

“Kiều Tuyên cô nương, thứ lỗi ta nói một câu, lời vừa rồi của người rất không đúng mực, cũng may là thiếu phúc tấn đã bỏ đi rồi.” Lâm di thực sự nhịn không được nói với nàng.

“Người dựa vào cái gì quản ta?” Nàng thở phì phì chạy ra ngoài.

“Kiều Tuyên!” Hần vội vã đuổi theo.

Lâm di cùng Hà tổng quản đưa mắt nhìn nhau, song song lắc đầu.

3. Chương 03

Chương 3

“Nghe nói bồi lạc gia cùng các thương nhân trừ danh ở Huy Châu, Sơn Tây, Thiểm Tây đều có qua lại, đúng không?”

Trong đại sảnh Tĩnh Vũ sơn trang, La Nhĩ (Laure) tóc vàng mắt xanh dùng tiếng nước ngoài một bên vừa nói chuyện với Thừa Diệp, một bên vừa dùng ánh mắt kính diêm nhìn một vị đại mỹ nhân giống hệt như búp bê Trung Quốc, đáng tiếc, nàng đã là thê tử của bồi lạc gia rồi.

Tĩnh Tâm đương nhiên nhìn ra được trong mắt hần có phần tiếc nuối, bản thân mình vốn dĩ dung mạo không tệ, lại được Tiểu Liễu tỉ mỉ trang điểm, nàng tô chút son, mặc một thân kỳ phục (1) hoa lệ, lại mang một đôi bông tai (2), nhìn vào gương đồng cả nàng cũng thấy mình rất xinh đẹp!

Bất quá, ánh mắt của La Nhĩ có thể xem như hữu lễ, nhưng ánh mắt Lý Đắc Hiền trạc tuổi bốn mươi bên cạnh lại khiến nàng khó chịu, đều là ánh mắt kính diêm, nhưng trong đó mang theo tà niệm, rất đáng ghét!

“Đắc Hiền? Đắc Hiền?”

Thừa Diệp không nhìn thấy, đương nhiên không biết Lý Đắc Hiền đang nhìn thê tử hần đến ngây người, trong đầu còn giữa ban ngày mơ một giấc mơ xuân, mãi cho đến khi Tĩnh Tâm cười khanh khách mở miệng nhắc nhở hần một câu, “Lý tiên sinh, tướng công nhà ta đang gọi tiên sinh đấy!”

Lý Đắc Hiền xấu hổ hoàn hồn, vội vàng thỉnh La Nhĩ nói lại những lời vừa nói, sau đó dịch tiếng Tây Dương lại thành tiếng Trung cho Thừa Diệp nghe.

Hần gật đầu, “Đại Thanh đế quốc ta đến nay vẫn cho phép vùng duyên hải đối ngoại thông thương, Tô Châu thuận lợi lại là cảng khẩu trọng yếu của Giang Nam, đương nhiên hấp dẫn các thương nhân vào chiếm giữ, có tiếp xúc cũng là lẽ thường tình.”

Hần vừa trả lời vừa nghiêng người về phía Tĩnh Tâm, nàng lập tức khẽ kéo ống tay áo hần một chút, để hần hiểu rõ những lời này không có vấn đề.

Sau đó hần lại nhờ Lý Đắc Hiền chuyển dịch những lời này cho La Nhĩ nghe, thấy ý nghĩa câu chuyển ngữ không sai, nàng lại kéo ống tay áo hần một cái, cử động tiếp theo đều chính là như vậy, La Nhĩ đối với thương phẩm chuyên doanh của những thương bang khác cũng tương đối có hứng thú, nên muốn thông qua Thừa Diệp, quen biết thêm nhiều thương nhân khác.

Bất quá, Thừa Diệp cũng không phải kẻ hiểu biết nông cạn, thẳng thắn nói với La Nhĩ, nếu muốn có được mặt hàng tốt nhất, thậm chí là thuận lợi đúng giờ xuất hàng, cũng chỉ có hần mới có năng lực này.

Tuy rằng so sánh giá cả ở những ba nơi thì La Nhĩ cũng không hề chịu thiệt, nhưng hần thân là thành viên hoàng thất, chung quy thân phận so với các thương nhân bình thường khác có đặc quyền hơn, đôi khi, nếu như thật sự có gian thương nào có hành vi muốn đoạt mồi làm ăn, hần chỉ cần hướng quan phủ ở đó nói một tiếng, những hàng hóa này ít nhất cũng phải kéo dài năm, ba tháng mới xuất ra được, thiệt hại trong khoảng thời gian đó thì không cần phải nói.

Vì thế, hần khuyên La Nhĩ chẳng thà cứ duy trì mối quan hệ hợp tác làm ăn của họ, tìm kiếm cơ hội tốt để song phương hợp tác, dù sao thì việc buôn bán chẳng qua cũng chỉ vì tài phú mà thôi...

Một buổi nói chuyện thật dài vừa đầm vừa xoa, khiến La Nhĩ bội phục cũng như cảm thấy bất đắc dĩ, những đạo lý này hần cũng hiểu rất rõ, chỉ là trong một năm gần đây, hàng hóa bối lạc gia giao liên tiếp lên giá, lợi nhuận giảm đi rất nhiều, hần cũng rất khó xử.

Còn Tình Tâm đối với Thừa Diệp lại nhìn bằng cặp mắt khác xưa, tuy rằng ánh mắt nàng luôn luôn bắt giác chuyển đến đôi môi căng mà mỏng của hần, trái tim nàng cũng chẳng hiểu vì sao cứ đập liên hồi, nhưng hần xác thực là có tu dưỡng, làm ăn cũng rất hợp lý.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ phải cười khổ của La Nhĩ, đã biết hần hoàn toàn hết năng lực chống đỡ rồi.

Tiếp theo, việc cần bàn chính là một ít giá cả của mặt hàng mới, La Nhĩ cầm lấy một quyển tập, trên đó còn có bản vẽ của rất nhiều loại mặt hàng.

Nàng tỉ mỉ nghe Lý Đắc Hiền miêu tả những sản phẩm này đặc sắc ở chỗ nào, từ ngữ dịch thuật cũng không có vấn đề, nhưng khi Thừa Diệp bàn giá cả, bắt đầu có kẻ động tay động chân, rõ ràng là một loại sáu mươi phiên ngân (3) gì đó, nhưng Lý Đắc Hiền tuy rằng cũng nói là sáu mươi phiên ngân, nhưng hần lại thêm vào phí quản lý hàng tồn tại bến tàu, phí nhân lực, thậm chí là phí kéo xe cùng một loạt chi phí tạp nham khác, khiến giá cả toàn bộ bị đẩy lên, gần như muốn gấp đôi giá gốc!

Song phương mặc cả là việc khó lòng tránh khỏi, nàng kéo ống tay áo của hần đã kéo đến mỏi tay rồi, nhưng lời của Thừa Diệp toàn bộ đều bị bóp méo, nàng vừa nghe vừa giận, suýt chút nữa không đem toàn bộ ống tay áo của hần kéo xuống tiếp!

Cùng lúc đó, có người cũng đã chịu đựng không nổi, “Người có thể đi rồi, Đắc Hiền.” Thừa Diệp nổi giận nặng nề quát.

“Sao?”

“Công việc của người tới đây kết thúc.”

Lý Đắc Hiền sắc mặt hết sức khó coi, đột nhiên bất an đứng dậy, “Ta...Tại sao?”

“Không thể thành thật truyền đạt ý tứ của ta cho hần, lý do này đủ hay chưa?”

Sắc mặt hần bỗng trở nên trắng bệch, “Ta, ta làm sao dám...”

“Người! Đem toàn bộ ý tứ của ta nói lại cho hần nghe.”

Tên gia hỏa này, nàng không có tên sao? Nàng mím mím môi, bắt đầu chíp chíp oa oa đem quá trình thảo luận giá cả từ đầu tới đuôi nói lại bằng tiếng nước ngoài một cách lưu loát cho La Nhĩ nghe, chỉ thấy hần càng nghe càng trừng to mắt, mà sắc mặt Lý Đắc Hiền càng lúc càng tái nhợt, thậm chí là cả người run lên.

Kỳ thực ngay từ đầu hần cũng không dám lừa gạt Thừa Diệp, lá gan này là từ từ mới lớn dần lên, hơn nữa hần biết rõ Thừa Diệp quan tâm đến chuyện mù mắt này như thế nào, trừ khi có việc, Thừa Diệp căn bản không qua lại với những người khác, cho nên hần vẫn độc chiếm cái chức béo bở này, cũng khiến những người cùng nghề ao ước, nhưng lỡ như nguyên nhân sa thải này để cho tất cả mọi người biết, hần có thể cả công việc khác cũng không tìm được.

“Bối, bối lạc gia... Thỉnh, thỉnh cho... ta... một... cơ hội nữa...” Hần run run nói, quỳ xuống xấu hổ cầu xin.

“Nếu người còn không đi, ta tìm người chặt đứt cái chân chó của người.” Thừa Diệp ngữ khí bình tĩnh, nhưng lãnh ý trong đó lại khiến người ta vô cùng khiếp sợ, Lý Đắc Hiền nào dám tiếp tục ở lại đây, lập tức ngã nhào mà chạy.

Tình Tâm tiếp theo phải tiếp tục công tác phiên dịch, rất nhanh sau đó, tình hình mỗi làm ăn này của hai bên đã được định liệu, La Nhĩ đối với nàng ca ngợi có thừa, mà những lời này nàng đều chỉ là nói sơ qua, nhưng đối với yêu cầu cuối cùng trước lúc rời đi của hần, nàng khéo léo cự tuyệt, nhưng bởi vì không được phiên dịch, Thừa Diệp rất không vui.

“Hần nói gì?” Thừa Diệp không thích cảm giác bị quên.

“Không có gì quan trọng, hần nói nếu người không ngại, hần muốn dùng lễ nghi nước hần biểu thị kính ý với ta.”

“Lễ nghi gì?”

“Chính là nắm tay ta, trên mu bàn tay ta hôn nhẹ một cái.”

Hần sắc mặt phút chốc biến đổi, “Hần muốn khinh bạc người?”

Nàng nhanh chóng phủ nhận, “Không phải, đây là lễ nghi của bọn họ, trước khi cùng nữ tử cáo biệt, đều sẽ làm như vậy.”

“Hừ, ở đây không phải nơi đó!”

Lời nói này đã đủ rõ ràng, vì vậy nàng trực tiếp đem lời của hần nói cho La Nhĩ đang vô cùng hoang mang nghe, không ngờ rằng nghe xong hần lại bật cười, chíp chíp oa oa nói cả một tràng dài, khiến nàng mặt mày đỏ ửng, chẳng biết nên nói cái gì, chỉ có thể lắc đầu cười, sau khi tiễn hần rời khỏi đây, nàng cũng muốn bỏ đi, nhưng Thừa Diệp lại không có ý định đó.

“Cuối cùng lại nói cái gì?” Nàng tưởng rằng hần nghe không ra trong lời nói của La Nhĩ nồng đậm tiểu ý sao?

Nàng dừng bước, quay đầu lại nhìn hần, “Người thật sự muốn nghe?”

“Nói nhảm!”

Nàng trợn trắng mắt, sao nàng lại quên được hần rất thiếu kiên nhẫn chứ.

“Hần nói, không ngờ bối lạc gia làm ăn đã bá đạo như vậy, đối với thê tử cũng bảo hộ như thế, hần nói hần nhìn ra được người quan tâm đến ta thế nào, mà chúng ta kiêm điệp tình thâm ra sao.” Bởi vì hần thấy ánh mắt nàng cứ luôn nhìn chằm chằm Thừa Diệp, trên khuôn mặt mỹ lệ tản ra hào quang e thẹn động lòng người, bất quá câu nói đó, nàng tự mình tỉnh lược, cái đó quá mất mặt, hần không cần biết.

“Mất hần có vấn đề rồi!” Hần sao lại quan tâm nàng chứ?

Khẩu khí hần có khinh thường, khiến nàng có chút bất mãn, “Cái chuyện hần muốn hôn mu bàn tay một chút thì có quan trọng gì đâu chứ?”

“Đừng nói với ta, người đã bị hôn rồi?” Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, tâm tình hần không hiểu sao đột nhiên rất khó chịu.

Nàng cố ý không trả lời vấn đề này, “Ta có thể quay về Vân Ảnh lâu được chứ?”

“Người còn chưa trả lời ta.”

“Người còn để ý tới ta? Chuyện kia có trả lời hay không thì có can hệ gì?”

Hần bị hỏi đến nghẹn họng.

Ha ha... Khó có thể làm cho tên nam nhân bá đạo kia câm miệng lại, nàng thật sự rất đặc ý, chỉ là, đặc ý được một lát là tốt rồi, đừng ở lại mà vuốt râu hổ, “Ta có thể về rồi chứ.”

“Chờ đã, chuyện hôm nay người làm – có muốn trả thù lao gì không? Ta không muốn thiếu ân tình của người.”

“Là không muốn thiếu ân tình của nữ nhân hả?” Nàng trêu gọi hỏi.

Sắc mặt hần bỗng dưng trầm xuống, hần không thích nàng thông minh như vậy.

“Tốt, ba điều kiện.” Xem khuôn mặt tuần tú kia hóa đen như vậy, nàng cũng không muốn nói nhiều gây thêm rắc rối.

“Người thật sự không có chút ‘lòng tham’, kim ngân châu báu người cứ trực tiếp tìm hỉ nương dẫn người đến Tô Châu thành mua, ghi sổ cho ta là được.”

“Đừng tưởng ta tham lam như thế, người cho rằng ta không nghe được giọng điệu mỉa mai của người sao?” Mặc kệ hắn có trông thấy hay không, nàng chính là nhin không được trông mắt.

Hắn thật sự rất ghét sự thông minh của nàng, sắc mặt hắn cũng vì vậy mà càng ngày càng xấu.

“Được rồi, điều kiện đầu tiên chính là sau khi ta nói xong hai điều kiện sau, để ta trở lại ngủ một giấc.”

Hắn nhíu mày, cái này cũng gọi là điều kiện sao?

“Điều kiện thứ hai chính là, người phải dẫn ta đến bến tàu, ta muốn xem thuyền.”

Điều này rất kỳ quái, nhưng không quan trọng, “Được, ta sẽ phái Hà tổng quản đưa người đi.”

Nàng cười đến giảo hoạt, đáng tiếc là hắn không nhìn thấy, “Không không không, điều kiện thứ ba chính là, không phải người thì không được. Vậy đó, đó là ba điều kiện, bây giờ ta về ngủ đây.”

Nữ nhân này xem hắn là thằng ngốc đem ra đùa giỡn sao? Rõ ràng chỉ có một việc, nhưng – “Tại sao nhất định phải là ta?”

“Người không đi, chính là thiếu ân tình của ta, là thiếu ân tình của “nữ nhân” đó!” Nàng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ kia, sau đó cười hì hì bỏ đi, không biết tại sao? Nhưng thấy bộ dạng hắn tức giận đến nghiêng rằng nghiêng lợi, tâm tình nàng dĩ nhiên đặc biệt tốt!

Thừa Diệp lần đầu bị nữ nhân ăn đến gắt gao, hắn cắn răng, “phanh” một tiếng, trên bàn xuất hiện một dấu tay rất sâu, đủ thấy lửa giận trong lòng hắn mãnh liệt cỡ nào.

Sáng sớm hôm sau, ở bến tàu Tô Châu ồn ào huyền ảo, rất nhiều công nhân đang bận rộn chuyển hàng hóa từ chiếc tàu nhỏ nhỏ lên tàu lớn chuyển hàng, còn có rất nhiều hàng hóa cũng chất đống chờ được lên tàu, hơn nữa còn có thương nhân đi đi lại lại, xe ngựa, còn cả quan binh cưỡi ngựa dò xét, khiến bến tàu đông đúc đến cả con kiến cũng chui qua không lọt.

Hai bên trái phải còn có không ít tửu lâu, nhà buôn san sát, bên trong cũng có rất nhiều người, thật sự rất náo nhiệt.

Chỉ là, sau khi một chiếc xe ngựa kim bích huy hoàng chạy đến, xung quanh đột nhiên rơi vào một mảnh vắng lặng như tờ, bởi vì xe ngựa này chính là xe ngựa chuyên dùng của Thừa Diệp bồi lặc, ngày xưa ở bến tàu vẫn thường hay thấy, nhưng sau khi hắn bị mù rồi thì chưa lần nào xuất hiện ở bến tàu, nghe nói Thừa Diệp lui về phía sau, chưởng quản toàn bộ vận chuyển buôn bán của cửa hàng Cẩm Hối.

Cửa xe mở ra, một vị giai nhân lạnh lợi uyển chuyển, xinh đẹp tựa thiên tiên cười tươi như hoa lướt qua Hà tổng quản nhảy xuống ngựa, một đôi mắt trắng đen tròn trịa tràn đầy kinh hỉ nhanh như chớp nhìn quanh bốn phía.

Mà đương lúc quần chúng nhân dân đang kinh diễm nhìn mắt ngọc mày ngài trên khuôn mặt nhỏ nhắn thì, một thân ảnh anh tuấn cao lớn cũng bước xuống xe ngựa, một thân áo khoác xanh lam bằng tơ lụa, thoát nhìn toát lên vẻ phong thần tuấn lãng, khí vũ bất phàm.

“Là Thừa Diệp bồi lặc!”

“Trời ạ, quả thực là Thừa Diệp bồi lặc!”

“Vậy là vị mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên kia chính là tân hôn thê tử của hắn – thập nhị cách cách a?”

“Tuần nam mỹ nữ, quả thật là trời sinh một đôi! Nhưng đôi mắt hắn thực sự không nhìn thấy sao?”

Mọi người chụm đầu ghé tai, xôn xao bàn tán, rất nhiều quan viên tuần tra lập tức tiến lên hành lễ, nhưng hắn chỉ phất tay một cái, tuần nhan diện vô biểu tình khiến chúng quan tuần tra không biết phải làm sao.

“Các người lui ra đi.” Tình Tâm cười cười gạt đầu cùng bọn họ, “Các người đi làm chuyện của mình đi, hôm nay, bồi lặc gia là đặc biệt cũng ta tới đây xem xét, lát nữa chúng ta phải đi rồi.”

Nhìn thấy thiếu phúc tấn xinh đẹp động lòng người, lại tương đối biết quan tâm chăm sóc, không ít người lập tức đổi với nàng nảy sinh hảo cảm.

Đám quan tuần tra tản đi, Hà tổng quản vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, “Thiếu phúc tấn, ta thấy nơi này nhiều người quá, vẫn là bồi lực gia quay về xe tốt hơn-”

“Không cần lo, ta sẽ làm đôi mắt cho hấn.” Nói rồi, nàng liền nắm tay Thừa Diệp, nhưng hấn lập tức bỏ ra, lạnh lùng nói, “Người muốn xem thuyền thì đi nhanh, ta ở đây chờ.”

“Không được, vậy đâu tính là xem? Chúng ta đến gần thuyền hơn một chút, người không muốn thiếu ân tình của ta chứ?”

Hấn khẽ cắn môi, nữ nhân này quả thực là được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, nhưng đã rơi vào tình thế bất đắc dĩ này, hấn cũng đành miễn cưỡng để mình bị nàng kéo đi.

Hà tổng quản vô cùng kinh ngạc nhìn hai người nắm tay đồng hành, đôi mắt già nua không nhìn được ngăn lệ, đây là lần đầu tiên sau khi đôi mắt bồi lực gia bị thương lại chịu xuất hiện trước mặt mọi người, thật sự là tốt quá, thật tốt quá!

Tình Tâm nắm tay Thừa Diệp đi một hồi, lại nhắc nhở hấn, “Phải xuống cầu thang rồi.”

Hấn dừng chân, cảnh giác hỏi, “Người muốn dẫn ta đi đâu?”

Nàng lè lưỡi, nhìn boong thuyền dưới chân, “Chẳng qua là đứng trên một chiếc thuyền hoa nhỏ, sau đó chúng ta lại bước lên một chiếc thuyền cao lớn cạnh bên.”

“Không đi.”

“Không đi cũng không được, người tốt nhất là mau bước xuống đi, nếu không hai người chúng ta có khả năng đều rơi xuống nước.” Bởi vì trọng lượng của bọn họ sẽ toàn bộ tập trung bên phải mép thuyền, thuyền nhân định lật.

Bọn họ từ lâu đã bước lên thuyền rồi? Lòng mày hấn càng lúc càng nhăn lại, đến bây giờ mới cảm thấy được “đất” dưới chân đang nhẹ nhàng chuyển động...

Tình Tâm mang theo hấn bước lên một chiếc thuyền con xinh xắn, bởi vì ở đây có không ít người nước ngoài, dùng cái loại thuyền nhỏ tràn ngập ý thơ này cũng rất hưng phấn, sở dĩ có vài người lái đò ở đây mời chào buôn bán, kết hợp đón khách chuyển một vòng. Nhưng lão lái đò già này nghĩ sao cũng không ngờ rằng, thuyền của hấn lại được bồi lực gia cùng thiếu phúc tấn ưu ái, nên cười đến không muốn khép miệng.

Sau cùng, Thừa Diệp đương nhiên bị ép trở thành thuyền khách, chiếc thuyền nho nhỏ trên làn sóng trong veo tại bến cảng đi chậm chậm, người lái đò chuẩn bị điểm tâm, trà bánh, mùi vị cũng không tệ, nhưng khuôn mặt tuần tú của hấn trước sau vẫn vô cùng khó chịu, bất quá, điểm này cũng không chút nào ảnh hưởng đến tinh thần háo hức của nàng, thanh âm tán thán của nàng cứ vang lên không dứt, còn lú lú riu riu hình dung cảnh tượng bến đò náo nhiệt thế nào, khiến hấn càng thêm phiền muộn.

“Người xem của người, lảm nhảm nhiều vậy làm gì!”

“Dù sao cũng không thể để người hầu khách trong nhàm chán được chứ.”

“Vậy tính là tri kỷ của người?”

“Phải, cho nên người phải biết tạ ơn, đừng bày ra cái mặt khó coi như vậy.”

“Người cũng không phải người mù!”

“Nên không biết người nổi khổ của người mù?”

Hấn thật sự chán ghét sự thông minh của nàng, có thể hiểu rõ ràng tâm tư của hấn.

“Kỳ thực ta không biết là người nghĩ thế nào? Nhưng nghiêm túc mà nói, người tuyệt đối là một người mù hạnh phúc.” Nàng một bên vừa uống một ngụm trà, vừa nhìn mặt hấn nói.

“Ta có biết một lão bà bà bị mù, bà nói từ khi bắt đầu có ký ức đến nay, bà chính là đã mù rồi, cho nên bà không biết màu sắc của bầu trời là như thế nào? Không biết màu sắc hoa hồng ra sao,” Nàng thở dài một tiếng, “Nhưng người không giống như vậy, người so với bà hạnh phúc hơn, có rất nhiều màu sắc, cảnh trí

người đã xem qua, còn có ta tận lực hình dung cho người rõ, hơn nữa người cũng từng xem qua, cho nên trong đầu rất dễ hiện lên cảnh tượng, không phải sao?”

Hắn không trả lời nàng, nàng không phải là đương sự, đương nhiên nói đến đường đường chính chính.

“Người có tiền, có quyền, còn có người hầu tận tâm hầu hạ, có phụ mẫu yêu thương người- ”

“Người cầm miệng lại cho ta!” Hắn căn bản không thể tiếp tục nghe được nữa.

“Ta tin tưởng người là người tốt, biết phân biệt đúng sai, nếu không người sẽ không để Đỗ Kiều Tuyên tứ cố vô thân ở lại.”

“Ta nói chỉ có mình ta được nhắc tới nàng!”

“Nếu có thể đối đãi với muối muối của nữ nhân từng độc mù mắt mình như vậy, tại sao lại không thể đối xử tử tế với mình, đừng đem bản thân mình nhốt trong sơn trang nữa, người toàn thân trên dưới đâu phải có chỗ nào nhìn không giống người- ”

“Phanh” một tiếng, cái bàn xinh đẹp bị hắn đánh thành hai nửa, mà sắc mặt hắn nói xấu xí bao nhiêu liền có bấy nhiêu, “Lái đò, đưa ta về!” Hắn cả tiếng rống giận.

“Vâng vâng vâng, bối lực gia!”

Lão lái đò sắc mặt trắng bệch đã sớm sợ hãi, hắn khẩn cấp đem thuyền trở lại bên bờ, nhưng còn chưa ngừng hẳn, bối lực gia đã thở phì phì đứng dậy, một chân giẫm lên cầu thang –

“Cẩn thận!” Tình Tâm vội vã muốn bước lên giúp hắn, nhưng hắn một tay đẩy nàng, cho nên “vèo” một tiếng, bối lực gia tôn quý phi phạm liền rơi xuống nước!

“Chết tiệt!” Thừa Diệp cũng không phải không phải không hiểu được thủy tính, chỉ là hắn căn bản không biết mình từ đâu rơi xuống nước, hắn một trận sờ soạt lung tung trong nước, chẳng biết vật gì bén nhọn xẹt qua tay phải làm hắn bị một trận đau đớn, điều này khiến hắn càng thêm hoảng loạn.

Đột nhiên có một cánh tay nhỏ bé vững vàng bắt lấy vai trái hắn, hơi thở ấm áp ghé vào tai hắn nói, “Đừng hoảng loạn, ta mang người lên bờ.”

“Người cũng nhảy xuống nước, tại sao?” Hắn khó có thể hiểu được hành động của nữ nhân này.

“Xuất giá tòng phu mà, người nhảy cầu, thê tử làm sao có thể không nhảy chứ?”

Hắn nghe được trong ngữ điệu của nàng có hoạt bát ung dung, nhưng không rõ tại sao dưới tình huống này, nàng có thể thoải mái như vậy?

Hà tổng quản cùng quan tuần tra vội vã chạy tới bên bờ, rất nhanh kéo được hai người lên, mà lão lái đò trên thuyền hoa cũng sớm đã sợ đến ngất xỉu trên thuyền.

“Bối lực gia, tay phải của ngài chảy máu rồi!” Hà tổng quản kinh hoàng kêu to.

“Khẳng định là bị cái gì cắt rồi,” Tình Tâm lập tức nhìn về phía dân chúng cùng quan sai đang thần sắc khẩn trương vây xung quanh, “Ai có thuốc có thể cho chúng ta mượn một chút không?”

“Bối lực gia, thiếu phúc tấn, trong tửu quán ta có thuốc, ta lập tức lấy đến đây.” Một vị thường dân nhiệt tình lập tức chạy đi.

“Ta đi giúp đỡ gọi Lâm đại phu tới.” Một vị quan sai khác cũng mở lời.

“Không cần,” Hà tổng quản lúc này mới hoàn hồn, “Thiếu phúc tấn, đừng khẩn trương, chỗ này cách cửa hàng chúng ta không xa lắm, ngài cùng bối lực gia mau mau lên ngựa, ta sai người chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho hai vị thay, cũng để bối lực gia cho đại phu xem một cái.”

“Được được được, cứ làm vậy đi, thuốc của tửu quán cùng Lâm đại phu kia xin mời cùng nhau đến cửa hàng.” Trên mặt nàng mang theo tiêu ý, tiếp tục nhìn mọi người đang lo lắng, phát tay, “Đa tạ các vị quan tâm, lần sau ta cùng bối lực gia sẽ không ấu trĩ đến mức nhảy xuống nước chơi như vậy. Được rồi, xin giúp chúng ta chăm sóc lão lái đò bị dọa đến ngất xỉu, đa tạ!”

Thừa Diệp nghe thấy rất nhiều câu từ biệt trêu chọc, trong lòng càng phiền muộn.

Mọi người ở bến tàu rút cuộc cũng bỏ xuống được tâm trạng bất an, bởi vì Thừa Diệp bối lạc tính tình táo bạo có tiếng, bọn họ cho rằng hai người vừa rơi xuống nước, sẽ giống như quan gia thiếu gia cùng một bộ dạng trút giận lên đầu họ, nổi trận lôi đình, nhưng sự thật không phải như vậy, thiếu phúc tấn xinh đẹp động lòng người, mà bối lạc gia tuy rằng không nói câu nào, nhưng tựa hồ cũng không khó gần như mọi người đồn đại, còn có thể cùng thiếu phúc tấn nhảy xuống nước chơi!

Chứ như vậy, xe ngựa lảo lảo chậm chậm đi thẳng đến Cẩm Hối cửa hàng.

Chỉ chốc lát sau, Thừa Diệp cùng Tình Tâm đã tắm rửa thay y phục xong, vết thương trên tay hấn cũng đã được băng bó, may mà vết thương không có gì nghiêm trọng, chỉ là tạm thời không thể sử dụng tay phải, hơn nữa mắt hấn không nhìn thấy, ngay cả ăn cũng gặp khó khăn, cho nên hấn chỉ uống nước, còn lại cái gì cũng không ăn.

Hơn nữa từ khi bị thương ở bến tàu, cho đến khi thần thanh khí爽 ngồi ở nhã phòng phía sau cửa hàng, hấn trước sau không nói một lời.

Tình Tâm căn dặn Hà tổng quản cùng bọn hạ nhân lui ra hết, lúc này, Tình Tâm mới dùng giọng tràn đầy thương hại hỏi, “Có phải ta là một đại suy thần? Người cùng ta ở chung một chỗ sẽ thành gà ướm sùng? Hay là thành chó rơi xuống nước?”

Hấn cũng không nghĩ như vậy, mà chỉ nghĩ tới câu nói trước khi nàng rời khỏi bến tàu – nàng dĩ nhiên nói bọn họ nhảy xuống nghịch nước?! Hừ, mặc dù ai nấy đều thấy hấn vì không thấy đường mà rơi xuống nước!

Thảm hại này, khiến tôn nghiêm của hấn mất sạch, ai nấy đều nhìn thấy cả rồi, nàng nói như vậy là muốn che giấu gì chứ? Càng tỏ càng đen!

“Ê, người là bị mù chứ đâu phải bị điếc.” Hấn này giờ không nói câu nào, khiến nàng không thể chịu đựng được.

“Ta không muốn nói chuyện với người.” Hấn ngữ điệu gay gắt.

“Giận rồi?”

Hấn không nói gì.

“Là người qua nôn nóng, lão lái đồ còn chưa cho đồ cặp bên hấn mà.”

Mặt hấn biến sắc, “Người vui lắm sao? Ta rơi xuống nước bộ dạng nhất định hết sức buồn cười, phải không?”

Nàng sững sốt, nháy mắt mấy cái, “Hóa ra người là tự tôn bị hao tổn a!” Nàng nghe xong đã hiểu rõ rồi, “Người suy nghĩ nhiều quá rồi, không ai nghĩ như vậy cả.”

“Sao người biết?” Hấn rất buồn bực, trước nay hấn chưa từng chột vật như vậy.

“Bởi vì ta nhìn thấy!” Nàng tức giận nói, “Người chính là không nhìn thấy, nhưng vẫn nghe được mà? Người có nghe thấy tiếng cười mỉa không? Có nghe thấy ai xì xầm gì không? Hay chỉ là tiếng vô tay trầm trồ khen ngợi?”

Hấn mím chặt môi, đích thực là không nghe thấy, nhưng sau khi rơi xuống nước, lỗ tai ngập nước rồi, cho dù người ta có nói cái gì, hấn cũng không nghe được.

“Ở đây tất cả mọi người đều rất lương thiện, đừng nghĩ rằng bản thân mình đáng thương như vậy, không ai thấy người đáng thương đâu, thậm chí – “Nàng đột nhiên nở nụ cười, đi tới bên người hấn, thật gần chăm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, “Ta phát hiện tất cả mọi người đều sợ người.”

“Ta?” Hấn không tin, ai lại sợ một người mù kia chứ?

“Ừ,” Nàng cố sức gạt đầu, “Tuy rằng mặt người không có chỗ nào giống như vô cùng tàn ác, nhưng quý khí trời sinh cùng ngũ quan lúc nào cũng căng thẳng, còn có ánh mắt- ”

“Ta là một kẻ mù!” Hấn nghiêng răng nhắc nhở nàng.

“Ta biết, nhưng ánh mắt của người so với người không mù còn có thần hơn rất nhiều.” Nàng tận lực cười ra thành tiếng, bởi vì nếu mỉm cười, hắn sẽ không nhìn thấy.

“Chuyện này có gì đáng vui sao?” Hắn thực sự hoài nghi đầu óc nàng có vấn đề.

“Không phải, mà là người nhìn qua không giống người mù chút nào, người bước đi ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng dũng oai phong, khí phách hiên ngang, thành thật mà nói, những vị a ca bên cạnh ta cũng không ai tuần tú như người!”

Nàng là thật lòng ca ngợi, nhưng hắn nghe vào lại càng thấy chói tai, bởi vì hắn căn bản không tin những gì nàng nói.

“Nếu người muốn an ủi ta, vậy thì miễn đi.”

“Người thật là kỳ quái, lời thật mất lòng, hiếm có lời thật lòng nào lại dễ nghe, vậy mà có người khăng khăng nhất mực không muốn nghe.” Nói xong, nàng còn như gặp phải chuyện là gì thở dài một tiếng.

“Ta cũng thấy kỳ quái, có người muốn đi xem thuyền, nhưng tại sao phải cần một người mù đi theo? Là vì phong cảnh như vậy tương đối đẹp? Hay là muốn xây dựng một hình tượng hiền thê trong mắt mọi người? Hoặc là nói ọi người biết nỗi đau khổ khi có một vợ phụ mù mắt-”

“Đủ rồi!” Nàng tức giận.

“Người tức giận cái gì?”

“Ta là giận, có ai biết người bị mù đâu, người căn bản không cần một liên tục nhắc nhở người khác như vậy, đương nhiên, còn có bản thân người nữa!”

Hắn cắn răng phun ra, “Người căn bản cái gì cũng không hiểu!”

“Ta chính là không hiểu, đó đã là sự thật rồi, còn có thể làm sao? Người vẫn cần ăn, cần ngủ, cần sống sót, không nhìn được là một loại tiếc nuối, nhưng người tuyệt đối không phải là người đáng thương nhất, người luôn nhắc nhở người khác, chẳng lẽ người muốn người khác thương hại người- ”

“Đương nhiên không phải!”

“Vậy thì đừng nói tới chuyện “người sáng mắt” đều nhìn thấy được, đó chỉ làm ta thêm khinh thường người, nghĩ rằng người đang tự oán tự trách, tranh thủ đồng tình!” Nàng vừa nói vừa phát bực, hơn nữa còn bực tức đến nỗi trợn mắt trừng trừng nhìn vào bàn.

“Bốp bốp bốp!” Đột nhiên một trận vỗ tay từ cửa vang lên.

“Là kẻ nào- ” Hắn cắn răng rống giận, lại nghe thấy một tiếng cười quen thuộc, hắn ngẩn ra, “Tĩnh Vũ?!”

“Ha ha...” Tĩnh Vũ cười hì hì tiêu sái đến bên người hắn, trước tiên liếc mắt nhìn cánh tay đã được băng bó xong xuôi của hắn, mới tiếp tục nói: “Ta nghĩ người muốn nói rằng – là kẻ nào không sợ chết nghe thấy Thừa Diệp bốp bốp vỗ tay thì bị nữ nhân quả trách mà còn dám vỗ tay trầm trồ khen ngợi!”

Thừa Diệp không để ý tới vẻ trêu đùa của hảo hữu, hắn vừa mừng vừa sợ hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“Những lời này hắn phải do ta hỏi mới đúng, hơn nữa,” Hắn trước tiên dừng lại một chút, “Trên bến tàu đều đang bàn luận người cùng thiếu phúc tấn cư nhiên giống như hải tử nhảy xuống nước chơi, là thật à?” Đôi mắt đen ẩn chứa ý cười của hắn chống lại ánh mắt quan sát của một vị đại mỹ nhân.

Đôi mắt to thâm thúy, mũi thẳng, người này lớn lên cũng rất tuần tú nha, Tĩnh Tâm trong lòng suy nghĩ.

“Hừ! Cùng nàng nhảy xuống nơi chơi.” Nhắc tới việc này, Thừa Diệp rất không vui.

“Nói đến nàng,” Tĩnh Vũ nhướn đôi mày rậm, cười cười nhìn vị đại mỹ nhân đang trừng mắt, hắn đầu tiên sững sờ, nhưng lập tức lấy lại nét tươi cười, “Ta nghe nói trước khi nàng nhảy xuống thuyền, còn vẽ mặt hưng phấn kêu to, ‘Ta cũng muốn nhảy xuống dưới chơi,’ là thật?”

“Có sao?” Hàng lông mày rậm của Thừa Diệp nhíu chặt, lúc đó tay hắn bị cắt, lại là đang ở trong nước giã gạo, căn bản không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, mãi cho đến khi tiếng nàng truyền tới bên tai, hắn mới biết được rằng nàng cũng nhảy.

“Không sai, ta chính là hài lòng như vậy kêu to, nếu vậy, người khác sẽ không cho rằng ngươi là vì không cẩn thận mà rơi xuống nước, ta rất hiểu người đó nha.” Nàng không tiếc ca ngợi chính mình, bởi vì Thừa Diệp tuyệt sẽ không nói.

Thần tình hắn đột nhiên trở nên phức tạp, nàng dĩ nhiên nghĩ tới cảm nhận của hắn?

Tĩnh Vũ cũng rất rộng rãi ném cho nàng một ánh mắt ‘ngươi gan dạ’, “Bất quá,” Dáng tươi cười trên mặt hắn càng lúc càng đậm, “Bởi vì các ngươi đi quá gấp, ta nghĩ khẳng định không nghe thấy người ta thì thâm.”

“Thì thâm cái gì?”

Hai người trăm miệng một lời, lại dẫn tới Tĩnh Vũ trêu ghẹo, “Rất ăn ý nha.”

“Đừng nói nhảm, rốt cuộc là nói cái gì?” Thừa Diệp khẩu khí không được tốt lắm.

Tĩnh Vũ sớm đã quen rồi, hắn cười nói, “Bọn họ nói bối lạc gia rất yêu thương thân thể tử, không tiếc rơi xuống nước để chiếm được nụ cười của giai nhân.”

“Là kẻ ngu nào nói? Ta muốn đánh chết hắn!” Hắn tức giận lớn tiếng nói.

“Kẻ ngu mà ngươi muốn đánh chết không ít đâu nha.” Tĩnh Vũ một bên trả lời, một bên tự mình vỗ ngực, mặt mày rạng rỡ nhìn đại mỹ nhân tự giới thiệu, “Tĩnh Vũ, hảo bằng hữu của tướng công nhà ngươi.”

“Xin chào.” Tĩnh Tâm cười cười, tuy rằng thái độ hắn có chút phóng túng, nhưng tuyệt đối không khiến người ta chán ghét.

“Tẩu phu nhân, ta phải ca ngợi ngươi, ngay cả tên hảo hữu này là ta chết đấy sống kéo muốn lôi hắn ra khỏi Tĩnh Vũ sơn trang cũng làm hoài không được, vậy mà ngươi lại thành công.”

“Ừ, ta cũng rất bội phục bản thân.” Nàng đắc ý dương dương tự đắc học theo hắn vỗ ngực.

Hắn nhin không được phì cười, “Thiếu phúc tấn là một người rất khả ái.”

Nàng không hề keo kiệt chia sẻ vào Thừa Diệp sắc mặt căng thẳng, “Hắn cũng rất khả ái.”

“Ta cho rằng là đáng ghét hay đáng sợ.” Hắn không sợ chết trêu ghẹo.

“Đối với đại đa số người thì vậy, nhưng đối với ta mà nói, hắn vẫn còn chưa tới mức đó!”

“Các ngươi xem ta như không tồn tại sao?” Thừa Diệp rất khó chịu, nhưng cũng không tức giận giống như trong tưởng tượng của mình, mây đen tối tăm trong lòng hắn dường như xuyên vào một tia sáng ấm áp, mà hắn biết rõ đó hoàn toàn bởi vì nàng.

“Các ngươi chắc là ‘lâu ngày gặp lại’ phải không? Ta sẽ thức thời một chút đi xem bên ngoài có hàng hóa nào tốt không.” Nàng dí dỏm nhìn Tĩnh Vũ gật đầu, rồi lại nhìn Thừa Diệp nói, “Ta đi đây.”

Hắn mím môi, không nói nửa lời.

Tĩnh Vũ nhìn thấy nàng sau khi đóng cửa bỏ đi, liền vỗ vỗ vai hảo hữu, “Ngươi có biết phúc tấn của ngươi là một vị đại mỹ nhân rất vui vẻ hoạt bát không?”

“Ta không biết, ta chỉ biết nàng khiến ta rất đau đầu, rất tức giận, rất hết cách!”

“Nhưng nàng rất hiểu ngươi, có được một hiền thê như vậy chính là phúc khí của ngươi.”

“Ta không xem nàng là thê tử của nàng, nàng cũng không xem như vậy.”

Hắn kinh ngạc nói, “Lẽ nào ngươi còn chưa cùng nàng- ”

Hắn lắc đầu.

Tĩnh Vũ nhin không được nở nụ cười, “Cái đó thật đúng là một tổn thất lớn.”

“Ta không nghĩ vậy.” Tuy rằng hắn cũng không rõ chùm tia sáng trong lòng đại biểu cho cái gì? Nhưng hắn chưa bao giờ có dự vọng muốn chạm tới nàng, lần trước hôn, cũng chỉ là lúc thiếu kiên nhẫn ngoài ý muốn.

“Người bây giờ thấy không quan hệ gì, nhưng tiếp theo mười, hai mươi ngày nữa, người có thể biết mình đã phung phí của trời.”

Hắn thần tình chấn động, “Người là nói...”

“Không sai, vạn sự đã định, chỉ thiếu gió đông, người nghĩ rằng ta đến bến tàu tìm bảo vật gì?” Tình Vũ cười đắc ý, “Ta truy một loại thuốc dẫn rồi truy tới nơi này, cuối cùng đúng lúc dùng nghìn lượng bạc mới mua được,” Nói đến đây, hắn vươn tay, nắm chặt lấy Thừa Diệp, “Thừa Diệp, người sắp thấy lại ánh mặt trời rồi.”

Thừa Diệp lúc này khó thể hình dung được kích động trong lòng mình, hắn chỉ có thể càng thêm cố sức cầm chắc tay hảo hữu, đa tạ ân tình hắn ba năm nay đã kiên nhẫn tìm kiếm giải được ỉn!

---

(1) Kỳ phục: trang phục truyền thống của người Mãn Thanh

(2) Bồn để hài: loại giày các phụ nữ người Mãn hay dùng, rất phong phú, đặc sắc. [Minh họa dưới đây]

a4.att.hudong /06/71/01300000449741125094710895041_s.jpg

(3) Phiên ngân: tiền nước ngoài.

4. Chương 04

Chương 4:

“Tình Vũ sao lại không theo chúng ta trở về sơn trang, để chúng ta chiêu đãi hắn?”

Dưới nền trời xanh xanh, Tình Tâm ngồi trong xe ngựa, hiếu kỳ quan sát Thừa Diệp tựa hồ đang mang theo nét vui mừng trên nét mặt.

“Hắn có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

Nàng càng nghiêng người tới gần sát hắn, không sai, khóe miệng hắn quả thật đang cong lên, vẽ ra một đường cong rất đẹp, “Tâm tình người rất tốt?”

Hắn không phủ nhận, hảo hữu mấy ngày sắp tới sẽ đem được liệu hiện có luyện thành đan dược, đến lúc đó, đôi mắt hắn có thể trông thấy được rồi.

Dọc theo đường đi, Tình Tâm huyền thuyên nói ở Cẩm Hối cửa hàng có trò vui gì ngạc nhiên mới lạ, nhưng Thừa Diệp hoàn toàn không nghe thấy, hắn chỉ biết rằng chỉ cần đợi thêm vài ngày nữa, đợi thêm vài ngày nữa thôi...

Bởi vì tâm tình rất tốt, cho dù nàng có riu rít liên tục, hắn cũng không cắt đứt ma âm xuyên não của nàng.

Kỳ thực Tình Tâm cũng biết hắn không chú tâm nghe, nhưng hiếm khi thấy được khuôn mặt tuấn tú kia mang theo nụ cười như có như không, không hiểu sao tâm tình nàng cũng rất tốt, nên cứ riu ra riu rít nói liên tục.

Về đến sơn trang rồi, Tình Tâm vừa xuống xe ngựa, lại thấy Đỗ Kiều Tuyên đứng đứng nổi giận chạy đến, chỉ vào nàng kêu to, “Là người, nhất định chính là người!”

“Người nói cái gì?” Nàng vẻ mặt khó hiểu, nhưng Đỗ Kiều Tuyên cứ tức giận đến giơ thẳng chân lên, “Người chính là như vậy khẫn cấp muốn diệt trừ ta, người chiếm hết vị trí của ta- ”

“Là ý của ta.” Thừa Diệp cũng xuống xe, hiểu rõ nàng đang ám chỉ việc gì.

Nàng hai mắt ứa lệ, “Tại sao?”

“Các người đang nói cái gì? Sao ta nghe hoài không hiểu?” Tình Tâm vẻ mặt hoang mang, lại nhìn đến hai người, chỉ là không ai để ý tới nàng.

Thừa Diệp lạnh lùng nói, “Ta đã nói với người rất rõ ràng.”

Đỗ Kiều Tuyên ghen ngào, “Rõ ràng?! Người vừa nói phải giúp ta tìm nhà chồng thì hôm nay đã có một đám bà mai tìm tới cửa, chẳng lẽ người gấp đến vậy sao? Nhất định là nàng ở một bên giật giây rồi!” Nàng thở phì phò chỉ vào Tình Tâm.

Hắn nhăn mặt, “Cho dù có người quạt gió châm lửa cũng không ảnh hưởng tới quyết định của ta!”

“Nhưng mà...”

“Ta muốn Lâm di mau chóng toàn quyền xử lý, có chuyện gì cứ đến tìm Lâm di.”

“Nhưng người không được gả!” Đỗ Kiều Tuyên lớn tiếng khóc ra.

“Thời gian đã đến, người phải gả. Còn có, ta lúc xưa cho người ở lại, cũng không phải vì ta nhân từ, mà là trong sơn trang có thêm một người ăn thì bất quá chỉ là thêm một cái chén, chỉ vậy thôi, ta chính là rất chán ghét nữ nhân!”

Bỏ lại một câu nói lạnh lùng, hắn trực tiếp đi vào trong sơn trang, cùng lúc đó, Lâm di đi tới, liếc mắt thấy tay hắn bị thương, “Bối lặc gia, tay ngài bị thương!”

“Không có gì đáng ngại.” Hắn diện vô biểu tình đi về phía Nhất Thanh hiên, mà Tình Tâm cũng muốn quay lại Vân Ảnh lâu, nhưng lại bị Đỗ Kiều Tuyên dùng tay cản đường, phần nộ quá, “Người rốt cuộc là muốn thế nào?”

Tình Tâm nhìn Lâm di, Hà tổng quản và Thạc Nhân đang đứng trong đại sảnh, lại nhìn tới Đỗ Kiều Tuyên giống như điên cuồng, nàng hướng Thạc Nhân ngoắc ngoắc tay. Hắn nhíu mày, không hiểu rõ ràng tiêu sái bước đến, Tình Tâm lại bảo hắn sang bên phải một chút, vừa vặn đứng sau Đỗ Kiều Tuyên đang phần nộ không ngớt thì, nàng đưa tay điểm vào huyệt của Đỗ Kiều Tuyên, Đỗ Kiều Tuyên lão đảo về sau mấy cái, vừa lúc rơi vào trong lòng Thạc Nhân.

Hà tổng quản cùng Lâm di sửng sốt, không ngờ thiếu phúc tấn lại biết võ.

Thạc Nhân cũng vô cùng kinh ngạc nhìn nàng, nàng quay lại cười, “Ta thanh minh trước, ta không phải giật giây cái gì.” Nàng sẽ không làm tiểu nhân.

“Ta biết, tẩu tử không giống hạng người như vậy.”

“Người làm sao biết?” Nàng hiếu kỳ tới gần hắn hỏi.

Hắn bỗng dưng đỏ mặt, cái gì cũng không nói nên lời, hơn nữa hắn ôm Đỗ Kiều Tuyên đã đủ không được tự nhiên rồi, lại thấy đôi mắt sáng ngời tinh quái của tẩu tử đột nhiên cười trộm nhìn tới nhìn lui Đỗ Kiều Tuyên đang ở trong lòng hắn, hắn chỉ thấy hết sức kinh hoàng.

Tiếp đó vài giây, đôi mắt sáng rõ long lanh kia lại cười đến càng tà ác, “Hóa ra... Người thích nàng?”

“Gi- ” Khuôn mặt tuần tú của hắn lập tức hồng lên, ấp úng nói, “Không, không... Không thể nào.”

“Trên mặt người viết đáp án rồi kia, còn không có?” Nàng tiếp tục trêu chọc hắn, lại thấy khuôn mặt nhả nhận kia đỏ càng thêm đỏ.

“Ta, ta ôm nàng về phòng khách nghỉ ngơi, ắc – nàng không có việc gì chứ?” Hắn cúi đầu không dám nhìn thẳng tẩu tử.

Đồ nhất gan! “Nàng hai canh giờ sau sẽ tỉnh.”

“Tốt.” Hắn đỏ mặt tía tai vội vã ôm Đỗ Kiều Tuyên về phòng.

Thạc Nhân đối với Đỗ Kiều Tuyên tình hữu độc chung, Lâm di cùng Hà tổng quản sớm đã nhìn thấy, bất quá, có thể nói gì đây?

Lâm di nhìn Hà tổng quản, khẽ cau mày, “Tay bối lặc gia bị thương, sao lão còn cười hi hi vậy được?”

Hắn lắc đầu cười, liên tiếp nhìn biểu hiện “xuất sắc” của thiếu phúc tấn khi còn ở bến tàu và ở đây, hắn có một quyết định, “Đợi tối một lát ta nói với bà ở bến tàu đã xảy ra chuyện gì, lúc đó bà cũng sẽ cười như ta, còn bây giờ- ”

Hắn rất nhanh tiêu sái đến trước mặt thiếu phúc tấn, “Nô tài mỗi buổi tối đều đến giúp bồi lặc gia đọc sổ sách, còn có hóa đơn xuất hàng, nhưng kỳ thực ta tuổi tác lớn rồi, thị lực không còn tốt nữa, những công việc này một ngày còn làm là một ngày phí sức, không biết thiếu phúc tấn có thể...” Hà tổng quản tuy rằng tóc đã bạc hoa râm, nhưng thân thể vẫn rất cường tráng, vậy mà lúc này lại giả vờ như một vô lực.

Tình Tâm sững sốt, “Người muốn ta thay người làm?”

“Có phải nô tài cả gan không?”

“Không phải không phải, nhưng Thạc Nhân đâu? Hắn không làm được sao?”

“Nhị bồi lặc mới mười bảy tuổi, bồi lặc gia nói ngài ấy tính tình quá mức thận trọng hướng nội, không thích hợp với việc kinh doanh này, bảo ngài ấy cứ chăm chỉ đọc sách là tốt lắm rồi.”

“Hóa ra là vậy- ”

Hắn bắt an siết tay, “Ta thấy thiếu phúc tấn tựa hồ có biện pháp với bồi lặc gia, xem chừng có thể giúp lão nô, kỳ thực chuyện nào ta sớm đã muốn nói với bồi lặc gia, nhưng lại sợ bồi lặc gia cho rằng lão nô già rồi, vô dụng rồi, muốn lão nô về tự lo lấy thân.” Lão càng nói càng khổ sở, còn lau nước mắt, mà Lâm di đứng một bên trong thấy đã mất tròng môi há, quên mất mình muốn nói cái gì.

“Người đừng khổ sở, ta tình nguyện giúp đỡ mà.” Tình Tâm rất nhẹ dạ, không thể thấy một người già khóc.

“Nhưng nếu bồi lặc gia có hỏi thì?”

Nàng cười sáng lạn, “Người yên tâm, ta sẽ nói là ta quá buồn chán nhàn rồi, miễn cưỡng tìm chút việc làm. Bất quá, ta sẽ nói với Thừa Diệp tình huống của người, yên tâm, hắn chỉ là sắc mặt khó coi, nhưng kỳ thực con người rất tốt.”

Lão đương nhiên cũng biết, nhưng nàng nhanh như vậy có thể hiểu được chủ tử, thật sự là tốt quá, “Đa tạ thiếu phúc tấn!”

Nàng cười cười nói một câu, “Không cần khách khí,” nói rồi ánh mắt lập tức bị những nhân vật trên các bức họa trên bàn hấp dẫn, nàng bước tới, lật xem từng bức một, không sai, đều là tướng mạo đường đường, nhưng nói đi nói lại, vẫn là không bì được với Thừa Diệp, thảo nào Đỗ Kiều Tuyên không thích.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm di cùng Hà tổng quản, “Hà tất phiền phức như vậy, để Thạc Nhân cùng Đỗ Kiều Tuyên cô nương kết thành một đôi là tốt rồi.”

Lâm di cùng Hà tổng quản sững sốt, trăm miệng một lời vội vã nói, “Không được a, đôi mắt của bồi lặc gia chính là- ” Hai người lại muốn nói cái gì, nhưng nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Nhưng người độc mù gia là tỷ tỷ nàng chứ đâu phải nàng đâu.” Nàng vẫn tiếp tục nói.

Nghe vậy, bọn họ khó tin trừng to mắt, “Thiếu phúc tấn đã biết?!”

“Ừ, nhưng mà,” Con người linh hoạt của nàng nhanh như chớp đảo một cái, “Ta nghĩ vẫn còn trở ngại, đúng không?”

Thấy bọn họ song song gật đầu, nàng nhún vai, “Ta đã biết, chuyện này chờ ta lấy lại sức lực rồi tiếp tục nghĩ cách xử lý, bây giờ ta muốn trở lại ngủ một chút, đến cơm trưa lại gọi ta.”

“Vâng.”

Tình Tâm vừa đi, Lâm di hỏi Hà tổng quản, “Lão làm gì vậy? Chuyện bồi lặc gia muốn lão làm lão lại- ”

“Bà không hiểu đâu, ta thấy thiếu phúc tấn ở cạnh chủ tử càng lâu, chủ tử nhất định càng thay đổi nhiều...” Lão bắt đầu chíp chíp oa oa kể lại sự việc đã phát sinh ở bến tàu cho Lâm di nghe...

*****

Nếu như Thừa Diệp tâm tư đủ cứng rắn, nếu như hắn có thể đem lão quần gia vất vả khổ nhọc vì sơn trang công hiến bốn mươi năm, không thèm để tâm đến lão mắt mờ có tật, hắn hẳn sẽ một chưởng đánh chết lão ngay! Bởi vì lão cứ nhiên đem nữ nhân khiến hắn đau đầu, hết cách này tiến vào thư phòng hắn, không những là có đuổi cũng không đi, còn mỗi ngày quần đông quần tay, khiến hắn không được yên bình!

“Ta nói gia a, người thế nào mỗi ngày đều diện vô biểu tình, như vậy khuôn mặt sẽ khí huyết không thông a, cho dù lão thiên thưởng cho người khuôn mặt anh tuấn, nhưng nhăn nhú lâu ngày sẽ biến thành mặt xác chết nha, đến đây, ta giúp người xoa bóp.”

Tình Tâm buông bút xuống, đưa tay cố sức xoa xoa khuôn mặt giống như chết rồi của Thừa Diệp, hắn tức giận kéo tay nàng ra, nhưng nàng cũng không buông tha, hơn nữa thấy chiếm được ưu thế, hai tay nàng giống như bạch tuột nhào nhào nặn nặn khuôn mặt của hắn, khiến hắn né không được, kéo không xong.

Khuôn mặt tuấn tú biến thành bột mì bị nàng phải xoa trái bóp, hắn nhin không được lớn tiếng rống lên, “Đủ rồi! Người nữ nhân này quá làm càn rồi...” Sấm sét rít rào thật lâu không dứt, nếu không phải hắn biết trên bàn có nhiều văn kiện quan trọng, hắn đã sớm đánh nàng một trận rồi.

Nàng xoa bóp hồi lâu, cũng biến nên phục thiện, buông tay cười, “Đúng lúc ta cũng mỏi tay rồi.”

Nàng không hề quấy hắn, cầm lấy bút lông một bên đọc, một bên đem từng khoản sổ sách viết vào một quyển tập dày. Bất quá, nàng hiếu kỳ liếc mắt nhìn hắn, kẻ này mấy hôm nay bị sao vậy? Sắc mặt càng lúc càng khó coi, tâm tình cũng càng ngày càng xấu, có ai chọc giận hắn hả?

Hơn nữa, hắn rõ ràng là không nhìn thấy, nhưng vẫn cầm bút viết chữ, nhìn trộm thấy hắn viết đến bảy méo tám nát, căn bản là chữ như gà bới, chẳng lẽ hắn đang vẽ bùa chú nguyên rửa sao?

Nàng lại nhìn về phía tay hắn, vết cắt cũng tốt mà, người này rốt cuộc có chỗ nào không ổn? Nhìn hắn càng viết càng chổng chéo, nàng nhin không được nữa, “Người là sợ trong mắt mọi người mình là kẻ tàn phế, nên người tuyệt nhiên không cho phép mình thành phế nhân, vì vậy ngay cả viết cũng liều mạng vậy sao?”

Tàn phế, phế nhân, những từ này nàng cũng nói được?! Cổ họng hắn phát đau, không còn khí lực đâu để rống nàng, “Làm chuyện của người đi.”

“Không phải chỉ là đọc chữ số cùng hạng mục giao dịch chi tiết vào sổ thôi sao, ta có thể một lần làm hai việc, người rốt cuộc làm sao?”

Hắn không để ý tới nàng, tâm tình hắn quá kém, không muốn nói chuyện với kẻ đáng ghét này, thậm chí tiếp tục công tác.

Tình Tâm mỗi đêm đều ở đây đọc sổ sách, có lúc còn phải hỗ trợ viết một ít thư giao thiệp, từ nội dung xem ra, nàng phải thừa nhận Thừa Diệp là một nam nhân rất có óc kinh doanh, hắn có giàu khắp thiên hạ cũng là chuyện hiển nhiên, nàng vừa nghĩ vừa đọc giá cả hàng hóa cung cấp.

“Mức giá này quá đắt, người ở một bên ghi chú giá cả thương lượng- ”

“Được.” Nàng một bên viết, một bên chú ý thấy hắn đang nói chuyện nên miệng trống không, liền nhanh tay lẹ mắt cầm đĩa gấp một miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng hắn.

Thừa Diệp cắn răng nuốt xuống, đang muốn mở miệng, lại bị nàng nhét vào một miếng, hắn nổi trận lôi đình cố sức đập bàn.

Nàng biết hắn có chút thích sạch sẽ, không muốn làm dơ thư phòng, cho nên tuyệt đối sẽ không nhổ thức ăn ra, vì vậy nàng rất yên tâm đem một chồng nhỏ thức ăn đồ hết vào miệng hắn, “Ta biết người có chuyện muốn nói, nhưng chờ người ăn xong ta để cho người nói.”

Hắn có thể nói sao? Nàng lại cho rằng miệng hắn lớn đến chừng nào chứ? Nhét đến hắn muốn nhai cũng nhai không được! Vất vả lắm mới nuốt xuống hết, sau đó lại có một bát canh đồ vào miệng.

“Ta biết mùi vị rất không hợp, nhưng ai bảo người gần đây không ăn cái gì, miễn cưỡng uống hết đi!”

Hắn bị ép uống xong. bởi vì nếu hắn không uống, nữ nhân chết tiết này sẽ thỉnh sà nhà uống giùm, sau đó lại phản phó Tiểu Liễu đem thêm một bát khác đến, cho nên đây là chén thứ mấy hắn uống xong? Cả hắn cũng nhớ không rõ.

Nhưng hần gần đây thật sự không ăn uống gì, Tình Vũ từng nói, hần rất nhanh sẽ đưa đan dược tới, vậy mà một ngày rồi lại một ngày qua đi, trước sau vẫn chưa thấy người.

Hần mỗi ngày đều trông ngóng, đợi chờ, muốn phái người đi hỏi, nhưng trái lại trấn an chính mình, nếu đan dược luyện thành, Tình Vũ nhất định sẽ khẩn cấp đưa tới, bởi vậy nếu như trì hoãn chắc chắn đã có vấn đề gì xảy ra, hần phái người đi thúc dục thì có tác dụng gì? Tâm trạng bị dày vò, lại không thể làm được gì.

“Người rót cuộc đang buồn bực chuyện gì? Nói ta nghe đi, ta cho người ăn kẹo.” Nàng giống như đang lừa một tiểu hài tử vỗ vỗ đầu hần, hần phát cáu muốn đánh tay nàng ra, nhưng lại đánh không tới, tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, “Chết tiệt, ta không phải tiểu hài tử!”

“Vậy thì đừng giống như tiểu hài tử, a mã, ngạch nương đã quay về Dương Châu rồi, lại bàn giao cho ta, quả thực giống như bàn giao một tiểu oa nhi ba tuổi, người biết hay không?” Nàng nhin không nổi nhếch nhếch đôi môi đỏ mọng, “Nhưng mấy ngày trước người cũng rất tốt, sau bây giờ- ”

“Người ra ngoài cho ta, đừng phiền ta nữa!”

“Người nói cho ta biết, ta sẽ không phiền người nữa.”

“Người đừng nên chọc tới ta!”

Gân xanh trên trán hần nổi lên dữ dội, nhưng nàng chính là thành viên của công chúa bang ăn rất nhiều gan hùm mật gấu, một chút cũng không sợ, “Để ta đoán xem có được không?”

Hần tức giận rít rào, “Ta nói người ra ngoài! Tề Tâm, Tề Lực!”

Cửa thư phòng lập tức mở ra, hai môn thần bước vào, chấp tay nói, “Bối lạc gia.”

“Kéo nàng ra ngoài cho ta!” Hần rống đến họng muốn đau rồi.

Tình Tâm nhìn hai người tay chân luống cuống, cũng nhìn thấy nét mặt lo lắng của Tiểu Liễu, nàng cười cười, “Tốt, vậy chuyện tiếng nước ngoài kia đừng tìm ta nữa, không phải gia cần thì ép ta ở lại, không cần lại đuổi ta đi, làm người như vậy thật sự quá lợi rồi?”

Tề Tâm, Tề Lực muốn cười lại không dám cười, mấy ngày nay, thiếu phúc tấn có thể nói là đem chủ tử ăn đến gắt gao rồi, bọn họ đối với nàng vô cùng kính phục.

Thừa Diệp tuần nhan nheo lại, mím chặt môi, nhưng lại không nói nửa lời.

“Tốt, rất có khí khái, lần sau đừng tới tìm ta giúp đỡ, đi thôi.” Nàng lớn tiếng nói, nhưng vẫn ngồi ngay ngắn bất động trên ghế.

Thừa Diệp rất tức giận, nhưng lại không thể không thỏa hiệp, “Khoan đã, các người ra ngoài đi!”

Tề Tâm, Tề Lực giương miệng cười, chấp tay ra ngoài, lần thứ hai đem cửa đóng lại.

“Được rồi, người đã không muốn ta ra ngoài, chuyện kia tiếp tục, để ta đoán xem tại sao người mây đen ngập đầu như vậy.”

Tình Tâm lấy tay chống má, tỉ mỉ suy trước nghĩ sau, đột nhiên ánh mắt sáng lên, “Tình Vũ! Đúng không? Ta nhớ rõ người nói hần có chuyện quan trọng phải làm, cho nên người không phải đang đợi chuyện quan trọng này chứ?”

Hần nhú mày, một nữ nhân sao có thể thông minh như vậy? Nàng cùng với những nữ nhân chỉ biết nhìn hần cười khúc khích, chỉ biết nói lời nhỏ nhẹ dịu dàng, chỉ biết nói chuyện không đầu hoàn toàn khác biệt.

“Bị ta nói trúng rồi? Ngay từ đầu, ta một chút cũng không ngốc, có muốn ta thay người tìm Tình Vũ hỏi xem chuyện quan trọng kia làm tới đâu rồi không?”

Hần có chút dao động, dù sao hần cũng chờ đến muốn hết kiên nhẫn rồi, hần muốn sớm được khôi phục thị lực một chút.

“Cọc cọc”. Tiếng đập cửa vang lên.

“Lại sao vậy?” Nàng xoay người nhìn nam nhân tuấn dật đứng ở giữa hai môn thần, cười đến mê người, “Hắc, thật sự là nói người người đến a!”

Thừa Diệp vừa nghe, trong lòng chấn động, không ngồi được nữa lập tức đứng dậy, tiếp đó đi ran goài.

“Gia nhà ta chờ người mấy ngày rồi, ta sẽ không quấy rầy các người nói chuyện.”

Tình Tâm liếc mắt nhìn thần tình kích động của Thừa Diệp, cười cười muốn Tiểu Liễu cùng nàng rời đi.

Tuy rằng nàng cũng rất hiếu kỳ muốn biết chuyện quan trọng kia là gì? Nhưng dựa vào cá tính của Thừa Diệp, muốn hắt tiết lộ bí mật còn khó hơn lên trời, nàng tốt nhất là đừng lãng phí thời gian.

“Tiểu Liễu, người gặp qua Tình Vũ chưa?”

“Vâng, ba năm trước từng gặp qua một lần, sau đó, một năm thỉnh thoảng cũng gặp hai, ba lần, nhưng hắt hay đi vội vàng lắm.”

“Hắt làm nghề gì?”

“Không biết, chỉ biết là hảo bằng hữu của bối lạc gia.”

Thật sự là một đáp án tốt.

Trong thư phòng –

“Xin lỗi, đã để người phải đợi lâu.” Tình Vũ thực sự rất xin lỗi.

Thừa Diệp vội vã lắc đầu, nín hơi hỏi, “Thuốc kia?”

“Xong rồi.” Hắt biết rõ hảo hữu rất mong chờ.

Thừa Diệp nhin không được kích động xác định lại lần nữa, “Thật sao?!”

“Là thật.” Hắt cười cười từ trong lòng lấy ra một chiếc bình ngọc màu trắng, nắm chặt trong tay.

“Mỗi ngày một viên, mỗi ngày vận công ba canh giờ, độc khí lắng đọng trong cơ thể cần một tới hai mươi ngày vận chuyển, liền có thể tan đi, đến lúc đó,” Hắt mỉm cười nắm tay hảo hữu, “Thế giới của người lại có màu sắc rồi.”

“Đến lúc đó, ta nhất định đa tạ người xứng đáng.”

“Cứ đợi một khoảng thời gian đã, ta ngày mai sẽ đến Âm sơn, có một loại thiên tiên thảo vô cùng trân quý vừa kết quả, ba ngày không hái, rốt xuống đất sẽ không còn giá trị, thời gian cấp bách- ”

“Ta hiểu, người mau đi đi.” Hảo hữu này của hắt là một dược sĩ, suốt đời theo đuổi kỳ trân dị thảo, hắt hiểu rất rõ.

Vì vậy Tình Vũ chính là vội đến cũng là vội đi, khiến kẻ muốn bắt hắt giải tỏa thắc mắc trong lòng – Tình Tâm cũng chỉ có thể xoa bóp tay.

Ngày thứ hai, khi trời mới tờ mờ sáng, Thừa Diệp đã đi ra rừng rậm sau hậu sơn, ở trên bãi cỏ hắt thường luyện công vận công khử độc.

Ba năm trước, thứ hắt trúng chính là độc môn độc dược của Tứ Xuyên Đường gia, nhưng giải dược duy nhất ngay từ đầu đã bị Đỗ Thái Tuyên nhảy vực vút xuống vực sâu vạn trượng, hảo hữu tuy rằng thay hắt cầu xin Đường gia, Đường gia cũng rất rộng lượng cho biết cách điều chế giải dược, nhưng trong giải dược lại có nhiều kỳ trân dị thảo từ lâu đã mất tích, thậm chí cần máy của động vật quý hiếm hòa trộn mới có thể luyện thành.

Biết được cách giải nhưng lại không cách nào điều chế, Tình Vũ khổ cực tìm kiếm ba năm, hắt cũng rơi vào bóng tối ba năm, bây giờ cuối cùng cũng có thể thấy được ánh mặt trời.

Kể tiếp vài ngày, hắt đều ngay lúc trời tờ mờ sáng mà ra sau rừng vận công giải độc, mọi người đều cho rằng hắt đến rừng rậm luyện võ, làm việc nghỉ ngơi cũng như bình thường, ngay cả Tình Tâm là người muốn nỗ lực từ những việc hắt làm tìm ra manh mối cũng không thấy gì kỳ quái, đương nhiên cũng không nghĩ ra là có liên quan đến Tình Vũ.

Thừa Diệp trải qua những ngày bình yên tự tại, nhưng nàng lại gặp phải nhiều điều phiền toái – Đỗ Kiều Tuyên thấy bà mai không ngừng tới cửa, mỗi ngày đều đến gây sự với nàng, nhưng nàng nào có nhiều thời gian như vậy lo cho Đỗ Kiều Tuyên, lần nào cũng trực tiếp đi vào hôn huyệt, để nàng đi cãi với Chu công.

Thạc Nhân mỗi lần đều phụ trách ôm Đỗ Kiều Tuyên về phòng, tuy rằng vẫn lẳng lặng chờ nàng, nhưng thâm tình trong mắt không gạt được người khác, Tình Tâm muốn hấn dừng cảm yêu, dừng cảm nói với Thừa Diệp là hấn muốn Đỗ Kiều Tuyên, nhưng hấn lại sợ đến mặt mày trắng bệch, vội vã bỏ đi, khiến nàng cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Vào một buổi tối, sau khi ở thư phòng làm xong công sự, nàng nhịn không được mở miệng, “Ta có thể quay về Bắc Kinh gặp a mã, ngách nương không?” Kỳ thực nàng muốn trở về tìm bằng hữu trong công chúa bang, cũng muốn rời khỏi cái nơi không khí ngột ngạt này.

“Không thể.”

“Tại sao?” Nàng sửng sốt, “Chuyện những sổ sách này, có thể để Hà tổng quản- ”

“Không phải việc đó, mà là Lâm di nói với ta, Lâm di đã thay Đỗ Kiều Tuyên chọn được nhà chồng rồi, đó là phương bắc vọng tộc, người dù sao cũng là nữ chủ nhân, khi bọn họ tới đón dâu, người ra mặt.”

“Nam chủ nhân người không có ở đây à?”

“Ta không gặp người lạ.”

Nàng đảo đôi mắt trắng dã, khẳng định lại là cái tự tôn ngu xuẩn kia tác quái rồi, “Chuyện này Thạc Nhân biết chưa?”

“Can gì đến hấn?”

“Người làm đại ca người ta đó, còn không biết hấn thích Kiều Tuyên cô nương sao?”

Hấn nhíu mày, “Ta không biết, nhưng hấn có dị nghị gì có thể tới tìm ta bàn mà.”

“Không xong, lá gan hấn chỉ như gan chuột...”

“Cọc cọc.”

Tiếng đập cửa thỉnh linh vang lên cắt đứt câu chuyện của hai người bọn họ, Tình Tâm đứng dậy mở cửa, “Chuyện gì?”

Tề Lực đứng ở bên ngoài, trước tiên quay đầu nhìn một cái, nàng cũng nhìn qua, chỉ thấy Đỗ Kiều Tuyên nước mắt như mưa, mà Tề Tâm đang đỡ lấy nàng, không cho nàng vào, “Kiều Tuyên cô nương muốn cầu kiến bối lạc gia một lát.”

“Bảo nàng đi.”

“Thỉnh nàng vào.”

Thừa Diệp bên trong cùng Tình Tâm bên ngoài hầu như cùng lúc lên tiếng.

Sắc mặt Thừa Diệp chuyển sang khó chịu, đứng dậy đi tới bên người nàng, “Ở đây khi nào tới phiên người làm chủ?”

“Hôn sự của nàng là người cố ý an bài, ít ra cũng phải nghe nàng nói thể nào chứ, dù sao người cũng muốn đem nàng ra ngoài mà.”

Thấy hấn mím môi, đại biểu cho không ý kiến, nàng nhìn Tề Lực nháy mắt mấy cái, “Để nàng vào đi.”

Tề Tâm cũng nghe thấy, hấn lập tức nhường đường, Đỗ Kiều Tuyên trên mặt đầy vệt nước mắt lúc này mới đi tới, vừa rồi Tình Tâm cùng Thừa Diệp nói chuyện với nhau nàng đều nghe rõ, cho dù nàng không thích Tình Tâm, nhưng vẫn phải nói một câu, “Cảm tạ.”

Tình Tâm thần nhiên cười, “Đừng khách khí, nhưng người phải chuẩn bị tâm lý, hấn không phải kẻ có tính nhân nại.”

Con người đen của Thừa Diệp híp lại, nữ nhân này tưởng hẳn lỗ tai hẳn bị điếc hay sao? Dám thẳng thắn như vậy phê bình hẳn!

Đỗ Kiều Tuyên có chút kinh ngạc, nhưng nhìn thấy nụ cười mỹ lệ đắm chìm dưới trăng kia, nàng đột nhiên thấy Tình Tâm cũng không đáng ghét như nàng tưởng tượng.

Tình Tâm vỗ vỗ vai nàng, sau đó muốn Tề Tâm Tề Lực theo nàng ran goài, đừng ở đây nghe người khác tâm sự.

Thế vậy, Đỗ Kiều Tuyên đối với nàng lại tặng thêm một phần hảo cảm, chỉ là, nàng biết nếu đêm nay không tới đây hiến thân, sau này còn có cơ hội nữa hay không?

Đỗ Kiều Tuyên thở sâu, xoay người đóng cửa thư phòng lại.

“Có gì mau nói?” Hẳn thật sự thiếu kiên nhẫn.

“Thừa Diệp, ta biết ta không có quyền chọn không gả, phải không?” Nàng hai mắt đỏ ửng, bắt đầu cởi y phục trên người xuống.

Đôi mày rậm của Thừa Diệp nhíu lại, hẳn nghe thấy những âm thanh sột soạt bất thường, “Người làm gì vậy?” Nàng nàng không trả lời, một giây sau, nàng đột nhiên ôm lấy hẳn, khi hẳn đưa tay muốn kéo nàng ra thì mới giật mình phát hiện nàng đang lơ đãng, “Người làm gì?!” Sắc mặt hẳn đại biến trực tiếp đẩy nàng ra.

“Ta muốn giao mình cho người, ta không muốn gả cho người khác!” Nàng vừa khóc vừa la, lần thứ hai tiến lên ôm hẳn.

Hẳn tức đến nổi trợn mắt nhìn, “Người đâu! Người đâu!”

Tình Tâm vừa mang theo hai môn thần ra ngoài Nhất Thanh hiên, chợt nghe thấy tiếng rên la của hẳn, ba người vội vã chạy về, nhưng cửa đã khóa từ bên trong.

“Phá cửa a!” Tình Tâm sốt ruột vội vàng muốn bọn họ tiến đến, hai người cố sức đập, cửa mở ra, nhưng không ngờ trước mắt mọi người chính là... Hai má nàng bỗng nhiên đỏ ửng, nhưng không quên bảo hai nam nhân xoay người, “Xoay qua! Xoay qua!”

Phi lễ chó nhìn, hai người sớm đã xoay qua, nhưng chỉ nhìn thoáng qua cũng khiến người mặt đỏ tim đập.

“Oa... Hẳn không cần ta... Hẳn chính là không cần ta...” Đỗ Kiều Tuyên suy nhược làm tổ trong lòng nàng đau đớn khóc thành tiếng.

“Là đôi mắt hẳn – ắc, dính chính, hẳn không nhìn thấy người mà!” Nàng vội vàng đổi giọng, bởi vì nàng vừa ngẩng đầu lên đã thấy sắc mặt Thừa Diệp đại biến.

“Đây là chuyện một nguyên phối nên làm sao?” Hẳn chửi ầm lên.

“Ta biết, nhưng người có biết một cô nương gia phải có bao nhiêu dũng khí mới làm được chuyện này không?” Tình Tâm đương nhiên không tán thành hành vi của Đỗ Kiều Tuyên, song Đỗ Kiều Tuyên cũng vì yêu mà dũng cảm, còn nàng có dũng khí này không? Không hiểu tại sao, nàng lườm hẳn, nàng đang nghĩ gì thế này?! Vì hẳn mà dũng cảm? Đầu óc nàng bị hỏng rồi chăng?

Nàng vội vã lắc đầu hoàn hồn, rất nhanh giúp Đỗ Kiều Tuyên mặc lại xiêm y, “Ta cùng người trở về phòng.”

Đỗ Kiều Tuyên gật đầu, bởi vì nàng đã suy nhược đến đứng không vững nữa rồi, nhưng vẫn ai oán liếc mắt nhìn Thừa Diệp, lúc này mới để Tình Tâm đỡ mình về phòng.

Chốc lát sau, nàng đã nằm ở tận giường, nhìn Tình Tâm đang đứng cạnh bên, nàng đột nhiên nói, “Người nhất định rất khinh thường ta, nghĩ rằng ta vô liêm sỉ.”

“Ta không hề nghĩ như vậy, nếu như người thật sự vô liêm sỉ, người chỉ cần ngoắc ngoắc đầu ngón út của người, Thạc Nhân liền theo người đến chân trời góc bể.”

Nàng thần tình buồn bã, nước mắt lần thứ hai rơi xuống, “Hẳn hoàn toàn khác hẳn Thừa Diệp.”

“Ta biết, nhưng che chở của hẳn với người cùng với thâm tình kia là rõ như ban ngày.”

“Nhưng hấn quá nhu nhược.”

“Mà người lại quá dững cãm.”

Nàng vô cùng kinh ngạc nhìn Tình Tâm nghiêng người nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, đôi mắt linh hoạt kia chỉ có kính phục không có trào phúng, ta thật sự rất kinh ngạc, “Người – thực sự không chán ghét ta?”

Tình Tâm cố sức gật đầu, thành khẩn nói, “Thấy người nỗ lực tranh thủ tình yêu của gia, ta tự hỏi mình có phải đang ở trong phúc mà không biết phúc?” Trong đôi mắt kia thật sự có hoang mang sâu sắc, “Thế nhưng nếu là những người khác ta sẽ nói, hấn bá đạo cuồng vọng lại khó ở chung, thiếu kiên trì, thích rống người khác, lại không biết thương hương tiếc ngọc, cái loại nam nhân này cũng bảo là phúc khí hay sao?”

Nói xong, nàng chớp mắt làm ra một cái mặt quỷ, thấy Đỗ Kiều Tuyên không nhịn được nín khóc mỉm cười.

Thấy Đỗ Kiều Tuyên cười rồi, nàng cũng cười theo, nhưng không quên hiếu kỳ hỏi, “Người nói cho ta biết đi, rốt cuộc người yêu gia ở điểm nào nhất? Để ta ít nhiều cũng thưởng thức hấn một chút.”

Mặt nàng bỗng đỏ lên, “Kỳ thực người nói những khuyết điểm ấy, ta đều thích cả.”

Cái đó – thật sự là bất trị rồi, nàng nghĩ thầm.

“Nghỉ ngơi cho khỏe, đừng suy nghĩ lung tung.” Tình Tâm vỗ vỗ vai nàng, xoay người muốn ra khỏi cửa phòng.

“Người sẽ tìm Thừa Diệp nữa không?” Đỗ Kiều Tuyên không hiểu vì sao lại lo lắng cho nàng.

Nàng quay đầu làm một cái mặt quỷ hết sức buồn cười, “Ta lại không sợ mắng.”

Hai nữ nhân nhìn không được nhìn nhau cười.

5. Chương 05

Chương 5

Liên tiếp mấy ngày, Tình Vũ sơn trang trời yên biển lặng, Tình Tâm rất thông minh không hề nhắc đến chuyện Đỗ Kiều Tuyên hiến thân, mà Thừa Diệp cũng không hề đề cập tới, hai người hòa bình với nhau, bất quá, Đỗ Kiều Tuyên sống một mình ở đông sương phòng lại mang tâm sự nặng nề, Thạc Nhân nhìn thấy cũng chỉ có thể một bên lo lắng sưng, cho dù hấn có thể canh giữ bên người nàng, nhưng mới vừa lơ là một chút, chính là có chuyện –

“Ca! Ca!”

Trong thư phòng, Tình Tâm đang nhét một khối điểm tâm vào miệng Thừa Diệp, Thạc Nhân lại vội vã mở rộng cửa xông vào.

Ánh tà dương buông xuống, nhưng vẫn còn chút ánh sáng mờ mờ, Thừa Diệp thấy được một thân ảnh mơ mơ hồ hồ, nhưng lập tức tối sầm lại, hấn nhìn không được kích động mừng rỡ như điên, một, hai ngày này, ánh mắt hấn đã chậm rãi cảm nhận được ánh sáng rồi, hấn hít sâu một hơi, đang muốn hỏi đệ đệ có việc này? Nữ nhân chết tiệt kia lại nhân cơ hội đó nhét thức ăn vào miệng hấn.

“Chuyện gì?” Tình Tâm hỏi bởi vì thấy Thạc Nhân mắt trừng môi há nhìn nàng đang đút thức ăn cho đại ca thân yêu của hấn.

“Ắc-”Hấn lúc này mới có phản ứng, sốt ruột từ trong người lấy ra một phong thư, “Kiều Tuyên để lại thư rồi bỏ đi rồi, nàng nói so với việc muốn nàng gả đến phương bắc, không bằng nàng tình nguyện bỏ đi.”

“Đó là lựa chọn của nàng, tùy nàng đi!” Thừa Diệp diện vô biểu tình.

“Ca, nàng chỉ là một thiếu nữ tử, lại không thân không thích, nàng có thể đi đâu được?”

“Người nói rất đúng, ta với người đi tìm.” Tình Tâm cũng thấy rằng không ổn lắm, nàng lập tức đứng dậy, theo Thạc Nhân đi.

Trong khoảnh khắc đó, Thừa Diệp tựa hồ thấy được hai hình ảnh không rõ ràng rời khỏi thư phòng, hẳn dừng một chút, đứng dậy ra ngoài.

Tề Tâm, Tề Lực nhìn thấy thiếu phúc tấn cùng nhị bồi lạc đi ra ngoài, không ngờ cả chủ tử cũng bỏ đi, “Bồi lạc gia?”

“Các người không cần đi theo.”

Hắn bỏ lại câu này, rồi chuyển hướng đến chuồng ngựa.

Tình Tâm cùng Thạc Nhân mới vừa lên ngựa lại nhìn thấy Thừa Diệp, “Người tại sao cũng-” nói còn chưa nói xong, hắn liền xoay người nhảy lên lưng ngựa, ngồi phía sau nàng, “Người?”

“Ta cũng đi, nàng nếu thấy ta nhất định ra mặt.” Hắn cũng không muốn xảy ra một chuyện đáng tiếc khác.

Hắn tiếp nhận dây cương, giục ngựa chạy gấp, nàng lại quay đầu nhìn Thạc Nhân tay còn chưa vững dây cương bị bỏ lạc phía sau, chịu không nổi ngẩng đầu trợn trắng mắt, thảo nào trái tim của Đỗ Kiều Tuyên vẫn ở trên người Thừa Diệp, hắn thật quá không có tiến bộ rồi!

Bởi vì không an tâm, cho nên dù đang ngồi trong lòng Thừa Diệp, nàng vẫn thỉnh thoảng ngoái đầu lại phía sau nhìn, đôi mắt Thừa Diệp tuy rằng không nhìn thấy rõ, nhưng thỉnh thoảng có thể thấy hình bóng mờ ảo của nàng, cho nên hắn đối với động tác này của nàng vô cùng bất mãn, hắn biết Thạc Nhân nhả nhặn nho nhả, khác hẳn kẻ cuồng vọng như hắn, nhưng nàng rõ ràng đang ngồi trong lòng hắn lại liên tiếp ngoái đầu về sau, đây tính là gì?!

Suy nghĩ trong lòng không hiểu tại sao lại dấy lên lửa giận trong lòng hắn, hắn đột nhiên giơ tay ôm chặt cái eo nhỏ nhắn của nàng, “Đừng quay đầu lại nữa cho ta!”

“Cái gì? Sao tự nhiên-” Nàng bị dọa kêu lên, đang muốn quay đầu lại xem hắn làm cái gì, nhưng chưa kịp quay đầu lại, tay hắn đã ngang ngược chế trụ cái cổ của nàng, khiến nàng không thể động đậy.

“Người rốt cuộc đang làm cái gì?!”

Hắn căn bản không trả lời, giục ngựa tiếp tục băng băng trong rừng rậm, nàng không biết phải làm thế nào, thở dài một hơi, quên đi, nếu bị hắn chế trụ rồi, thôi thì thả lỏng vậy.

Thừa Diệp cảm thấy kinh ngạc khi cảm giác được nàng đang thả lỏng toàn bộ thân thể tựa vào người hắn, nhất thời mất tập trung, hắn dĩ nhiên quên quẹo phải.

“Trời ạ, phía trước có cây a!”

Nàng gấp đến mức kêu to, hắn cũng gấp gấp kéo dây cương lại, con ngựa hí vang lên một tiếng, chân trước nhảy lên, mắt thấy hai người sẽ rớt xuống từ trên lưng ngựa, hắn chuyển thân ôm lấy nàng, bọn họ lăn mấy vòng trên mặt đất, nhưng do hắn đem nàng bảo hộ trong ngực, bởi vậy nàng cũng không bị thương, sau khi đứng dậy, nàng liền vội vàng nâng Thừa Diệp đang té trên mặt đất, “Người không sao chứ?”

Hắn lắc đầu đứng lên, “Con ngựa đâu?”

“Chạy mất...Ấc,” Nàng đột nhiên cảm thấy có vài giọt mưa từ trên trời rơi xuống, ngẩng đầu lên nhìn, lúc này trên trời đúng là mây đen chần chịt, “Không thể nào?” Cánh rừng này có thù có oán với nàng hay sao? Hai lần liên tiếp đến đây đều gặp phải mưa to?!

“Trời mưa rồi.” Thừa Diệp cũng bị giọt mưa nhiều trúng.

“Đúng vậy! Đi thế nào?” Nàng vội hỏi.

“Chúng ta đang ở đâu? Hướng nào?” Hắn cũng hỏi.

Nàng nhin không được rên rỉ một tiếng, “Không thể nào, người biết rõ ta không hình dung được cây ở đây mà.”

Cũng đúng, nhưng trong trí nhớ, chuyện đó đã xảy ra lâu lắm rồi...

“Người thử đầu tiên...”

Lời còn chưa dứt, từ trên trời mưa rơi như trút nước, Tình Tâm nhìn một chút, quên đi, cứ đi thẳng là được rồi, nàng một đường lôi kéo tay hấn băng băng trong rừng, đi đến một con đường vừa nhỏ vừa hẹp, còn phải rẽ trái rồi rẽ phải rẽ đến một bóng râm dày đặc, trước mắt đột nhiên hiện lên một huyệt động to lớn, bên phải còn có một cái ao nhỏ được đầy hoa dại vây quanh.

Nàng mang hấn đi vào sơn động, rốt cuộc không phải mắc mưa rồi.

“Chúng ta đang ở đâu?”

Nàng lôi kéo hấn đến ngồi xuống ở một tảng đá, “Một nơi rất đẹp, rất nên thơ, mưa bụi bay lất phất, như ảo như mộng,” thấy vẻ mặt hấn hoang mang, nàng cười nói, “Là trong một sơn động, nhưng nhìn ra sẽ thấy một cái ao nhỏ, còn có rất nhiều hoa dại!”

“Có chỗ thể này sao?”

Nàng sửng sốt, “Người không biết?”

Hấn lắc đầu, nơi này chắc chắn là một phía ở tây bắc rồi, hấn rất ít khi nào đến đây.

“Vậy tốt quá, đây chính là hoa viên bí mật của ta, người biết không? Công chúa bang chúng ta-”

“Công chúa bang?”

“À, người không biết?”

“Ta nên biết cái gì?”

Cũng đúng, thấy hấn ngồi mãi ở Tĩnh Vũ sơn trang như vậy, sao lại có cơ hội nghe đến danh tiếng lan xa ở Bắc Kinh của công chúa bang các nàng, hơn nữa lấy cá tính của hấn, cũng không có ai lại nhàm chán kể chuyện của các nàng cho hấn nghe.

“Quên đi quên đi, mặc kệ công chúa bang, hắt xì! Hắt xì!” Nàng liên tiếp hắt xì hai cái, một trận gió lạnh từ ngoài động thổi vào, “Lạnh quá a! Hình như ta trốn sai chỗ rồi.”

“Người biết thì tốt, có sơn động nào không lạnh đâu?” Về mặt hấn tựa hồ đang nói nàng đúng là ngốc.

“Đã là lúc nào rồi, người còn mắng chửi người khác?” Nàng liếc mình chà chà sát tay.

“Không phải sao?”

“Có chút lương tâm đi được không? Khi tay người bị thương, đều là ta dứt người ăn đó.”

“Ta đâu có xin người.”

“Đúng! Là ta gà mẹ, tiếp đó không có việc gì đi học tiếng Tây Dương, mà chịu được hưởng đều là người hết, còn có còn có, lần trước người rơi xuống nước, ta cũng nhảy cùng, hừ, tùy tiện nói ra vài chuyện, đều chứng tỏ ta là thê tử có tình có nghĩa, đâu giống với ai kia.”

Hấn không trả lời nàng, nhưng cũng không có nghĩa là lòng dạ hấn sắt đá như vậy, sờ tới sờ lui tìm trong hang động một lát, rốt cuộc cũng tìm được mấy cành cây khô, cũng tìm được hai mầm đá.

“Cạch! Cạch!” Bận bịu hồi lâu, hấn rốt cuộc cũng có cảm giác ấm áp, biết rằng đã đốt được lửa rồi.

“Đã để người đi nhóm lửa rồi! Hắt xì!” Tình Tâm cũng đến gần đó, nàng đương nhiên thấy hấn bận bịu cái gì, hơn nữa cũng dứt khoát để hấn đi làm, dù sao cái hang động này cũng tương đối bằng phẳng, để hấn có chút biểu hiện cũng nên mà.

Nàng dùng hai tay xoa xoa cánh tay, mặc dù đã ngồi gần bên đống lửa, nhưng gió lạnh ngoài động cứ vù vù thổi tới, mưa bên ngoài lại mãi không chịu dứt, nàng vẫn là liên tục hắt xì, “Hắt xì! Hắt xì!”

Hấn nhíu mày, rốt cuộc mở miệng, “Qua đây.”

“Chi?” Trời ạ, cũng may là hấn không nhìn thấy, nàng ngay cả nước mũi cũng chảy xuống rồi.

Hắn mím môi, “Ta không biết bị chê là vô tình vô nghĩa.”

Vậy thì có quan hệ gì với nàng? Nàng hừ hừ mấy cái, đứng dậy tới gần hắn, không ngờ bàn tay to lớn giữ một cái, lôi kéo cả người nàng, nàng ngã vào trong ngực hắn, nghe tiếng tim đập đều đều của hắn, không hiểu sao lại mặt đỏ tim đập, muốn đứng dậy, “Không cần đâu!”

“Như vậy đi!” Giọng nói lạnh lùng kiên quyết không cho nàng cãi lại.

Được rồi, có còn hơn không, bởi vì thật sự quá lạnh, mà dựa vào hắn đích thực là ấm áp hơn, chỉ là y phục hai người đều ướt sũng, gió từ miệng hang thổi tới, cảm giác lạnh buốt.

“Cởi y phục ra.” Hắn đột nhiên mở miệng.

Nàng sửng sốt, tâm hữu linh tê (*) sao? Sao hai người đều có suy nghĩ giống nhau vậy? “Không cần.”(*): tâm linh tương thông)

“Ta không nhìn thấy được, người còn cố kỵ gì chứ?”

Ý tứ chính là rụt rè nữ tính có thể ném đi? “Nói cũng đúng, nhưng mà-” chính là rất quái lạ.

“Người không cởi ta giúp người cởi.” Hắn thật đúng là muốn động thủ. (@Gà: bởi, tôi chọn bộ này cho cô vì khúc sau nó BT giống cô nè =)))

Nàng biến sắc, “Không cần, ta tự mình động thủ.”

Nàng tự an ủi mình là hắn nhìn không thấy, nàng cũng không muốn lạnh chết ở chỗ này, vì vậy nhẹ nhàng cởi y phục ra, chỉ còn lại cái yếm cùng tiết khổ, mà hắn cũng cởi bỏ ngoại bào cùng áo mỏng bên ngoài, lồng ngực cường tráng xích lửa kia không hiểu sao lại khiến tim nàng kêu lên thành thịch, “Ắc- Ta đem y phục người đến gần đốt lửa hong khô.”

Hắn gạt đầu, nàng lẳng lặng đem y phục tới gần đồng lửa, sau đó nói, “Được rồi.”

“Qua đây.”

“Ừ.” Nàng âm thầm thở dài một tiếng, lúc này mới làm tổ trong lòng hắn, hắn cũng rất tự nhiên ôm lấy nàng.

Thành thật mà nói, không chán ghét, còn rất ấm áp nữa, giống như lò sưởi thiên nhiên, Tình Tâm mỉm cười, giống như mèo con lười biếng tìm một nơi thoải mái dựa vào ngực hắn.

Từ trên thân thể nàng toát ra một mùi hương xử nữ nàng nhạt một mực khiêu khích hắn, mà hắn cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, trong lúc gần bó thân thiết, hắn thậm chí cảm nhận được bộ ngực mềm mại của nàng cách một lớp vải mỏng trước ngực hắn, hắn âm thầm hít thở, cố gắng ức chế ham muốn đang đột nhiên dâng lên trong máu.

Giờ này khắc này, đột nhiên hắn muốn nhìn thấy nàng, rất muốn biết dụng mạo của nàng...

Cơn mưa tầm tã này đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ trong chốc lát sau, liền thấy được sao trăng cùng nhau chiếu sáng, trong không khí còn có một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái được nước mưa tẩy sạch.

Y phục của Thừa Diệp cùng Tình Tâm cũng đã khô được nửa, sợ rằng có người tìm tới, hai người rất nhanh cầm lấy quần áo vội vã mặc vào, nàng cầm lấy một cành cây to châm lửa làm đuốc soi đường, nắm tay hắn rời khỏi hoa viên bí mật của nàng, mà bầu không khí của bọn họ lúc này trở nên rất kỳ diệu, có một loại ấm áp chỉ có thể cảm nhận chứ không nói được thành lời xen vào giữa hai người.

Sau khi đi được một đoạn đường ngắn, rất may mắn, liếc mắt lại thấy con ngựa của bọn họ đứng dưới một gốc cây, hai người lên ngựa, bởi vì trời đã vào đêm, Thừa Diệp chủ trương quay về sơn trang trước, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng hắn đại khái cũng biết được phương hướng, cho nên bọn họ rất nhanh trở lại sơn trang.

Vừa bước vào phòng khách, liếc mắt đã thấy Đỗ Kiều Tuyên khóc sụt sùi trên ghế.

Nghe Lâm di nói, bọn họ ra ngoài không được bao lâu, nàng lại trở về, nói nàng không có người thân, không có bạn bè, không biết phải đi đâu cả?

Thạc Nhân nhìn Đỗ Kiều Tuyên rơi lệ, lại dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía tẩu tử, muốn tẩu tử thay nàng cầu tình.

Tình Tâm cắn môi dưới, nhìn sắc mặt lạnh lùng của Thừa Diệp, “Ta thấy, nàng mới mười lăm tuổi, cứ để nàng ở đây một năm nữa rồi hẵng thành thân, được chứ?”

Hắn mím môi không nói câu nào.

“Nếu không, nàng động một tí là bỏ đi, đến lúc đó nhà chồng tìm chúng ta đòi người cũng phiền phức lắm, đúng không?” Nàng vừa nói vừa dè dặt quan sát vẻ mặt của hắn, thấy khuôn mặt tuần tú kia không chút dao động, nàng tươi cười sáng lạn, “Lâm di, cứ thế mà làm, mấy cộc hôn sự đó trước hết hủy đi.”

“Nhưng còn bối lạc gia?” Lâm di lo lắng liếc nhìn bối lạc gia.

Thừa Diệp nghe nàng khóc đến khổ sở như vậy, lại nhớ tới bản thân đã khiến nàng cả một người thân cũng không có, đồng cảm nổi lên, hắn cũng không muốn ép buộc, “Cứ vậy đi.”

Đỗ Kiều Tuyên hai mắt đầm lệ kinh ngạc nhìn lên, vẻ mặt không thể tin được, nhưng Tình Tâm phản ứng khá nhanh, chỉ sợ Thừa Diệp đổi ý, “Nghe rồi chứ? Gia nói rồi, người còn không mau về phòng nghỉ ngơi.”

Nàng cười cười gượng đôi mắt còn đọng lệ nhìn Tình Tâm gật đầu, được Thạc Nhân dìu đỡ, cuối cùng trở lại đông sương phòng.

Thừa Diệp lại hỏi Tình Tâm, “Người rất vui?”

“Không được à?” Nàng đúng là rất vui, trong giọng nói cũng mang theo tiểu ý.

“Sao lại có nữ tử như ngươi vậy?” Hắn cho rằng tất cả nữ nhân đều là động vật hay ghen tị, ví như Đỗ Thái Tuyên, nàng là bị đồ kị giết chết.

Tình Tâm nghe thấy những lời này lại có chút hoang mang, “Tuy rằng bình thường ta rất thông minh, nhưng người rốt cuộc đang muốn nói cái gì?”

Hắn không trả lời nàng, chỉ là cười một cách sâu xa khó hiểu, trở về Nhất Thanh hiên, mà hắn không thể không thừa nhận, bản thân mình càng lúc càng muốn thấy được nàng.

Tình Tâm mày liễu cau lại, “Rốt cuộc là có ý gì? Chỉ nói được một nửa.”

“Ta nghĩ bối lạc gia chính là đang ca ngợi thiếu phúc tấn đó.” Lâm di đứng một bên cười cười nói ra, Tiểu Liễu cùng Hà tổng quản đứng một bên cũng cười cười liếc mắt gật đầu.

Nàng cũng nhin không được cười ra, “Được rồi, miễn là lời tán dương thì tốt.”

Buổi tối hôm đó, Thạc Nhân chạy tới tìm Tình Tâm, cố gắng lấy hết dũng khí xin nàng dạy hắn phương pháp theo đuổi nữ nhân, bởi vì hắn không hy vọng Đỗ Kiều Tuyên lại bỏ đi lần nữa, hắn muốn nàng có thể vĩnh viễn ở lại sơn trang, càng mong muốn có thể biểu lộ với nàng, để hắn suốt đời chăm sóc cho nàng, bất quá, “Ta không muốn để người khác biết.” Lúc nào cũng xấu hổ.

“Không thành vấn đề, ta có một chỗ rất tốt mà ngay cả ca ca ngươi cũng không biết.” Đương nhiên, đó là nếu như nàng tìm được.

Cho nên từ sáng sớm hôm sau, Thừa Diệp vừa bước chân đến rừng rậm luyện võ thì bọn họ cũng chân trước chân sau đến hoa viên bí mật của nàng, hai nơi này vừa vặn là một nam một bắc, nàng cũng sẽ không bị lạc đường, bắt đầu triển khai bí mật huấn luyện để Thạc Nhân nói thật lòng mình.

Mỗi ngày cứ thế qua đi, cuộc sống của Tình Tâm cũng hết sức phong phú, phong phú đến nàng quên mất chuyện liên lạc với công chúa bang hỏi kế hoạch hàng hải của các nàng đã chuẩn bị tới đâu rồi? Cho đến hôm nay, công chúa bang lại mang đến một tin tức.

Hôm nay Tình Tâm vừa bị Thừa Diệp bắt ở lại Nhất Thanh hiên đọc một đồng lớn tư liệu sổ sách, đọc xong mới được “ân chuẩn” rời khỏi Nhất Thanh hiên, ngay lúc đó, Tiểu Liễu lập tức tiến lên phía trước, “Thiếu phúc tấn, có người truyền tin tới, nói nhất định phải tự mình giao cho ngài.”

“Người đâu?”

“Cách cách!”

Một thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên, đôi mắt nàng phút chốc sáng rõ, nhìn Tiểu Hương từ đỉnh đài chạy đến, Tiểu Hương chính là thiếp thân nha hoàn của Lan Hiên cách cách, “Sao người lại tới đây?!”

Tiểu Hương cười hì hì từ trong tay áo lấy ra một phong thơ, “Đây là của cách cách nhà em giao cho ngài, còn nói muốn ngài cân nhắc, viết thư trả lời cho em mang về.”

Nàng vội mở thư ra, kế hoạch của công chúa bang là mười lăm tháng sau sẽ lên thuyền tìm đường, nếu như nàng có thể thoát thân, thì đến lưu gia cảng tập hợp...

Nàng xem đến đây, trước tiên nhíu mày, “Ta hiểu rồi, Tiểu Liễu, Tiểu Hương là từ Bắc Kinh tới, đi đường chắc cũng mệt mỏi rồi, người trước tiên dẫn nàng đi ăn cái gì đó, an bài một phòng khách cho nàng nghỉ ngơi.”

“Không cần, cách cách, nếu như nói xong rồi, có thể nói, quê quán của em chính là ở Tô Châu, em rất muốn đi về gặp cha nương.” Tiểu Hương xấu hổ nói.

“Hóa ra – ta thấy Lan Hiên cách cách cho người đi truyền tin, cũng là muốn người về với cha nương mình.”

Nàng cười cười gật đầu.

“Vậy người về trước đi, ngày mai trước khi trời tối đến đây lấy thư.”

“Đa tạ cách cách.”

Tình Tâm muốn Tiểu Liễu đưa Tiểu Hương rời khỏi đây, sau đó lập tức về phòng.

Nàng ngồi trên giường, một lần nữa chỉnh những dòng chữ xinh đẹp trên lá thư.

Thời gian mở tàu là mười lăm tháng sau, còn hơn một tháng nữa, mà các nàng chính là dựa theo lộ tuyến của Trịnh Hòa lần đầu đến Tây Dương mà đi, đầu tiên là đến Chiêm thành, sau đó Trảo Oa (**), Cựu cảng, đi qua nhiều nơi như vậy, ít nhất cũng phải mất một, hai năm...

Cần nhiều thời gian như vậy sao? Nàng mày liễu cau lại, cả người ngã về sau nằm dài trên giường, có thể không? Thừa Diệp bá đạo như vậy, hờ một chút làm muốn nàng làm cái này, hờ một chút lại muốn làm cái kia, nàng làm sao bỏ đi cho được? Huống chi còn có dây tơ hồng chưa nối được cho Thạch Nhân -

(**):tên gọi quốc gia cổ Java (Indônêxia). Xuất hiện từ thế kỉ 7 – 8. Có nhiều quan hệ buôn bán, giao lưu với các nước trong khu vực, đặc biệt với Việt Nam thời xưa. Trong thư tịch cổ Việt Nam, TO còn được viết là Qua Oa, Chava.)

Không đúng không đúng! Nàng buồn bực ngồi bật dậy, đây là ước mơ của nàng a, tất cả những gì nàng hẳn nên làm chính là trong vòng một tháng khiến cho Thừa Diệp bỏ mặc nàng? Để hẳn nhớ rằng hẳn từng kiên quyết nói – muốn để thê tử hẳn tự sinh tự diệt...

Thế nhưng hẳn cần nàng như vậy, thế giới của hẳn lại cô độc như vậy, vất vả lắm mới mở ra được một cánh cửa nhỏ để cho nàng bước vào, nàng đã bước vào một bước, không phải cứ như thế mà đóng cửa lại chứ, nàng sao đành lòng tàn nhẫn với hẳn như vậy?

Trong đầu nàng lúc này chính là hình ảnh hai người gắn bó thân thiết trong sơn động, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng, mấy ngày nay bọn họ đều rất ăn ý không nhắc lại sự kiện đó, nhưng bầu không khí giữa họ dường như đã tốt hơn xưa rất nhiều, trên mặt Thừa Diệp cũng hay xuất hiện nụ cười nhiều hơn...

Làm sao bây giờ? Lòng nàng nặng trĩu, không biết phải hỏi âm thế nào?

Ngày thứ hai, khi trời vừa lúc hoàng hôn, Thừa Diệp ngồi đợi trong thư phòng, Hà tổng quản đem đến một chút tư liệu nhập hàng cùng hóa đơn bán lẻ của Cẩm Hối cửa hàng vào, sau đó lại bước ra ngoài, nhưng đúng lúc này, Thừa Diệp đột nhiên thấy một tia sáng màu cam mờ ảo, hẳn trừng mắt nhìn, kính ngạc nhận ra được tầng tầng lớp lớp sương mù trắng xóa từng che kín mắt hẳn đã không còn tồn tại nữa!

Hắn khó tin tiếp tục trừng mắt, đột nhiên đứng dậy nhìn những dòng chữ trên sách, lại nhìn đến hoa văn tinh tế trên bình hoa cổ, còn có chim én vô cùng sống động trên bức tranh sơn thủy... Trời ạ, hẳn vui mừng

xuống hai tay mình, đôi mắt đen lấp lánh có thần lờn thứ hai đảo quanh thư phòng, hần thấy rồi, thật sự nhìn thấy rồi!

Tình Tâm!

Hần cười cười mở miệng, không sai, người đầu tiên hần muốn nhìn thấy chính là thê tử hần chưa từng gặp gỡ, cảm giác này hết sức cường liệt, hần một đường chạy thẳng đến Vân Ảnh lâu.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tề Tâm, Tề Lực không hiểu nổi liếc mắt nhìn nhau, bọn họ theo bên người bối lạc gia nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy thần tình này của bối lạc gia, có khẩn cấp, có mừng rỡ như điên, nhưng là vì cái gì mới được?

Thừa Diệp chạy một mạch tới Vân Ảnh lâu, chợt thấy một vị cô nương áo hồng với đôi mắt nho nhỏ, chiếc mũi lún xuống.

Mặt hần biến sắc, theo trực giác dừng bước lại, cấp tốc xoay người tựa vào đại thụ ở phía sau, nhưng đôi lông mày rậm lập tức cau lại, hần đang nghĩ gì thế này? Sao hần lại có thể nông cạn như vậy?!

Cho dù diện mạo có xấu xí, nhưng nội tâm của nàng tuyệt đối còn đáng quý trọng hơn những nữ tử mỹ lệ rất nhiều lần, hần mỉm cười, đang muốn qua đó thì –

Thanh âm Tiểu Liễu đột nhiên vang lên, “Như vậy phải phiền Tiểu Hương cô nương rồi.”

“Dừng khách khí, ta tự ra ngoài cũng được.” Tiểu Hương vội vã lắc đầu.

“Không được, thiếu phúc tấn muốn ta tiễn cô, đi thôi.”

Nàng không phải Tình Tâm! Trái tim Thừa Diệp đột nhiên căng lên, nhìn các nàng đi xa rồi, hần mới trực tiếp bước vào, nhưng còn chưa thấy người, đã nghe thấy một mùi hương nhàn nhạt từ trong phòng nhẹ nhàng bay ra, hần theo mùi vị đó bước vào khuê phòng của nàng, mở cửa, nhìn thấy một tấm bình phong cùng màn che, hần lập tức không cần suy nghĩ kéo màn che xuống, không ngờ đập vào trong mắt chính là một mỹ nhân khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên, hơn nữa còn đang toàn thân xích lô đứng bên thùng nước.

Tình Tâm không chú ý tới trong phòng có hơn một người, đầu óc nàng hoàn toàn tập trung suy nghĩ về nội dung nàng viết trong thư, thành viên của công chúa bang nếu biết nàng dĩ nhiên buông tha mộng tưởng lên đèn trên biển rộng, nhất định sẽ rất bất ngờ!

Thế nhưng nàng thực sự không yên tâm về Thừa Diệp, bắt đầu từ khi nào? Hần dĩ nhiên lại thành ràng buộc lớn nhất trong lòng nàng như vậy?

Nàng thở dài một tiếng, cúi đầu, một chân vừa bước vào trong thùng thì, đôi mắt lơ đãng liếc thấy dưới màn che có một đôi giày da màu đen, nàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức ngẩng đầu lên, trời ạ, dĩ nhiên lại chống lại đôi mắt đen kinh ngạc của Thừa Diệp.

Không khí trong nháy mắt đột nhiên lắng đọng.

Nàng giật mình trừng mắt nhìn hần, hần cũng trừng mắt hứng thú nhìn thân hình mỹ lệ lồ thể của nàng.

“Trời ạ!” Đột nhiên, nàng hồi phục tinh thần, kinh hãi nhận ra mình đang lồ thể, sợ đến vội vàng nhảy vào thùng nước, khiến bọt nước văng lên tứ tung.

Đôi mắt long lanh của Thừa Diệp vẫn như cũ nhìn chăm chăm nàng, hần không ngờ nàng đúng là kiều diễm động lòng người như vậy, da thịt nõn nà, đôi môi đỏ tươi, một đôi mắt nâu thu thủy càng chiếu sáng rạng rỡ...

Tình Tâm mặt đỏ tím đập, sợ đến ngay cả nhìn không cũng dám nhìn... Không đúng a, nàng đột nhiên vỗ trán mình một cái, hần không nhìn thấy nàng mà, nàng cần gì hoảng hốt như vậy! (TN: *xuy tay*, nhầm rồi chị ơi! *Quay qua cô Gà*, thấy bộ này vậy đủ BT chưa =))?)

Nàng thở dài một hơi, không hề cảnh giác từ trong thùng đứng dậy, “Gia, người vào đây sao lại không có chút tiếng động nào vậy, cũng không kêu Tiểu Liễu thông báo một tiếng? Người hần nghe được tiếng nước chứ? Ta đang tắm!”

Hắn đâu chỉ nghe thấy? Còn nhìn thấy là đằng khác! Một bức phù dung xuất dục, khiến trái tim hắn kinh hoàng, cả người nóng lên, vậy mà nàng lại còn chậm rãi chà lau thân thể, những đường cong mỹ lệ mê người đó, những chỗ riêng tư bí mật tất cả hắn đều nhìn thấy rất rõ, cái này hắn là phi lễ chó nhìn a, nhưng hắn dĩ nhiên không rời mắt được.

“Người không ngại trước tiên ra ngoài trước, ta mặt y phục xong liền đi ra ngoài.” Nàng vẫn thấy sao có cái gì là lạ, liền xoay người đưa lưng về phía hắn.

Hắn không nói câu nào, bởi vì trong cơ thể đang dấy lên dục hỏa hùng hực, thậm chí còn có một loại khát vọng cường liệt sôi trào trong máu, đột nhiên, hắn thở ra một tiếng khó chịu, một luồng nhiệt chạy từ xoang mũi tràn ra, hắn lấy tay sờ một cái, đôi mắt đen nhất thời trừng lớn, hắn – hắn lại chảy máu mũi!

Chết tiệt! Hắn khẽ mắng một tiếng, vội vã bịt mũi xoay người chạy đi.

Nàng xoay người, không thể hiểu được nhìn bức màn lay động, “Có chuyện gì?”

6. Chương 06

Chương 6

“Bối lặc gia! Ngài bị thương?!”

Hai tên môn thần ở Nhất Thanh hiện nhìn thấy Thừa Diệp vừa bịt mũi vừa chạy, lập tức tiến tới hỏi thăm, không ngờ khuôn mặt tuần tú kia dĩ nhiên lại đỏ bừng, ho nhẹ một tiếng, “Ta không sao!” Sau đó lập tức bước nhanh về phía trước, nhưng rồi lại xoay người trở lại nói, “Ta muốn ở một mình, không cho bất cứ ai vào quấy rối.”

“Vâng.” Tề Tâm, Tề Lực tuy rằng đồng thanh trả lời, nhưng lại liếc mắt nhìn nhau, chủ tử đỏ mặt? Có không? Kia chính là bối lặc gia vừa cuồng ngạo vừa xấu tính của bọn họ?

Thừa Diệp rất nhanh trở vào trong phòng, cầm lấy một cái khăn mặt lau máu trên mũi, lại quay về nằm trên giường, thế nhưng vẫn liên tục thở hổn hển, hắn thật sự không thể tin rằng bản thân mình vì thấy Tình Tâm lừa thế mà chảy máu mũi, tuy rằng sắc tính cũng...

“Chủ tử, thiếu phúc tấn nói muốn gặp ngài.”

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới giọng của Tề Tâm.

“Không gặp.” Hắn rầu rĩ trả lời.

“Vâng.”

Nhưng không bao lâu sau, đổi lại là Tề Lực đến nói, “Thế nhưng thiếu phúc tấn nói là ngài tìm thiếu phúc tấn trước.”

Không sai, nhưng hắn bây giờ làm sao có thể gặp nàng? Ngoại trừ chảy máu mũi ra, còn có một chút kích động!

“Ta nói là không gặp!” Hắn tức giận rống lên một tiếng.

“Vâng.”

Qua một lúc sau, lại có một âm thanh khác xuất hiện, “Người bị thương à? Bọn họ nói người chảy máu mũi? Người để ta vào xem đi.” Giọng điệu Tình Tâm hết sức lo lắng.

Chết tiệt, bọn chúng khi nào lại lắm mồm như vậy? “Ta không sao.” Giọng nói hắn khô khốc.

“Vậy tại sao lại không gặp ai á?”

Còn không phải vì nàng sao! Đôi mắt hần vừa được phục hồi như cũ, nàng lại lập tức cho hần dụ hoặc lớn như vậy, hần chịu sao nổi chứ.

“Để ta vào xem đi, ta nói cho người biết, nếu không phải bọn họ cản ta, ta đã sớm phá cửa xông vào rồi, người nếu không bảo bọn họ tránh ra, ta liền đánh nhau với bọn họ.”

Nàng không bỏ qua thì không được sao? Hần cắn môi, dùng khăn mặt tiếp tục lau mũi, máu tứa hồ đã nhạt đi rất nhiều, hần ngồi dậy đem khăn ném vào trong ngăn tủ, lúc này mới đi ra mở cửa, khuôn mặt tuần tú nhú lại thật chặt nói, “Thấy rồi chứ?”

Nàng ngẩng đầu lên, quan sát hần từ trên xuống dưới, “Không sao á, người thế nào lại chảy máu mũi vậy?”

Không hỏi thì thôi, đến khi hỏi tới, trong đầu hần lại hiện lên thân thể mỹ lệ của nàng, trong nháy mắt, hần lại thấy có một luồng khí nóng xông tới mũi, không cần suy nghĩ, hần không để ý tới nàng đóng sầm cửa lại, suýt chút đánh vào cánh mũi của nàng.

“Người làm gì vậy? Ta rất thích cái mũi của mình đó nha!” Nàng thở phì phì kêu to.

“Quên đi!” Hần cố hết sức rống lên một cái, máu mũi chảy càng lúc càng nhiều.

Nàng xoa xoa cái mũi suýt chút bị đụng trúng, “Đúng là xú gia hỏa âm dương quái khí (kỳ quặc) mà!”

Hần cúi đầu nhìn vết máu trên tay, chết tiệt, có phải hần đúng là lâu rồi không có nữ nhân không?

Tiếp đó vài ngày, trên dưới sơn trang đều biết bối lạc gia có gì đó là lạ, mỗi khi đối mặt với thiếu phúc tấn, bối lạc gia liền xoay đầu sang chỗ khác, nhưng vấn đề là bối lạc gia đâu có nhìn thấy thiếu phúc tấn đâu, còn nữa, nếu thiếu phúc tấn đang từ đằng xa đi tới, bối lạc gia giống như thấy nàng, từ đằng xa đã lập tức rẽ lối khác mà đi, nói chung là không đụng mặt.

Không chỉ có bọn hạ nhân cảm thấy kỳ quái, ngay cả Tình Tâm cũng có chút buồn bực, nàng đi hỏi Tề Tâm, Tề Lực, Hà tổng quản, Lâm di, thậm chí đi hỏi cả Đỗ Kiều Tuyên cả ngày không bước ra khỏi cửa ở Đông Sương phòng, đương nhiên, còn có Thạc Nhân mà nàng đang bí mật tiến hành huấn luyện, có phải trên người nàng có mùi gì là lạ hay không? Nếu không thì Thừa Diệp làm sao trốn nàng chuẩn xác đến vậy?

Nhưng ai nấy đều lắc đầu, trên người nàng lúc nào cũng tỏa hương thơm ngào ngạt, nào có mùi lạ gì đâu.

Nếu người khác không thể cho nàng đáp án, nàng thẳng thắn đi hỏi Thừa Diệp.

“Người đang tránh mặt ta sao?”

“Ta có thể tránh không?”

Đúng nha! Điểm kỳ quái chính là điểm này đó, nàng thở dài, “Chắc là không thể, nhưng sao người có thể trốn chuẩn như vậy, giống như là nhìn thấy ta.”

Thừa Diệp trấn định khuôn mặt đang hoang mang của mình, kỳ thực không phải là hần trốn. Mà là mỗi khi nghĩ đến việc hần nhìn thấy vẻ người xinh đẹp lỏa thể của nàng mà còn không bỏ đi, chuyện hần khôi phục thị lực càng khó lòng mở miệng, cảm giác đó, giống như hần đang khinh bạc nàng, cũng vì vậy mà xấu hổ với nàng...

“Sao lại không nói? Mấy ngày nay người cũng không gọi ta đến thư phòng đọc sổ sách, hóa đơn xuất hàng cho La Nhĩ chẳng phải còn chưa viết xong sao? Ta không viết thì ai viết?”

Trong đôi mắt đen của hần có chút mâu thuẫn, kỳ thực, nàng là thê tử của hần, hần đối với nàng có dục vọng thì có tội tình gì? (TN: *lắc đầu, bĩu môi, nhấp một ngụm trà*, tội rất lớn là đằng khác, cô Gà nhĩ ;;)?

Hần vẫn không nói lời nào, khiến Tình Tâm có chút tức giận, “Nếu như – ta nói là nếu như, người thật sự không cần tới ta nữa, vậy thì đồng ý chuyện ta từng đề cập với người đi, ta muốn về Bắc Kinh thăm bằng hữu.”

Vốn dĩ, nàng chính là vì hần mà hi sinh giấc mơ hàng hải của mình, nếu hần đã không cần nàng, nàng cứ tiếp tục theo đuổi ước mơ đi.

Hắn sao có thể không cần nàng? Hắn vô cùng cần nàng, nhưng nếu hắn đột nhiên muốn nàng, nàng sẽ không sợ hãi sao?

“Đến thư phòng đi.” Nhưng hắn sẽ không “làm chuyện xấu” với nàng, trừ khi nàng biết được mắt hắn đã nhìn thấy, như vậy mới công bằng với nàng.

Đây là đáp án gián tiếp nói hắn cần nàng sao? Đúng là một kẻ không dứt khoát mà, bất quá, nàng đang rất hài lòng, bởi vì cảm giác được hắn cần thật sự rất tốt!

*****

Ánh nắng ấm áp, Đỗ Kiều Tuyên lẳng lặng chăm chú nhìn hình ảnh ngược của mình trong nước hồ ở hoa viên, chỉ chốc lát sau, Thạc Nhân đã đến bên người nàng, khuôn mặt tuần tú thẹn thùng thấy rõ.

Nàng không biết hắn gần đây là bận cái gì, trước đây hắn luôn đảo qua đảo lại bên cạnh nàng, nhưng gần đây rất ít thấy, mà nàng phải thừa nhận rằng, thiếu vắng hắn bên người, lại khiến nàng có một cảm giác cô đơn không sao hiểu được.

“Nàng có tâm sự?”

Nàng vừa lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Thạc Nhân nhớ tới bài dạy đặc biệt mà gần đây tẩu tử mới dạy cho hắn – phải chủ động quan tâm, phải hỏi han ân cần, hắn liền hít một ngụm khí, “Ta có thể nghe một chút không?”

Nàng buồn bã thở dài, xoay người lại nhìn hắn, “Hôn sự tuy rằng đã dời lại một năm, nhưng sau đó sẽ thế nào?”

Trong lòng hắn hiểu rõ, trái tim nàng vẫn ở trên người đại ca, thời gian một năm vẫn không thể giải quyết vấn đề.

“Thế nhưng, ca cùng tẩu tử gần đây tiếp xúc càng lúc càng nhiều, theo tính tình của ca, ca nhất định đã có cảm tình đặc biệt với tẩu tử.”

“Cho dù ta không rời khỏi Đông Dương, nhưng Lâm di cũng đến nói với ta một số việc, không cần người nhắc nhở.”

Nàng vẫn còn đổ kỵ, càng lúc càng mong chờ, nhất là khi nghe nói có một thời gian Thừa Diệp lẩn tránh Tình Tâm, nàng không khỏi mong chờ tình hình đó hãy cứ tiếp tục duy trì, nhưng rốt cuộc lại để cho nàng thất vọng, càng không ngờ tình cảm hai người họ sau đó lại có xu hướng nhanh chóng ấm lên như vậy, ai nấy đều nhìn ra được sự nuông chiều của Thừa Diệp đối với Tình Tâm, mà tâm tình hắn cũng rất tốt.

Tình Tâm muốn đi ngắm thuyền, hắn lập tức cùng nàng đi, hơn nữa còn liên tiếp đến bến tàu mấy ngày liền, tuy rằng hắn nói là muốn đến đó xem tình hình chuyển hàng của La Nhã, nhưng sao hắn lâu nay không làm chuyện này?

Từ sau khi mắt hắn không nhìn thấy được, đều là do Hà tổng quản đến cửa hàng dò xét, hắn căn bản không lộ mặt ở ngoài, cho nên theo nàng thấy, hắn căn bản là đang sủng ái Tình Tâm.

Hơn nữa hắn đôi khi còn ở trước mặt người khác mà nắm tay nàng, thậm chí còn ôm Tình Tâm, nghe thấy những chuyện này, nàng thực sự rất đổ kỵ, thế nhưng nàng không có cách nào ghét Tình Tâm được, nàng rõ ràng có thể ở lại hoàn toàn đều nhờ cả vào Tình Tâm, hơn nữa nếu có món nào ngon, hay trò biểu diễn Tây Dương nào đó, Tình Tâm cũng không hề keo kiệt bảo Tiểu Liễu đưa đến tặng nàng...

“Kiều Tuyên, kỳ thực- ”

“Ta muốn trở về phòng, xin lỗi.”

Thạc Nhân kinh ngạc nhìn nàng kéo váy xoay người bỏ đi, hắn – hắn sao lại không nói thành lời được a? Hắn muốn nói cho nàng biết, hắn nguyện ý chăm sóc nàng cả đời mà...

*****

Thừa Diệp không xác định được yêu có phải là cảm giác này? Nhưng hẳn thật sự muốn giấu Tình Tâm việc bản thân mình đã khôi phục thị lực.

Bởi vì nàng không biết được hẳn nhìn thấy nàng, cho nên khi nàng dứt điểm tâm vào miệng hẳn, hẳn nhìn thấy nụ cười đắc ý phi thường của nàng, những khi nàng xoa xoa mặt hẳn, đáng vẻ lại càng vô cùng nghịch ngợm, đương nhiên, khi nàng chíp chíp oa oa đọc tiếng Tây Dương, lại bày ra bộ dạng vô cùng mất hứng... Còn có, khi nàng thay hẳn chăm chú ghi lại sổ sách cùng phê duyệt những chuyện quan trọng thì biểu tình lại rất khả ái, lúc thì phản đối, lúc thì nhăn mặt, còn bắt nạt hẳn không nhìn thấy, chỉ vào mũi hẳn cùng với khuôn mặt tươi cười giảo hoạt nhép miệng mắng hẳn.

Mỗi một ngày qua đi, hẳn càng lúc càng không vội cho nàng biết chuyện hẳn đã sáng mắt, bởi vì hẳn khát vọng được trông thấy tất cả tính cách của nàng, muốn trong một thời gian ngắn hiểu rõ nàng.

Mà theo tình hình hiện nay thì, hẳn đã động lòng rồi, đã thích rồi, hẳn càng hiểu rõ Tình Vũ tại sao nói hẳn lãng phí của trời.

Cho nên hẳn đôi khi vờ như lơ đãng chạm đến tay nàng, thậm chí còn ôm nàng, nhưng nàng luôn xấu hổ né ra, tâm tình hẳn vô cùng phức tạp, nàng đã là thê tử của hẳn, hẳn cho dù có muốn nàng cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng trong lòng hẳn cũng có một loại chấp nhất không hiểu vì sao, hẳn hi vọng nàng đối với hẳn cũng có cảm giác như hẳn đối với nàng, sau đó mới ôm nàng...

“Gia, mặt người sao lại căng thẳng như vậy?”

Trong thư phòng, Tình Tâm đang viết thư cho La Nhã, sau đó lại sắp xếp ngày hàng hóa lên thuyền cùng những mặt hàng nhỏ kèm theo, liên tục viết mấy loại sổ sách, viết đến tay nàng đã muốn mỏi cả rồi, thế nhưng – nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đang siết chặt của Thừa Diệp, nàng không nhịn được buông bút, đưa tay xoa xoa mặt hẳn.

Chỉ là hẳn trái tránh, phải tránh, làm sao cũng tránh được tay nàng, nàng không buông tha tiếp tục tấn công mấy đợt, nhưng hẳn tựa hồ giống như nhìn thấy, mặc kệ nàng phải trái công kích thế nào, hẳn đều thành công tránh được.

“Haiz!” Nàng mệt mỏi thở dài một tiếng, rồi lại bật cười, “Xem ra huấn luyện xong rồi, người đã biết làm sao tránh được ta.”

Hắn nhìn nàng cười cười, nhưng trong nháy mắt, nàng lại xảo quyết đột kích thành công, khuôn mặt hẳn bị nàng xem như bột mì nhéo nhéo mấy cái, một đôi mắt nâu rạng rỡ sáng lên lóng lánh mê người, hẳn nhìn đến ngây dại, cuối cùng tùy ý mặc cho nàng phải nhéo trái kéo.

“Tốt rồi, sắc mặt hồng nhuận, xem ra càng tuần tú.” Nàng thỏa mãn buông tay, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt tuần tú của hẳn, “Người có biết gần đây mình ít khi phát giận lắm không?”

Hắn lắc đầu, nhìn theo ngón tay nàng đang ở cách mặt hẳn không xa, đang phác họa khuôn mặt hẳn.

“Người thích khuôn mặt của ta sao?”

“Á?” Nàng nhất thời ngừng động tác, đầu tiên là buồn bực, nhưng cuối cùng lại nở nụ cười, nàng đang nghĩ cái gì vậy? Khẳng định chỉ là trùng hợp thôi, hẳn không nhìn thấy mà, làm sao biết nàng phác họa khuôn mặt hẳn được? “Mặt của người? Không phải ta a đùa nịnh hót, nhưng chỉ cần là nữ nhân thì ai cũng thích.”

“Thật sao?” Bao gồm luôn cả nàng?

“Đương nhiên là thật rồi, người lớn lên tuần mỹ vô song, đôi lông mày kiếm tung bay, đôi mắt đen lấp lánh có thần...” Trùng mắt nhìn, là nàng đa nghi sao? Sao nàng lại cảm giác thấy hẳn giống như nhìn thấy nàng vậy?! Nhất là trong đôi mắt hẳn luôn luôn có một ngọn lửa cùng chuyên chú mà trước nay chưa từng thấy?

“Sau đó thì sao?” Hắn đột nhiên nghiêng người tới gần nàng.

Mặt nàng bỗng dưng đỏ lên, tim đập “thịch” một tiếng, tiếp đó lại kêu lên liên hồi, nàng trừng to mắt nhìn tuần nhan đang gần trong gang tấc, có phải hẳn đã dựa quá gần rồi không?

Hắn thích nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng của nàng, dung mạo mỹ lệ vô song giống như mặt trời hoàng hôn, lại trắng nõn mê người, “Tiếp tục nói.” Hắn dựa vào càng lúc càng gần hơn.

“Ác, mũi của người rất thẳng, còn môi thì- ”Nàng trừng mắt nhìn đôi môi đang cách nàng không xa, “Rất...”

Hắn không để nàng nói xong, đã trực tiếp dùng môi che lấp đôi môi anh đào của nàng, chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp vừa kinh ngạc, vừa ngượng ngùng cùng lúng túng và đủ các loại thần sắc biến hóa trên mặt nàng, mà hành động này lại khiến cho đôi mắt đẹp kia trừng càng lúc càng lớn, đôi mắt hắn chợt hiện lên tiểu ý, cũng hôn càng lúc càng sâu...

*****

“Tẩu tử? Tẩu tử?”

Khi trời vừa chập tối, bầu trời nhuộm màu ngũ sắc, Tình Tâm vẫn đang tiến hành khóa huấn luyện đặc biệt theo đuổi tình yêu cho Thạc Nhân, nhưng nụ hôn nồng nhiệt tràn đầy tà niệm lại không được tự nhiên kia của Thừa Diệp, thực sự khiến nàng không thể chuyên tâm được, ngay cả Thạc Nhân bình thường phản ứng, cảm giác đều chậm hơn người ta mấy nhịp cũng nhận ra nàng có vấn đề, bởi trên mặt nàng trước sau vẫn lộ ra tiểu ý, có lúc lại bày ra vẻ ngượng ngùng mê hoặc, khi hắn đọc cho nàng mấy câu theo đuổi tình yêu thì, mặt cũng càng lúc càng hồng.

“Tẩu tử!” Hắn có chút hơi lớn tiếng, nàng lúc này mới xấu hổ hoàn hồn, “Ác, chuyện gì?”

“Ta, ta không rành lắm, nên đọc lại lần nữa,”

Hôm nay là tẩu tử kiên quyết muốn nghiệm thu thành quả, muốn hắn ở trong sơn trang lớn tiếng nói yêu, chỉ là ở đây tùy thời sẽ có nha hoàn hay người hầu xuất hiện, mặc dù có tẩu tử cổ vũ tinh thần, nhưng giọng hắn vẫn nhỏ như muỗi kêu, “Ta thật sự yêu nàng, hi vọng nàng có thể- ”

Nàng biết mà, đổi chỗ khác, lá gan liền phải tôi luyện lại.

“Người chính là thiếu quyết đoán, Kiều Tuyên mới không thèm để ý đến người... Ai da, người nghe ta sẽ không sai đâu, nữ nhân đều thích nam nhân mạnh mẽ, không sợ hãi, rụt rè!”

“Vậy tẩu tử nhất định cũng thích ca ca ta rồi?”

Nàng bỗng nhiên đỏ mặt, “Nhảm, nói nhảm quá, bây giờ đang nói chuyện của người, mau đọc đi.”

Hắn tiếp tục luyện tập, cuối cùng cũng có chút sức mạnh, nhưng Tình Tâm nghe thế nào cũng không thấy thỏa mãn, rốt cuộc không biết là yếu chỗ nào, đột nhiên trước mắt lấp lánh, nhìn thấy hắn liên tục nuốt nước bọt, càng nói càng vô lực.

Nàng không nhịn được nữa nói, “Bây giờ, ta muốn người dùng hết toàn bộ sức lực nói một lần cho ta, nếu nói không xong, ta lập tức gõ đầu người.”

“Tẩu tử”

“Kêu tẩu tử cũng vô dụng, mau lên một chút!” Nàng hơi dừng lại nói: “Nghe nói nam nhân bị nữ nhân gõ đầu thì xui xẻo mười năm ó.” Nàng vẽ mặt vô tội nhắc nhở.

Hai tròng mắt hắn phút chốc trừng lớn hơn, sao lại thế được? Mười năm, Đỗ Kiều Tuyên đã sớm thành thân mất rồi, vì vậy, hắn cố gắng lấy hết dũng khí, rống lên, “Ta rất yêu nàng, quên nàng, ta không làm được; để nàng đi, ta càng không làm được, đời này kiếp này, nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta!”

Tình Tâm vẽ mặt kinh hãi, trẻ con đúng là dễ dạy! Đang muốn vỗ tay thì –

“Người nói bậy bạ gì đó?!”

Giọng nói lạnh băng của Thừa Diệp đột nhiên tiến đến, hắn nhìn xung quanh không tìm thấy Tình Tâm, một đường tìm đến hoa viên Tây Sương tương đối ẩn mật, lại nghe thấy thân đệ đệ lớn tiếng nói yêu nàng!

Tình Tâm nhìn thấy sắc mặt hắn không được tốt, vội vã dùng ngón trỏ che miệng, muốn Thạc Nhân đừng cho hắn biết là nàng ở chỗ này, tránh cho hắn nghĩ bậy.

Nhưng động tác này lại khiến cho Thừa Diệp càng trở nên giận dữ, hai người này chẳng lẽ làm gì mờ ám sau lưng hắn sao?!

“Ắc – ca, đệ chỉ một mình ở đây đọc mấy lời kịch.” Thanh âm Thạc Nhân lập tức nhỏ dần, khiến Tình Tâm chịu không được nhìn thoáng qua.

Khi dễ hấn bị mù à? “Vậy sao? Những lời này nghe ra giống như đang tỏ tình với nữ tử nào đó, chẳng hay đệ đệ chung tình với ai vậy?”

“Ắc- ”

Thạc Nhân bất an nhìn về phía Tình Tâm, Thừa Diệp cũng nhìn nàng, nàng lập tức có ảo giác như vậy, hình như hấn thấy được àng, nhưng sao lại thế được?!

“Đệ lẽ nào cả đại ca cũng không thể nói?” Giọng nói hấn càng lúc càng lạnh lùng hơn.

“Nói đi, nói!” Tình Tâm bên này dùng khẩu hình cổ vũ, muốn hấn nói với Thừa Diệp hấn thích Đỗ Kiều Tuyên.

Nữ nhân chết tiết này, đã vậy còn không biết liêm sỉ?! Không nghĩ lại xem mình là thê tử của ai! Đôi mắt đen của Thừa Diệp chớp động đầy nguy hiểm, phát ra ánh nhìn sắc bén lạnh lùng.

Thạc Nhân nhìn thấy đại ca cùng tẩu tử, đang muốn mở miệng thì, Đỗ Kiều Tuyên rút cuộc cũng tới, hấn nhất thời không nói được chữ nào.

Đỗ Kiều Tuyên không hiểu vì sao liếc nhìn cả ba người, sau đó mới đứng sau Thừa Diệp đang mặt mày tái nhợt, “Sao vậy? Mặt người sao lại khó coi thế này?”

“Vừa rồi ta nghe đệ đệ nói một tràng tỏ tình dài, đang muốn biết đệ đệ chung tình với ai?”

Đỗ Kiều Tuyên vô cùng kinh ngạc nhìn Thạc Nhân đang đỏ mặt, lại nhìn Tình Tâm đang rón ra rón rén xoay người muốn đi, liền không chút suy nghĩ nói, “Thiếu phúc tấn, người muốn đi đâu a?”

Tình Tâm ngẩng đầu tròn trắng mắt, thật không khéo, không thể làm như không thấy nàng được sao? Nàng bắt đầu xoay người, cười trừ một cái, “Ta chính là tới chỗ này a, Thừa Diệp, người cũng ở đây à.”

Đúng là tròn mắt nói dối mà, ánh mắt hấn lại càng lạnh lùng hơn, “Người cũng mới ở chỗ này?”

“Không có không có, ha ha,” Nàng cười gượng hai tiếng, “Vừa mới tới thôi, có việc gì? Sao lại náo nhiệt như vậy?”

“Ta vừa nghe đệ đệ ta nói một tràng yêu thương nhưng nhớ, mà đệ đệ trời sinh tính tình hướng nội, rất ít khi ra ngoài tìm vui, ta đoán ý trung nhân của đệ ấy chắc là ở trong sơn trang này.”

“Thật sao? Vậy người nói đi!” Nàng vội vàng nháy mắt nhìn Thạc Nhân, nhưng một kẻ nhát gan như hấn dĩ nhiên lắc đầu!

Thừa Diệp thấy hai người vậy mà dám làm trò trước mặt hấn, “mắt đưa mày liếc”, hấn mãnh liệt hít một hơi, cắn răng lớn tiếng nói, “Nói, người đệ thích thật ra là ai?!”

Sắc mặt hấn tái nhợt nhìn về phía Tình Tâm.

“Nói đi!” Tình Tâm cũng cổ vũ hấn.

Không ngờ nàng còn dám – nữ nhân chết tiết này, Thừa Diệp nhăn mặt căm tức nhìn nàng, “Không biết xấu hổ!”

“Cái gì?!” Nàng nhìn về phía Thạc Nhân, bởi vậy không có phản ứng gì nhiều, cũng chẳng biết hấn đang nói ai.

“Người đệ đệ thích là người!”

Một trận âm thanh vang lên, nàng nhanh chóng đưa mắt nhìn về phía hấn, lại thấy đôi mắt đen đang dâng trào sóng ngầm cuộn cuộn, lòng nàng không khỏi cả kinh, hấn là bị mù mà? Đôi mắt kia nổi lên rất nhiều biến hoa không giống như người mù chút nào.

Tình Tâm thấy Đỗ Kiều Tuyên sắc mặt cũng thay đổi, vội nói: “Đừng hiểu nhầm, tuyệt đối không phải là ta!” Nàng bước nhanh tới bên cạnh Thạc Nhân, “Đừng hại ta, nói mau a!”

“Ta, ta nói không nên lời á!” Giọng nói hần run run, cả người cũng phát run lên rồi.

Từ trước tới nay, Đỗ Kiều Tuyên đều biết mình thua kém Tình Tâm đến mức nào, ai nấy cũng đều thích Tình Tâm, bây giờ kể cả Thạc Nhân luôn ở cạnh nàng, yêu thương nàng cũng thay lòng đổi dạ, nàng thật khổ sở... Thật khổ sở a!

“Nói mau!” Thừa Diệp đã không còn kiên trì nữa, giọng nói gay gắt của hần khiến Thạc Nhân rùng mình.

“Nói mau! Không phải chỉ là thích một nữ nhân thôi à, có cái gì to tác lắm đâu?! Người ra dáng giống một nam tử hán có được hay không? Đừng để ngay cả ta cũng coi thường người!” Tình Tâm bắt đầu phát cáu.

“Ta, ta cũng coi thường người, người còn nói bọn họ tình cảm rất tốt, muốn ta đừng xen vào phá hư, vậy còn người?” Đỗ Kiều Tuyên tức giận, hơn nữa trong đó còn có một loại đau đớn giày xéo tâm can, đau đến mắt nàng đổ lệ.

Thạc Nhân nghe nàng nói vậy, hần còn sợ cái gì? Hần gấp đến độ rống to, “Không phải không phải! Người ta thích chính là nàng a! Ta yêu nàng, quên nàng, ta không làm được; để nàng đi, ta càng không làm được, đời này kiếp này, nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta a!”

Nghe thế, nàng đột nhiên hết sức vui mừng, nước mắt như mưa, như người trong mộng bừng tỉnh dậy, hóa ra, người nàng quan tâm chân chính là hần, sao nàng lại phạm một sai lầm lớn như vậy?!

“Người giỏi lắm!” Tình Tâm cười hì hì vỗ vỗ cánh tay hần, nhưng chân hần đột nhiên mềm nhũn ra, quy ngã ngồi xuống đất, thì thào nói nhỏ, “Trời ạ, ta thật sự... thật sự nói ra rồi?!”

Tình Tâm nhìn thấy khuôn mặt mỹ lệ vừa khóc vừa cười của Đỗ Kiều Tuyên, cũng nở một nụ cười thỏa mãn, đi tới trước mặt Thừa Diệp, “Chúng ta đừng ở đây nữa.”

Không phải là nàng! Trên mặt Thừa Diệp xet qua vẻ lo lắng, sau đó lộ ra tiếu ý, lần đầu tiên hần biết đồ kỳ công tâm là mùi vị như thế nào, nhưng một lần là đủ, nữ nhân này chỉ có thể thuộc về hần, chăm chú nhìn khuôn mặt tươi cười dương dương tự đắc của nàng, hần lại rất muốn hôn nàng.

Nàng tựa hồ cũng cảm thấy có gì quái quái, trên mặt bỗng nhiên đỏ bừng một trận, không được tự nhiên khi thấy hần cứ nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng của nàng như vậy, hần là muốn –

Không thể a! Nhất định là do nàng cả ngày cứ nghĩ tới nụ hôn kia, là nàng ý nghĩ đen tối, rốt cuộc nghĩ hần cũng đen tối theo!

“Ta muốn đi tìm Tiểu Liễu- ”

“Người vẫn chưa hỏi qua ta, ta đồng ý cho bọn họ ở bên nhau à?”

Nàng dừng bước, quay đầu lại, “Ta không lo lắng chuyện đó, bởi người là một người hiểu lý lẽ, biết phân thị phi, cho nên người tuyệt đối sẽ không vì những việc của tỷ tỷ Kiều Tuyên mà cướp đi hạnh phúc của nàng.”

Nàng quả nhiên hiểu hần, đôi mắt lấp lánh có thần bỗng nhiên chăm chú nhìn nàng, “Vậy người có biết bây giờ ta đang nghĩ cái gì không?”

Dẫu biết là hần không nhìn thấy nàng, nhưng ánh mắt chuyên chú đó, càng khiến nàng không được tự nhiên, “Ta, ta muốn đi tìm Tiểu Liễu.” Không ngờ nàng cũng có ngày rụt rè nhất gan.

“Dọn đến Nhất Thanh hiên đi.”

Nàng sửng sốt, “Cái gì?!”

“Người nghe rõ lời ta mà.”

Hần mỉm cười, sau đó liếc mắt nhìn đôi gò má hồng hồng khả ái đang toàn bộ căng ra, tiếu ý trong mắt hần càng lúc càng đậm, lúc này mới chuyển hướng đi về phía Nhất Thanh hiên.

Dọn? Ác – Tình Tâm đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt nóng rang của nàng, phu thê ở cùng một chỗ là chuyện rất bình thường, nhưng hần ngay từ đầu không muốn thành thân với nàng mà, kể cả a mã, ngạch nương cũng không dám miễn cưỡng hần, cho nên mới ngủ ở hai nơi xa nhau như vậy... Thế nhưng bây giờ hần lại muốn nàng dọn đến chỗ kia?

Chẳng lẽ là muốn động phòng với nàng á?! Nàng nghĩ xong, trái tim lại kinh khoảng đập liên hồi.

7. Chương 07

Chương 7

Thừa Diệp rất khó hình dung tâm trạng mình lúc này, vừa nhớ đến Tình Tâm ghen hòng đứng nhìn trần trối cùng khuôn mặt nóng hổi đỏ bừng, hẳn lại nhịn không được muốn phì cười ra, mà thực tế, hẳn cũng đã cười ra tiếng rồi.

Đứng ngoài thư phòng, Tề Tâm cùng Tề Lực, ta nhìn người, người nhìn ta, sao đó lại nhìn vào trong cánh cửa sổ đang hé Ja một nửa, Jốt cuộc thấy rõ ràng bối lặc gia cười khúc khích giữa ban ngày, không, không đúng, bất kể là ngày hay đêm, bối lặc gia cũng sẽ không cười khúc khích a!

Vậy là bối lặc gia đang bị sốt hay bị cảm đây? Chẳng lẽ là –

Hai người rất hiếu kỳ nhìn nhau, sau đó lại vươn dài cổ, cố gắng nhìn xem giấy trên bàn có viết gì không, nhưng ngay cả một chữ quỷ cũng không thấy, vậy bối lặc gia đang cười cái gì!?

Thừa Diệp đương nhiên cũng thấy vẻ mặt hoang mang của hai người họ, nhưng hẳn không để tâm, tâm tình hẳn bây giờ đang rất tốt.

Đúng rồi, hẳn chưa từng tặng lễ vật gì cho Tình Tâm, nếu hẳn đột tặng quà cho nàng, khuôn mặt mỹ lệ đó không phải là mất trùng môi há chứ?

Hắn nhếch môi cười, hiếm khi có thể nhìn thấy vẻ mặt đó của nàng, hẳn rất muốn xem thử.

Hắn lập tức đứng dậy, ra khỏi thư phòng tới trước mặt hai người, “Các người có biết nữ nhân thích gì không?”

“Chắc là vàng bạc châu báu.” Bọn họ chỉ đoán thôi, bởi vì phương diện này bọn họ cũng rất ngốc a.

“Ta đã hiểu, gọi Lâm di tới đây đi.”

“Vâng.” Hai người rất hoang mang, nhưng hẳn lại bước trở lại vào thư phòng.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đưa Lâm di tới, Lâm di đứng trong thư phòng được một lúc thì cười hề hề bước ra khỏi phòng, lát sau, bà lại mang một hộp châu báu tới giao cho chủ tử, bọn họ hiểu kì nhìn hẳn cầm lấy cái hộp kia rồi mỉm cười ra ngoài.

“Bối lặc gia vội làm gì a?” Bọn họ vẫn không sao hiểu được.

Buổi trưa qua đi, Thừa Diệp đi về phía Vân Ảnh lâu, Tình Tâm nhìn thấy hẳn, có chút kinh ngạc.

“Cái này tặng người.”

Cái gì vậy a? Nàng nhận lấy cái hộp, hiếu kỳ mở ra, không ngờ bên trong lại là một đồng đồ trang sức.

Thừa Diệp tỉ mỉ quan sát nàng, vốn tưởng đôi mắt nâu trong sáng rạng rỡ kia sẽ lộ ra kinh hãi, nhưng lại không phải.

“Ta đối với những thứ này không có hứng thú, người tặng người khác đi.” Nàng lại trả cái hộp cho hẳn.

Hắn không nhận, “Nữ nhân không phải đều thích...”

“Ta không giống như những nữ nhân khác. Nhưng mà, người không phải chán ghét nữ nhân sao, sao tự nhiên lại tặng quà cho ta vậy?”

Trong giọng nói của nàng rõ ràng hết sức châm chọc, mà khuôn mặt hẳn lại vô duyên vô cớ nóng bừng lên.

“Người đỏ mặt?” Nàng theo trực giác đưa tay sờ sờ khuôn mặt hẳn, “Nóng lắm a!”

Hắn rất nhanh gạt tay nàng ra, xoay người bỏ đi, “Ta sẽ sai người chọn giường mới, mấy ngày nữa, người có thể dọn đến rồi.”

Đột nhiên vòng vò mấy hồi, người đổ mặt đối lại chính là nàng, “Khoan đã, ta nghĩ là không nên dọn-”

Hắn dừng bước, xoay người lại, “Người nói cái gì?”

Nàng nhìn thấy khuôn mặt tuần tú kia không còn đỏ bừng nữa, thay vào đó là vẻ nghiêm khắc trùng trùng thì lập tức bị khí thế kia ép phải sửa chữ lại, “Ắc – ta là nói không muốn nhận những châu báu đó á, người không cần tặng.”

“Thiếu phúc tấn, hiếm khi bối lạc gia lại tặng ai lễ vật, ngài nhận đi.” Tiểu Liễu cũng nhìn thấy sắc mặt đi, đương nhiên, cũng nghe được rành mạch từng câu nói của bối lạc gia.

Thật là, nàng rốt cuộc bị sao vậy? Sao lại bị một đôi mắt đen không thấy gì hù cho tâm hoảng ý loạn chứ, “Nhận thì nhận, bất quá, những thứ leng keng leng keng này ta không thích đeo, người cũng đừng bắt ta đeo đến đây người!”

Buổi nói chuyện này tựa hồ khiến Thừa Diệp thấy hỏa mã, khi hắn mới vừa xoay người đi, nàng mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Thiếu phúc tấn, ngài giỏi thật đó, bối lạc gia không thích nữ nhân, nhưng hôm nay ngài ấy cư nhiên tặng quà cho ngài, xem ra là thích ngài rồi nha!”

Cũng phải, nàng phải đặc ý chứ, nàng có phải có thể tính là thuần phụ cách cách không?

“Nhưng thiếu phúc tấn à, ‘dọn’ là dọn cái gì vậy?”

Nụ cười trên môi nàng tức khắc trở nên cứng đờ, “Ắ-”

“Có phải muốn thiếu phúc tấn dọn đến chỗ bối lạc gia không?” Nàng rất thông minh đó chứ, thấy thiếu phúc tấn hai má đỏ bừng thế này, nàng có thể khẳng định mình đoán trúng rồi! Mà tin tốt lành này đương nhiên phải nói ọ người biết.

Tiếp đó vài ngày, các món đồ dùng của Tình Tâm liên tục được chuyển tới Nhất Thanh hiên, giống như chuẩn bị cho hai người “đồng sàng cộng chẩm”, khiến nàng xấu hổ muốn chết đi.

Nhưng trong sơn trang ai nấy đều nét cười đầy mặt, Hà tổng quản cũng sớm đem tin tốt này truyền tới Dương Châu, nhưng phu phụ T.Jí Thân vương vì tránh để cô dâu mới xấu hổ nên không về nhà góp vui, tuy nhiên vẫn muốn Lâm di nấu vài thang thuốc bổ cho Tình Tâm uống, chuẩn bị mang thai, nếu một ngày có, đương nhiên phải thông báo cho họ.

Việc này, Tình Tâm cũng biết, chỉ là nàng luôn tự hỏi chính mình có được hay không? Có lẽ Thừa Diệp muốn động phòng với nàng? Nhưng nàng không phải thập nhị cách cách a...

“Thiếu phúc tấn, Lâm di nói ngày mai chính là ngày lành, cho nên giờ lành ngày mai, thiếu phúc tấn sẽ dọn đến Nhất Thanh hiên.” Tiểu Liễu cười hì hì bưng một chén thuốc bổ vào phòng.

“Ai, ta không biết nha.” Nàng đầu óc hỗn loạn, nhưng trái lại vẫn nhận lấy chén thuốc, sau đó lại đặt trở xuống.

“Ngài không biết cũng không sao, nhưng Lâm di nói, ngài cùng bối lạc gia bây giờ chắc khác nào ‘đưa vào động phòng’, nên cần phải cẩn thận một chút, tìm một ngày tốt, mới có được điềm tốt, may ra sẽ nhanh chóng có hỉ thì sao, mà hiếm thấy chính là, Lâm di nói nhiều như vậy, bối lạc gia cũng không phản đối...”

Tiểu Liễu hưng phấn đứng một bên ríu rít cả ngày, nhưng Tình Tâm vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

Không biết có phải là nàng suy nghĩ lung tung không? Nhưng nàng vẫn thấy ánh mắt của Thừa Diệp trở nên rất lạ, nàng thậm chí còn nghi đôi mắt hắn đã nhìn thấy được rồi, hơn nữa người chữa cho hắn chính là Tình Vũ hành tung thần bí kia, nhưng tên đó nhìn có chỗ nào giống đại phu đâu á? Phong lưu phóng khoáng nhưng bốn cột thiếu đứng đắn, cho nên nàng lập tức gạt phắt suy nghĩ này đi.

Ai, nghĩ cái này làm gì cơ chứ?

Giao bản thân mình cho hắn, việc này cũng không đáng ghét, tuy rằng nàng có chút khấn trương, nhưng làm vậy có thật sự đúng không? Lỡ như có hài tử rồi, màn kịch hoán phu này nên diễn tới mức nào đây, bất quá, có một đứa con lớn lên giống như Thừa Diệp? Cảm giác rất tốt a...

Lúc này, Hà tổng quản đột nhiên từ ngoài phòng bước tới, “Thiếu phúc tấn, bên ngoài sơn trang có một nữ tử muốn tìm ngài, còn nói nhất định phải gặp ngài mới có thể tiết lộ thân phận.”

Lẽ nào là người của công chúa bang? Có phải các nàng nhận được thư xong, không thể tin được nàng lại có thể buông tha giấc mơ hàng hải, nên mới trực tiếp tới đây hỏi nàng?

“Thỉnh nàng vào đi.”

Chốc lát sau, Hà tổng quản đã dẫn một người hai mặt một bên xanh, một bên tiếp – cũng chính là thập nhị cách cách tiến vào.

“Sao... Sao lại là người?!” Nàng quá chấn động, nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới sẽ gặp lại thập nhị cách cách!

“Ta có mấy lời muốn nói riêng với ngươi.” Thập nhị cách cách xem ra rất khổ sở, trên người chỉ mang theo một bao y phục nhỏ.

Tình Tâm hiểu rõ liền gật đầu, muốn Hà tổng quản lui xuống trước, bảo Tiểu Liễu pha nước ngâm trà.

Ngay lúc này, ánh mắt thập nhị cách cách bắt đầu đảo một vòng đánh giá Vân Ảnh lâu, nơi này có rất nhiều tranh chữ cổ, trang sức cũng xa hoa mà không mất vẻ trang nhã, nàng vừa vui mừng vừa vuốt ve những đồ cổ ở nơi này.

Tiểu Liễu rất nhanh bưng trà nóng dâng tới, sau đó lui xuống, nhưng nàng thật sự lo lắng cho thiếu phúc tấn, sắc mặt thiếu phúc tấn rất lạ, tuy rằng biết làm thế này không tốt, nhưng nàng vẫn trốn sau cửa nghe trộm.

Tình Tâm nhú mày khóa mắt nghe thập nhị cách cách kể lại tình hình sau khi kết hôn của mình – Tần bối tử vẫn liên tục mang nữ nhân khác về nhà, nàng chịu không nổi cãi nhau với hắn, lúc đầu hắn cũng có thể dễ dàng tha thứ, nhưng sau này lại đánh nàng, còn càng đánh càng hăng, cuối cùng, nàng giận quá đánh trả, kết quả lại bị hù!

Nói xong khô miệng, thập nhị cách cách uống một ngụm trà, ánh mắt sáng ngời, đây chính là trà Bích Loa Xuân thượng hạng a, xem ra nàng đúng là mười phần sai rồi, trượng phu bị mù thì đã sao? Cuộc sống ở đây so với chỗ của Tần bối tử tốt hơn rất nhiều.

“Ngươi nói nhiều như vậy, rốt cuộc là có tính toán gì?” Tình Tâm biết nàng không phải tới đây than thở.

“Cầm hươu thư, ta cũng không còn mặt mũi trở lại kinh thành, cho nên ta muốn đổi lại với ngươi.”

Nàng đổi lại hít một ngụm khí, “Cái này – cái này sao có thể nói đổi là đổi chứ?!”

“Không đổi được?!” Thập nhị cách cách lập tức biến sắc, “Nhìn ta đi! Ta chính là vì đề nghị của ngươi mà chịu bao thống khổ, còn ngươi vừa đã biết là sống rất tốt rồi, mặt mày Jạng rõ, còn ăn, mặc ở đây, có cái gì không tốt chứ? Ngươi một chút cũng không thấy hổ thẹn sao?!”

Nàng không nói gì.

“Ngươi không dám nói thì ta nói, ta mới là thập nhị cách cách, là nguyên phối chân chính của Thừa Diệp!”

“Nhưng, nhưng chúng ta đã thương lượng cả rồi mà, hơn nữa của hồi môn dư dả a mạch ngạch nương chuẩn bị cho ta đều để cho ngươi...”

Thập nhị cách cách nhún vai, “Toàn bộ đều để Tần bối tử xài trong chốn ăn chơi rồi, cái gì tốt ta cũng không có.”

“Ngươi- ”

“Kỳ thực việc này không phải rất hợp ý người sao? Vốn dĩ người không muốn thành thân mà, có hươu thừ này trong tay rồi, người có thể cùng công chúa bang đi hàng hải, đương nhiên, cũng sẽ không có người nào muốn lấy người.”

Tình Tâm đi tới bên giường, nhìn thập nhị cách cách đang nằm sải chân trên giường, không nói được một câu phản bác, không sai, ngay từ đầu nàng chính là nghĩ như vậy, thế nhưng bây giờ, nàng đã động lòng với Thừa Diệp rồi.

Ánh mắt nàng trở nên buồn bã, xoay người mở rộng cửa ra ngoài, vừa mở ra đã nhìn thấy Tiểu Liễu đứng một bên nước mắt như mưa, nàng ngăn ram “Người nghe rồi?!”

Tiểu Liễu gạt đầu, Tình Tâm vội vã kéo nàng sang một bên, “Không thể nói.”

“Em biết em biết, nhưng mà-” nàng vừa khóc vừa thương tâm, “Em không muốn thiếu phúc tấn đi, cũng không muốn thập nhị cách cách đáng ghét kia ở lại, tại sao nàng lại xuất hiện chứ? Ngày mai chính là ngày lành của bồi lặc gia cùng thiếu phúc tấn a... Oa oa oa...”

Nàng cũng khổ tâm lắm, muốn khóc lắm, nhưng có thể làm gì bây giờ?

*****

“Đứng lên, hừ ... nhỏ tiếng một chút, xuống giường.”

“Xuống giường mau, nhanh một chút, nhỏ giọng lại.”

Nửa đêm, bên trong Tĩnh Vũ sơn trang bóng người hoảng động, Thạc Nhân, Đỗ ều Tuyên cùng toàn bộ nô bộc, bao gồm cả hai môn thần cũng bị Tình Tâm cùng Tiểu Liễu nhỏ tiếng thỉnh đến một hậu viện xa Nhất Thanh hiên nhất, Tình Tâm muốn mọi người còn đang ngây ngổ dùng tay che miệng, tránh những tiếng động này làm kinh động đánh thức Thừa Diệp.

Việc này hoàn toàn nằm trong dự đoán, cũng quả nhiên hiệu quả, sau khi nghe chuyện giữa nàng cùng thập nhị cách cách xong, mọi người mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhưng một tiếng kinh ngạc cũng đều bị khóa chặt trong mồm.

“Từ nay về sau, ta sẽ cùng nàng đổi lại thân phận, cho nên các người cứ xem như không nhìn thấy ta là được, ta cũng sẽ cố không nói lời nào-”

Trông thấy mọi người đang muốn mở miệng, nàng liền vội vã lắc đầu, “Ta biết các người muốn nói gì? Nhưng chuyện này là do ta khởi xướng, là ta muốn đổi tượng phu với nàng, nếu nàng đổi ý, ta còn có thể làm gì nữa?”

Vừa thấy mọi người lắc đầu như muốn nói thêm chuyện gì, nàng vội vàng dùng ngón trỏ làm một dấu cấm trên đôi môi đỏ mọng, “Ta biết, độ khó rất cao, nhưng các người không nghĩ tới, lỡ như gia phát hiện ra chuyện này, hần chỉ nghĩ mình bị ta lợi dụng, các người cho rằng hần sẽ giữ ta lại sao?!”

Mọi người bắt đầu cùng nhau lắc đầu.

“Cho nên ngày mai thập nhị cách cách sẽ dọn đến Nhất Thanh hiên, ta sẽ ở lại Vân Ảnh lâu, về phần tại sao còn ở lại thì, là do,” viên mắt nàng bắt đầu hơi hơi đỏ hồng, “Ta thực sự luyện tiếu mọi người, còn có gia nữa...” Nàng thở dài một hơi, “Ta cũng hứa với thập nhị cách cách, sẽ giúp đỡ nàng thuận lợi ở lại Tĩnh Vũ sơn trang làm thiếu phúc tấn của nàng, vì thế, mong mọi người cùng nhau giúp đỡ.”

Thế nhưng ai nấy cũng đều lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ không muốn, ngày mai là một ngày đáng vui cỡ nào, sao bây giờ lại thành ra khẩn trương như vậy!

“Ta biết ta làm khó dễ các người, nhưng cứ coi như là vì gia đi, ta không dám nói là sau khi quen biết ta, thế giới của hần trở nên có màu sắc, nhưng ít ra hần cũng đã nở nụ cười, hần tình nguyện bước chân ra khỏi cửa, hần tình nguyện tiếp nhận người thế tử này, lúc trước, hần ngay cả bái đường còn không chịu!” Nàng vừa nói cổ họng càng chua xót hơn, “Hần thay đổi là tốt rồi, là vui rồi, ta và các người đều không thể phủ nhận việc này, các người cũng không muốn nhìn thấy hần trở lại vào trong cái vỏ như ngày trước phải không, chúng ta coi như lừa gạt hần cũng vì có thiện ý đi. Xem như ta cầu xin các người vậy!”

Đôi mắt nàng bỗng nhiên ứa lệ, mọi người ai nấy đều cúi đầu xuống, đại đa số đều tiếp nhận thỉnh cầu này của nàng, lòng đầy ưu tư trở về phòng ngủ, nhưng Tiểu Liễu vẫn không chịu quay về Vân Ảnh lâu, “Em không muốn hầu hạ nàng.”

Hai vị môn thần cũng nói, “Chủ tử nhà ta không phải dễ gạt như vậy!”

Tình Tâm sắc mặt ngưng trọng lắc đầu, “Thành thật mà nói, ta cùng thập nhị cách cách ngoại trừ khuôn mặt khác nhau, ngoài ra, vóc dáng, thân hình đều tương tự, ngay cả giọng nói cũng giống nhau vài phần, chỉ cần nàng bỏ đi một chút yếu điệu trong giọng nói, ta nghĩ gia cũng không phân biệt được đâu.”

“Tẩu tử-”

“Thiếu phúc tấn-”

Thạc Nhân cùng Đỗ ều Tuyên đồng thanh lên tiếng.

“Được rồi, tóm lại ta vẫn còn ở lại đây mà, có gì cũng còn có cơ hội nói chuyện. Cũng đã muộn rồi, mọi người nên trở về nghỉ ngơi đi.” Nàng thực sự quá mệt mỏi, “Ta ra phòng khách ngủ.”

Tiểu Liễu kiên trì nói muốn theo nàng, nàng cũng hết cách, đành phải giữ Tiểu Liễu lại bên người, nhưng nàng nói với Tiểu Liễu, cũng chỉ có đêm nay thôi.

Những người khác tương đối không còn gì để nói, sau cùng chỉ có thể mang theo một bụng tâm sự trở về phòng, nhưng không ai biết tất cả những chuyện đêm nay đều rơi vào một đôi mắt đang bốc hỏa...

Ngày thứ hai, Tình Vũ sơn trang ai nấy đều mất ngủ, không ai ngủ ngon giấc, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng gấp dài.

Tình Tâm cũng không được ngủ ngon, mất ngủ như gấu mèo, nhưng vì không muốn mọi người lo lắng, nàng muốn Tiểu Liễu trang điểm nhạt nhẽo một chút, xem tinh thần đã đỡ hơn chút rồi, nhưng tiếp đó, Tiểu Liễu lại mặt ủ mày ê bị nàng ép đi giúp thập nhị cách cách thay trang phục.

Tiểu Liễu rất mất hứng, bởi vì những thứ mang theo không khí vui mừng này, đặc biệt là bộ hỉ phục màu đỏ được may từ vải vóc thượng hạng này trên người thập nhị cách cách đều là để cho thiếu phúc tấn mặc á, không phải cho nàng đâu mà nàng lại dương dương tự đắc, mới sáng sớm cách cách đáng ghét này đã sai đông sai tây mang đến ặc rồi!

Sau khi thập nhị cách cách thay trang phục xong, Thừa Diệp đi tới Vân Ảnh lâu, theo sau hắn là Hà tổng quản cùng Lâm di đều nhìn Tình Tâm đang tận lực đứng vào sát góc, lại nhìn thập nhị cách cách cả người toàn một màu hồng, đến cả hai gò má cũng thoa cho hồng, hai người nhướng mày, nhưng chỉ có thể cúi đầu.

Tình Tâm cố gắng nín thở, vẻ mặt khẩn trương chăm chú nhìn Thừa Diệp, kỳ quái chính là dường như hắn cũng đang nhìn nàng, đương nhiên, đây chắc chỉ là tưởng tượng của nàng thôi.

Có điều một màn này, trong mắt mọi người, bọn họ chính là bốn mắt nhìn nhau, hơn nữa cả hai đều không nhúc nhích.

Lúc này, toàn bộ gian phòng lặng ngắt như tờ, trái tim mọi người đều thắt chặt, ngoại trừ thập nhị cách cách, trái tim nàng thẳng thẩn nhảy lên, nhìn Thừa Diệp đến ngây dại!

“Tình Tâm?” Thừa Diệp giống như người mù, đưa tay tìm kiếm trong không trung, “Chúng ta đến Nhất Thanh hiền.”

“Được!” Thập nhị cách cách vừa mừng vừa sợ đưa tay cho hắn nắm, nàng không ngờ Thừa Diệp lại tuân thủ mệnh lệnh như vậy!

Thừa Diệp sửng sốt, “Giọng nói của người?”

Tình Tâm vội vàng nhìn thập nhị cách cách, lắc đầu, còn khoa tay múa chân muốn nàng nói chuyện sang sảng một chút, đừng nũng nịu quá, cái này bọn họ đã từng nói qua rồi.

Thập nhị cách cách tức giận liếc mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Ắc – Hôm qua dường như bị nhiễm phong hàn, cho nên giọng nói không giống ngày thường lắm.”

“Vậy sao?” Về mặt hân khó chịu, “Qua đây.”

Trong hòng Tình Tâm giống như bị nghẹn một cái gì đó, nhìn nữ nhân khác cười dịu dàng chui vào ngực hân.

“Quái, Hà tổng quản, Lâm di cùng Tiểu Liễu vẫn còn ở đây chứ? Sao người lần này lại hào phóng như vậy để ta ôm?!”

Tiểu Liễu thiếu chút bật cười, vội vàng che miệng lại.

Hà tổng quản cùng Lâm di hai mắt nhìn nhau, cũng tốt, để xem nữ nhân tuyệt nhiên khác hân thiếu phúc tấn này có thể lừa bối lạc gia được bao lâu?

Thế nhưng trong lòng Tình Tâm lại hết sức kinh hoàng, không thể nào? Mới ra trận là đã vong trận rồi sao?! Nàng vội vàng khoa tay múa chân với thập nhị cách cách, muốn nàng lui ra!

Thập nhị cách cách lại trùng mắt với Tình Tâm, không cam tâm rời khỏi cái ôm dễ chịu của hân, xấu hổ nói: “Bởi vì chúng ta lưỡng tình tương hứa mà, hơn nữa đã muốn ở chung một chỗ, cho nên... Ắc – suy cho cùng, cũng là mấy tên nô tài này quá không biết điều, còn đứng đây làm gì?”

Thừa Diệp cau mày thật chặt, “Người đã bao giờ gọi họ là nô tài đâu.”

Trong mắt Tiểu Liễu hiện ra tiểu ý càng lúc càng sâu, bối lạc gia à, ngài thật sự mất mù nhưng tâm không mù đó! (TN: Xin lỗi, mắt hết mù lâu rồi =)))

Thập nhị cách cách lại hung hăng trùng mắt nhìn Tình Tâm đang khoa tay múa chân, nhưng khẩu khí vẫn mềm nhẹ như trước, “Có thể là ta đầu óc choáng váng, nên ngay cả nói năng cũng kỳ quái.”

“Vì tránh để lỡ giờ lành, chúng ta đến Nhất Thanh hiên trước, sau đó thỉnh đại phu tới xem cho người sau.”

Nhìn thấy hân mỉm cười ôm thập nhị cách cách ra khỏi phòng, Tình Tâm mới thở dài một hơi, nhưng lúc này, hân đột nhiên dừng bước xoay đầu nhìn lại, Lâm di cùng Hà tổng quản, còn có Tiểu Liễu đang đi sau hân cũng đồng thời dừng bước, trong lòng căng thẳng, sợ hãi quay đầu lại nhìn.

Tình Tâm thấy thế liền vội vã che miệng lại, thấy hân giống như đang đi tuần tra, ánh mắt xẹt qua nàng một cái, lại lắc đầu, sau đó quay lại ôm thập nhị cách cách sắc mặt khê biến bỏ đi.

Xác định đoàn người đã đi xa rồi, Tình Tâm mới vô lực ngồi ở trên giường, thở ra một hơi thật dài, thật sự là hủ chết nàng mà, chỉ là trong mắt nàng lại ứa ra một tầng nước mắt, nhìn hân ôm một nữ nhân khác, trong lòng nàng thật là khó chịu, rất muốn khóc a!

“Thiếu phúc tấn- ” Tiểu Liễu đột nhiên chạy trở về, nàng vội vã đứng dậy, “Sao người lại trở về? Hơn nữa sau này không thể gọi thiếu phúc tấn a!”

“Vâng vâng,” Tiểu Liễu không vui mở miệng, “Nhưng ‘thiếu phúc tấn’ kia dùng khẩu ngữ nói muốn ngài đi theo á.”

Cũng đúng, không phải khẳng định có thể bị nhìn ra sao, chỉ có thật thật giả giả, mới có thể lừa được Thừa Diệp!

Vì vậy Tình Tâm theo Tiểu Liễu đến Nhất Thanh hiên, Tề Tâm Tề Lực nhìn thấy nàng cũng theo thói quen muốn gọi, khiến nàng sợ hãi nhanh chóng lắc đầu, hai người không thể làm gì khác hơn là chấp tay hành lễ, biểu thị bọn họ vẫn đối với nàng cung kính như trước.

Nàng cười cười đáp lễ, đi tới gian phòng của Thừa Diệp, nhưng không thấy hân và thập nhị cách cách đâu, chỉ còn mỗi Lâm di ở lại.

Lâm di vừa nhìn thấy nàng gọi, “Thiếu- ”, nhưng thấy nàng lắc đầu, Lâm di cũng đổi giọng, “Cách cách, bối lạc gia đột nhiên nghĩ đến có một số việc muốn nói với La Nhĩ tiên sinh, nên thập nhị cách cách theo ngài tới thư phòng rồi, ta thấy cách cách có phải cũng nên- ”

Không đợi Lâm di nói xong, Tình Tâm liền đuổi tới thư phòng, Tiểu Liễu cùng Lâm di hai mắt nhìn nhau, cười, tình trạng các nàng mong muốn đang càng ngày càng tốt.

Tình Tâm vừa đến thư phòng, đã thấy Hà tổng quản đang đứng trước cửa phòng đang khép hờ một nửa, vừa nhìn thấy nàng, Hà tổng quản vội vàng chỉ vào bên trong.

Nàng gật đầu, nhẹ nhàng bước vào, thập nhị cách cách nhìn thấy nàng, thở phào một hơi nhẹ nhõm, chỉ chỉ vào vị trí này, muốn nàng vào đổi chỗ, nàng cũng khoa tay múa chân, muốn thập nhị cách cách nhẹ nhàng đứng dậy.

Thừa Diệp nhìn thấy hai nữ nhân từ từ trao đổi vị trí, nếu không phải hấn tự chủ đủ cao, còn có lửa giận đè nén trong lòng, chắc đã cười ra thành tiếng.

Có điều, hấn muốn nghiêm phạt Tình Tâm, thập nhị cách cách muốn đổi nàng liền đổi, trong lòng nàng, hấn chẳng lẽ không có chút phân lượng nào sao?

“Người muốn viết cái gì?” Tình Tâm lần thứ hai ngồi đối diện hấn, trái tim nai con lại nhảy loạn một lần.

“Giọng nói của người?” Hấn vờ ra vẻ hoang mang.

“Á- ”Nàng vội vã thêm vào chút nũng nịu, “Không phải nói bị nhiễm phong hàn sao? Giọng nói khi tốt khi xấu đó mà.”

“Qua đây.”

“Cái này...”

“Qua đây!” Hấn lập lại lần nữa.

Nàng bất an quay đầu nhìn thập nhị cách cách đang đứng trước cửa, đã thấy thập nhị cách cách liêu mạng lắc đầu, còn chỉ chỉ những quyển sách tiếng Tây Dương trên kệ, nàng một chữ cũng không biết, lỡ như Thừa Diệp muốn hỏi nàng nội dung thì phải làm thế nào? Nàng trái lại vung tay bảo Tình Tâm qua đó.

Hết cách, Tình Tâm đành phải đứng dậy đi tới bên người hấn, không ngờ hấn đột nhiên ôm một cái, dọa nàng kêu lên, “Gia-”

“Hà tổng quản, cửa có mở không?”

Thừa Diệp đứng là đang trợn mắt nói dối, nhưng cảm giác trong lòng phải nói là rất tốt, nhất là ôm nữ nhân đáng ghét ‘bội tình bạc nghĩa’, còn đem hấn xoay vòng vòng, cảm giác quả thật rất tốt!

Hà tổng quản vừa nghe mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng vẫn trả lời, “Vâng.”

“Đóng cửa lại, nói Lâm di không cần lo lắng, trước giờ lành ta sẽ đưa thiếu phúc tấn về phòng.”

“Vâng.” Hà tổng quản đi lên phía trước, làm như không thấy biểu tình nháy mắt ra hiệu hết sức khẩn trương của Tình Tâm, đem cửa đóng lại.

Hấn nhún vai một cái, biểu thị ‘không biết gì hết’, nhưng trong lòng lại hết sức vui mừng, bởi vì mặc kệ có xảy ra chuyện gì, thiếu phúc tấn bên trong mới là thiếu phúc tấn bọn họ thích.

Tình Tâm hết sức khẩn trương, trái tim kinh hoàng như muốn nhảy bật ra, đôi gò má hồng hào dán chặt trong lòng ngực ấm áp của hấn, càng nghĩ càng bất an, hấn rất rất muốn làm gì? Như vậy không được a, cái ôm này không thuộc về nàng...

Nàng thở sâu, ngẩng đầu hỏi, “Người không phải- ”

Thừa Diệp đưa tay thuận thế trụ ở sau gáy nàng, cúi người che lại đôi môi đỏ mọng của nàng, nàng sửng sốt, theo trực giác muốn đẩy hấn ra, nhưng hấn làm sao cho phép? Hấn muốn nàng, hơn nữa còn dự định ở đây muốn nàng!

Hấn thật sâu hôn một cái, đưa tay di động từ thắt lưng của nàng, cách lớp quần áo khê vuốt nơi căng tròn của nàng.

“Không... Không được...”Tình Tâm giãy dụa.

“Ý nghĩa của ngày hôm nay chính là thế này, không phải sao?” Cánh môi hắn cũng từ đôi môi đỏ mọng của nàng đi xuống, đi tới giữa cái cổ trắng nõn nhẹ nhàng mút một cái, một tay khác gọn gàng rút đi quần áo trên người nàng.

Tình Tâm chỉ cảm thấy càng lúc càng mất đi lí trí, “Không thể... Không được... Không được ở đây...”

Không được ở đây, chẳng lẽ muốn rời khỏi thư phòng, trở lại gian phòng, để thập nhị cách cách nằm dưới thân hắn sao!?

Ngay từ đầu, hắn biết rõ nữ nhân hắn yêu là ai, hắn khát muốn có nàng, đem hết văn phòng tứ bảo trên bàn toàn bộ gạt xuống, hắn ôn nhu đem nàng đang nửa thân trần đặt lên bàn.

Ngoài thư phòng, thập nhị cách cách nghe thấy tiếng “lanh canh, lách cách”, vội vàng lôi kéo Hà tổng quản thấp giọng hỏi, “Bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì?!”

Khuôn mặt già nua bỗng dưng đỏ bừng, ngẩng mặt nhìn trời nói, “Khục, nô tài không biết.”

“Người đi gõ cửa!” Hắn không biết thì nàng cũng biết, hắn đã sớm mất đi thuần khiết rồi!

“Không được đâu, bối lạc gia tính tình không tốt, thư phòng càng là nơi cấm địa, nếu ta xông vào nhất định bị giết, nô tài, nô tài đi làm việc đây!” Hắn vội vã lui ra, nhưng quay mặt đi, trên khuôn mặt tràn đầy tiếc ý, như vậy cũng tốt, thiếu phúc tấn sẽ không thể tiếp tục hào hiệp rồi!

Thập nhị cách cách đứng ở ngoài cửa, không muốn đi, nhưng càng không thể tới gõ cửa, tức giận, đành phải chạy đi tìm Lâm di cùng Tiểu Liễu.

Trong thư phòng, quả thật tràn ngập phong quang kiều diễm.

Tình Tâm thở gấp, quần áo trên người người toàn bộ đều bị rút đi, trong cơ thể có một luồng dục hảo bất minh len lỏi trong người nàng, nhất là những nơi đôi môi Thừa Diệp chạm tới, càng giống như bốc cháy.

Nàng đầu óc trống rỗng, nhưng nhìn thấy đôi mắt đen thâm tình của Thừa Diệp, một đôi mắt không thể nhìn thấy nàng nhưng có thể thật sâu mê hoặc nàng, quyến rũ nàng, càng lúc càng đem nàng đẩy sâu vào đáy sâu dục vọng...

Nàng quên trời, quên đất, quên cả việc mình đang ở chỗ nào, mãi cho đến khi hắn động thân tiến vào, đau đớn khôn tả khiến nàng từ trong dục vọng tỉnh lại, nhưng chỉ tJong chốc lát, Thừa Diệp dùng ánh mắt dịu dàng luyến ái nhìn nàng, du dương bên tai nàng nói nhỏ, khiến nàng trong đau đớn chuyển sang vô cùng vui thích.

Hắn chăm chú nhìn đôi mắt long lanh mỹ lệ tràn ngập dục vọng, rốt cuộc, hắn cũng có được nàng rồi!

8. Chương 08

Chương 8

“Thành thật nói cho ta biết, có phải các người có cái kia rồi?!”

Thập nhị cách cách đợi gần một ngày, mãi cho đến khi trời đỏ một màu, mới nhìn thấy Tình Tâm.

Tuy rằng Tình Tâm cùng Thừa Diệp lúc sắp đến giờ lành liền rời khỏi thư phòng, nhưng nàng cũng chỉ có thể mở to mắt đứng nhìn hắn ôm Tình Tâm bước vào tân phòng, tiếp đó, bọn nô tài đưa đến một cái thùng nước lớn để hai người cùng nhau tắm rửa, qua một hồi, lại đưa đến chút điểm tâm, sau đó liền có một vị đại phu đến xem bệnh phong hàn giúp Tình Tâm, cứ kì kì như thế mà thời gian cũng đã sắp chiều rồi.

Cũng đến lúc này, Tình Tâm mới có thể lạng lẽ rời khỏi Nhất Thanh hiên, trở lại Văn Ảnh lâu.

Tình Tâm nghe thập nhị cách cách hỏi vấn đề này, sắc mặt lập tức đỏ lên, xấu hổ đến lúng ta lúng túng.

“Mau trả lời ta!” Thập nhị cách cách đã sớm không còn kiên nhẫn nữa.

Nàng thở dài một tiếng, “Xin lỗi, người cũng thấy đó, ta cần bản không có cơ hội đối với người.”

Thập nhị cách cách cũng biết, nhưng vẫn khó chịu, “Nếu sau này còn gặp phải việc muốn viết tiếng Tây Dương, nhất định phải mượn có từ chối!”

Tình Tâm cũng biết là cần một biện pháp, nhưng hôm nay lần đầu mây mưa, Thừa Diệp một lần rồi lại lần nữa muốn nàng, nàng thực sự mệt mỏi muốn chết rồi, “Ta muốn ngủ, người nhân cơ hội này mau trở lại đó đi.”

“Chuyện này đương nhiên, bất quá,” Nàng đột nhiên cười cười, “Người phá thân xử nữ cũng tốt, nếu không, ta sẽ rất khó giải thích ta tại sao không còn là xử nữ.”

Thập nhị cách cách bỏ đi rồi, Tiểu Liễu mới tiến đến, thấy Tình Tâm vẻ mặt mệt mỏi, nàng không nói gì, chỉ hầu hạ Tình Tâm lên giường sau đó liền lui xuống.

Trong đầu Tình Tâm lúc này đều là tình cảnh triền miên kinh tâm động phách cùng Thừa Diệp lúc đó, mà da thịt chi thân như vậy, sẽ biến thành thập nhị cách cách cùng Thừa Diệp...

Nàng khẽ cắn môi, nhắm mắt lại, không muốn nghĩ, không muốn nghĩ...

Lúc này, tại gian phòng ở Nhất Thanh hiên, thập nhị cách cách cởi bỏ y phục trên người, chỉ giữ lại cái yếm cùng tiết khổ tiến vào trong chăn thì đột nhiên, Thừa Diệp tỉnh dậy!

Nhìn lồng ngực xích lõa cường tráng có lực của hắn, trái tim nàng trở nên nhộn nhạo, nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng, trời ạ, thể trạng của hắn so với Tần bối tử cùng mấy nam nhân ‘mây mưa thất thường’ với nàng tốt hơn nhiều lắm. (TN: @Cô Gà: Em này mê trai chán cô nhỉ, giống cô không =))?)

“Tình Tâm?”

“Ắ – Chuyện gì?” Thật là, cái nữ danh này phải tìm cách đổi lại mới được!

“Nàng theo ta đến thư phòng.” Hắn nói xong liền xuống giường mặc quần áo.

Vào thư phòng?! Không phải sáng nay đã vào rồi sao? Không phải, hay là hắn muốn ở thư phòng làm chuyện đó?

Thập nhị cách cách trong mắt lộ ra nét cười dâm đãng, lập tức vội vã mặc quần áo, theo hắn đến thư phòng.

Thế nhưng chuyện gì cũng không phát sinh, nàng đọc một quyển rồi lại một quyển sổ sách, đọc đến khát nước chết rồi, chỉ thấy trắng lên ngọn cây, nhưng hắn không hề có chút dấu hiệu gì muốn cho nàng nghỉ ngơi cả, chỗ này không trà, không bánh, bao tử nàng cũng đã liên tục kêu lên, tên này không phải vừa mù vừa điếc chứ, chẳng lẽ không nghe thấy à?

Thừa Diệp thấy nàng nét mặt khó chịu, nhưng thanh âm vẫn cố gắng giữ vẻ sáng khoái, rõ ràng là khẩu thị tâm phi, đem ra so sánh, vẫn là Tình Tâm khả ái hơn nhiều.

“Ta đói bụng rồi đó, gia.” Nàng thật sự nhịn không được kêu lên.

“Vậy thì đừng đọc nữa, ra ngoài, ta sai Tề Tâm Tề Lực chuẩn bị thức ăn.”

“Không cần, chúng ta ở đây dùng là được rồi nha.” Nàng cũng muốn được giống như Tình Tâm, cùng hắn dùng cơm trong phòng, tắm rửa, sau đó... mặt nàng bỗng đỏ lên.

Nhìn thấy vẻ mặt đói khát của nàng, Thừa Diệp nửa điểm muốn ăn uống gì cũng không có, “Ta thấy đêm nay gió đêm rất mát, hay là ra đình viện dùng cơm đi.”

Nàng khó chịu nhìn hắn đứng dậy ra ngoài, nhưng đột nhiên thay đổi ý nghĩ, hai người dùng cơm dưới trăng cũng không tệ, tâm tình miên miên, ngâm thơ đối câu, sau đó hôn nhau dưới trăng...

Nhưng tình cảnh lãng mạn mà nàng tưởng tượng chả có chút nào xảy ra, đồ ăn vừa dọn lên, Thừa Diệp lại đem một vấn đề nan giải ném cho nàng, khiến nàng há hốc mồm ngay tại chỗ.

“Lúc trước, La Nhĩ từng mời chúng ta đến nước hắn xem xét, cho nên ta nghĩ bắt đầu từ đêm nay, trước khi ngủ nàng nên dạy ta mấy câu tiếng Tây đơn giản, thế nào?”

Nàng lấp ba lấp bắp nói, “Nhưng, nhưng trước khi ngủ sợ rằng càng nói tinh thần càng tốt, sẽ ngủ không được...”

“Đừng lo, ta đương nhiên sẽ không khiến nàng mệt mỏi như hôm nay, ngã đầu liền ngủ.”

Đôi mắt đen nổi lên hoa lửa dục vọng, khuôn mặt tuấn mỹ cũng không chút nào che giấu dục vọng muốn có Tình Tâm.

Trời ạ, thập nhị cách cách thở gấp mấy tiếng, đôi mắt chăm chú này, khiến nàng trong lòng nổi lửa, tâm hồn phiêu đảng, nàng thật sự rất muốn cùng hắn ‘mây mưa thất thường’.

Nhưng tiếng Tây Dương kia không thể nghi ngờ là cản trở lớn nhất của nàng, mỗi buổi tối tiếp theo, nàng đều chỉ có thể mở to mắt nhìn Tình Tâm cùng hắn vào phòng mây mưa, mà nàng lại bị bỏ ở Vân Ảnh lâu, giống như khuê phòng oán phụ!

Bởi thập nhị cách cách ban đêm không thể cùng Thừa Diệp đồng sàng cộng chăn, nên ban ngày, nàng đặc biệt đeo bám hắn, thậm chí chủ động cởi y phục yêu thương nhưng nhớ, nhưng cũng không biết thế nào, sự tình luôn có sai sót ngẫu nhiên, khiến người thu lợi đều là Tình Tâm.

Có lúc, nàng tâm tình khó nhịn muốn cưỡng ép ôm hắn, hôn hắn, nhưng hắn sắc mặt đại biến, lập tức đẩy nàng ra.

Nàng không hiểu, tên tướng công mù mắt này tính tình sao lại kỳ quái như vậy?

Bất quá, dù vậy, vừa nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú giống như thiên thần cùng vóc người cao lớn đó, nàng yêu hắn đến thăm rồi, nhưng nàng cũng biết, muốn cùng hắn ở chung một chỗ, trước tiên phải giải quyết chuyện tiếng nước ngoài kia đã, nhưng phải giải quyết thế nào?

“Ta cũng không biết.”

Vấn đề này, Tình Tâm nghe cũng đã đầy lỗ tai, thế nhưng có vất cạn óc cũng không nghĩ ra được biện pháp nào.

Thập nhị cách cách biến sắc, đang muốn mắng nàng tại sao rảnh rồi không có chuyện gì đi học tiếng nước ngoài thì, Thừa Diệp cũng tới Vân Ảnh lâu, còn có Tiểu Liễu cùng Hà tổng quản theo sau, bước tới đình đài trong hoa viên.

Tình Tâm lấy ngón trỏ đặt lên môi, ý bảo thập nhị cách cách từ trong đình bước ra nghênh tiếp hắn, còn nàng vẫn ngồi yên bất động.

Thập nhị cách cách gật đầu, bước ra đón tiếp, “Chàng từ bến tàu về rồi.”

“Thân thể đã khỏe hơn chưa?”

“Vâng.” Nàng miễn cưỡng trả lời, bởi thân thể nào chẳng có chút vấn đề nào cả.

“Nàng thích nhất là đi xem thuyền, cho nên ta có mua một vật nhỏ tặng nàng.” Thừa Diệp vừa quay đầu lại, Hà tổng quản lập tức tiến lên phía trước, đem một chiếc thuyền nhỏ bằng mô hình làm bằng ngà voi giao cho thập nhị cách cách, nhưng đôi mắt hắn lại nhìn đến Tình Tâm hai mắt ứa lệ, ai, món quà này là tặng cho nàng a.

Tình Tâm thật sự rất cảm động, hắn lại càng cố tình!

“Thích không?” Thừa Diệp dường như vô ý liếc mắt nhìn nàng, sau đó lập tức trở lại trên người thập nhị cách cách.

Thích, thích cực kỳ! Nước mắt Tình Tâm lặng lẽ rơi lã chã từ viền mắt.

Cái thứ phé vật gì đây! Thập nhị cách cách vẻ mặt khinh thường, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy, đối trá cười, “Thích, đa tạ.” Vừa nói xong, nàng lập tức khó chịu quay về trừng mắt với Tình Tâm, đều tại nàng, còn nói cái gì ở bến tàu có rất nhiều người gặp qua nàng, nếu xuất hiện ở đó nhất định bị lộ, cho nên nàng đành ủy khuất bản thân giả bệnh, không lộ diện ra ngoài.

Nhưng nhìn thứ một đáng một xu này đi? Nếu như nàng theo, nhất định sẽ chọn châu báu trang sức vô cùng quý giá!

“Gia, chàng mệt rồi? Chúng ta về phòng đi, ta hầu hạ chàng tắm rửa.”

Nhưng Thừa Diệp không để ý tới nàng, trái lại lướt tới, đi về phía Tình Tâm, thập nhị cách cách gấp gấp bảo nàng mau tránh ra, nhưng Tình Tâm vừa mới đứng dậy, hần đã đi tới bên người nàng, hơn nữa còn trùng hợp, ngồi đúng chỗ của nàng, nàng sợ đến mức vội vã bịt mũi đứng dậy, lại lo lắng hần phát hiện ở đây có thêm một người, bất quá, mới vừa nhẹ nhàng nhích sang một bên, đã bị tay hần lôi kéo, “Tình Tâm?”

“Ắc – Vâng.” Tình Tâm đành phải kiên trì trả lời, nhưng nước mắt ưu sầu vẫn lượn sóng trong mắt.

Hần giả vờ nghi hoặc, “Nàng sao lại đi nhanh như vậy? Ta vừa nghe thấy tiếng nàng rõ ràng là ở- ”

“Ta, ta có ý chơi trốn tìm với chàng.” Nàng lau đi nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

“Giọng của nàng – Nàng khóc?”

Nàng sửng sốt, nhưng nước mắt rơi xuống càng lúc càng dữ hơn, nhin không được ghen ngào nói: “Vì lẽ vật đó, ta rất thích, đa tạ chàng.”

Hần đưa tay ôm nàng vào lòng, mà khung cảnh này càng khiến thập nhị cách cách càng lúc càng tức giận, sao lần nào chuyện tốt cũng về tay Tình Tâm hết vậy?!

“Chúng ta ngồi xuống trước đi, nàng khóc khiến ta đau lòng lắm.” (TN: @Xuân: cô tin không? *ngơ ngác nhin*)

Lúc này, Thạc Nhân, Đỗ Kiều Tuyên, Lâm di, Tề Tâm, Tề Lực đều đi tới Vân Ảnh lâu, bọn họ là tới gặp Tình Tâm, nhưng ngoài ý muốn phát hiện Thừa Diệp từ bến tàu trở về, trực tiếp tới thẳng đây, khi thấy người được hần ôm trong lòng là Tình Tâm, trong mắt mọi người đều hiện ra tiểu ý.

Nhưng thế này càng khiến Tình Tâm thấy không được tự nhiên, nàng vội vã đẩy hần ra, không ngờ hần lại nói, “Nàng gần đây rất kỳ quái, lúc ta ôm nàng, nàng lại xấu hổ, nhưng lúc ta không ôm nàng, nàng lại chủ động hôn ta, muốn ôm ta, nàng nói xong, nàng rốt cuộc là muốn ta ôm? Hay là không ôm?”

Tình Tâm khó xử nhìn về phía thập nhị cách cách sắc mặt hết sức khó coi, dùng ánh mắt hỏi ý kiến nàng.

Đương nhiên là muốn ôm a! Nàng hung hăng ném cho Tình Tâm một câu khẩu ngữ, nàng cũng không muốn thủ trong phòng sống kiếp quả phụ a!

Tình Tâm nuốt nuốt nước bọt, “Ắc – muốn...”

Hần cười mỉa hoặc, ôm càng lúc càng chặt hơn, tiếp theo, hần cùng nàng nói chuyện ở bến tàu, còn nói tất cả mọi người đều rất muốn gặp lại nàng, cũng nói mọi người có ấn tượng rất sâu với nàng, nói nàng xinh đẹp tựa thiên tiên, ung dung thành thạo, là nữ tử hiếm có trên đời...

Tình Tâm được tán thưởng đến cả mặt ửng hồng, thập nhị cách cách cũng tức không chịu được, còn liều mạng khoa tay múa chân, muốn nàng lần!

Trên thực tế, nàng cả người cũng không được tự nhiên, nhìn một Thạc Nhân, một Đỗ Kiều Tuyên, Tiểu Liễu, Lâm di, Hà tổng quản, hai môn thần cùng một đám người đang cười hề hề bọn họ, nàng rất xấu hổ.

“Ta đi ngâm nước pha trà một chút?” Tình Tâm thử muốn từ trong lòng hần đứng dậy.

“Chuyện này để Tiểu Liễu đi là được.” Hần càng không buông tay.

“Vâng, Tiểu Liễu lập tức đi ngay.” Tiểu Liễu lập tức hài lòng rời khỏi, Tình Tâm ảo não trừng mắt nhìn nàng, không thể không lên tiếng, làm bộ không có ở đây được sao?

Tiểu Liễu rất nhanh đem nước trà dâng tới, cười hì hì đứng bên cạnh Lâm di.

Lúc này, Tình Tâm dùng ánh mắt nhìn mọi người ra hiệu, sau một hồi ra hiệu, lại muốn từ trong lòng Thừa Diệp đứng lên, “Ta đi làm điểm tâm cho chàng ăn?”

“Thỉnh Lâm di đi là được.”

Nàng liễu mạng hướng Lâm di lắc đầu, nhưng Lâm di cũng không chịu hợp tác, lập tức cười ra, “Không thành vấn đề, cái này để ta.”

Tình Tâm bắt đầu thả lỏng, nhìn thập nhị cách cách đứng một bên sắc mặt nửa xanh nửa trắng, lại nhìn tới nam nhân đang ôm chặt lấy nàng không buông, “Ta muốn trở về phòng tắm rửa.”

Lúc này, hắn mới cười cười ân chuẩn, “Được, chúng ta cùng nhau về tắm.”

Mặt nàng biến sắc, vội vã nói, “Không không, chờ một chút là được, ắc – ta muốn, muốn đi nhà xí!” Trời ạ, dĩ nhiên bức nàng dùng tới thứ này để trốn rồi!

Hắn mỉm cười nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, đúng là đã làm khó nàng rồi, phải tìm cái cớ bắt nạt như vậy, “Được rồi, nàng đi đi.”

Tình Tâm thả phào nhẹ nhõm, vội vã nháy mắt với thập nhị cách cách, nhưng những người khác lại không hài lòng như vậy, nàng lẳng lặng nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Tiểu Liễu, bốn bề cứ tiếp tục yên lặng như thế, một lát sau, Tình Tâm mới gật đầu nhìn thập nhị cách cách, muốn nàng ngồi xuống bên cạnh Thừa Diệp.

“Ta đã về.” Thập nhị cách cách tiện tay đem chiếc thuyền mô hình đặt ở trên bàn, nũng nịu chờ hắn ôm, nhưng hắn vẫn ngồi yên bất động, nàng nhìn không được nhắc nhở lần nữa, “Ta đã về nhà.”

Hắn không để ý tới nàng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Tình Tâm đang đứng sau Lâm di cùng Hà tổng quản, lại nhớ tới thập nhị cách cách, vừa thấy nàng đang muốn ngồi lên đùi hắn, hắn đột nhiên đứng dậy, khiến nàng sợ đến suýt ngã xuống.

Vươn tay lục lợi trên bàn, bắt được chiếc thuyền gà voi rồi, hắn liền bước tới phía trước, hơn nữa còn bước đến chỗ Hà tổng quản, mà Tình Tâm đứng sau Hà tổng quản đã mặt mày trắng bệch, tim đập liên hồi.

Mọi người ở đây đều hết sức căng thẳng, đã xảy ra chuyện gì?! Bối lặc gia đang muốn làm gì a?

Ngay khi Thừa Diệp bước tới gần Hà tổng quản, đột nhiên lão đảo một cái, ngã sấp về phía trước, Hà tổng quản vội vã bước lên, nhưng Tình Tâm lại nhanh hơn một chút, tiến tới đỡ hắn, “Sao rồi?”

“Không sao, chỉ là, sao nàng lại đứng trước ta vậy?” Thừa Diệp cười đến ôn nhu, nhưng nàng không thể nào đáp lại.

Hắn đem chiếc thuyền đặt trên tay nàng, “Để nàng giữ là được, tránh để ta phá hư nó.” Vật này là cho nàng a.

Tình Tâm hai mắt đỏ hồng tiếp nhận, cuối cùng cũng có thể tỉ mỉ quan sát phần lễ vật vốn tặng cho nàng.

“Vừa nãy không phải muốn về tắm sao? Chúng ta trở về phòng đi.”

“Ắc? Ta thấy, chờ chút đã-”

Hắn ngang ngạnh ôm lấy nàng đi về phía trước, nàng vội vã quay đầu muốn thập nhị cách cách đuổi theo, thập nhị cách cách cũng vội vã kéo váy chạy tới, không ngờ là-

“Bất cứ ai cũng không được theo!” Hắn lạnh lùng mở miệng.

“Vâng!”

Bọn người Hà tổng quản lớn tiếng đáp lại, liễu mạng nén cười, Đỗ Kiều Tuyên thậm chí còn đứng che trước mặt thập nhị cách cách, khiến nàng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, những người khác lại ném cho nàng ánh mắt lực bất tòng tâm, nhưng trong lòng lại cười thỏa mãn.

Nửa đêm, dưới ánh đèn, Tình Tâm, thập nhị cách cách, Thạc Nhân cùng Đỗ Kiều Tuyên đều ngồi ở Vân Ảnh lâu.

“Cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, nếu ta không bỏ đi, thập nhị cách cách khó mà đảm đương nổi chức thiếu phúc tấn này.” Tâm tình của Tình Tâm bây giờ vô cùng trầm trọng.

“Câu này là có ý tứ gì?” Đỗ Kiều Tuyên cũng nghe ra ngoại ý trong lời nói của nàng.

“Ta quyết định bỏ đi.” Nàng vội mới từ cái ôm ấm áp của Thừa Diệp rời đi, nhưng nàng biết, nếu còn tiếp tục như vậy, nàng sợ bản thân sẽ không từ bỏ được.

“Ta tán thành, về chuyện tiếng Tây Dương, ta đã có biện pháp tốt, ta sẽ trước tiên vờ như bị bệnh nặng một hồi, suy yếu đến căn bản không thể giúp Thừa Diệp, để hấn tìm một phiên dịch quan hỗ trợ, sau này, ta sẽ dùng có lâu ngày không sử dụng tiếng nước ngoài mà quên mất, cũng không tệ lắm.” Vất vả lắm mới nghĩ ra được biện pháp này, thập nhị cách cách vô cùng đặc ý.

“Vậy tẩu tử dự định khi nào thì đi?” Thạc Nhân quan tâm hỏi.

Tình Tâm cười khổ, “Ngày mai, ta muốn cùng mọi người nói câu tạm biệt.”

“Người thật sự bỏ được?!” Đỗ Kiều Tuyên giọng nói căng thẳng.

“Người lo cái gì? Nàng có luyến tiếc thế nào cũng không thay đổi được chuyện ta mới là thập nhị cách cách, Thừa Diệp là trượng phu của ta!” Thập nhị cách cách hung hăng nói khiến những người khác nhất thời ghen hờn.

Mà nàng nói xong những lời này, lại muốn Tiểu Liễu ‘tâm bất cam, tình bất nguyện’ giúp nàng xách đèn quay về Nhất Thanh hiên, nàng phải về bên cạnh Thừa Diệp ngủ một giấc!

Thạc Nhân cùng Đỗ Kiều Tuyên còn muốn nói gì, đã thấy Tình Tâm sắc mặt ngưng trọng lắc đầu, “Vốn đã không thuộc về ta, ta còn cố gắng tranh thủ làm gì? Hai người trở về đi.”

Hai người nhìn thấy nàng kiên quyết như vậy, cũng chỉ có thể trở về Đông Sương phòng.

Trên đường, Đỗ Kiều Tuyên càng nghĩ càng thấy sai, “Không đúng, không được để Tình Tâm đi a!”

“Việc này thật sự là bất đắc dĩ, chúng ta không thể thay đổi được gì.” Thạc Nhân cũng không muốn tẩu tử bỏ đi a.

“Không được, ta nhất định phải giữ nàng lại, chàng không hiểu, Tình Tâm yêu Thừa Diệp, người Thừa Diệp yêu cũng là nàng, hai người yêu nhau ở chung một chỗ mới có hạnh phúc chứ?” Nàng kích động nắm tay hấn nói: “Là Tình Tâm đã để ta cảm nhận được điểm này, nếu nàng đi, cả nàng cùng Thừa Diệp đều không hạnh phúc!”

“Thế nhưng ca ca không biết- ”

“Đó chỉ là bây giờ. Chàng suy nghĩ kĩ lại xem, đa số thời gian đều là Tình Tâm ở cạnh Thừa Diệp, cho nên hấn mới không phát hiện có hai thiếu phúc tấn a.”

“Có thể.”

“Cho nên, ta tin rằng nếu như Tình Tâm đi, Thừa Diệp nhất định sẽ nhận ra sơ hở, hấn mất mù nhưng tâm không mù a!”

“Vậy làm sao bây giờ? Đi báo mật với ca ca sao?”

“Ta không dám,” Đỗ Kiều Tuyên cắn môi, “Chúng ta không thể đoán được hấn phản ứng thế nào, lỡ như hại Tình Tâm...”

“Vậy làm sao... Ai?!”

Ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một bóng người, dọa bọn họ kêu lên một tiếng, nhưng những tầng mây vừa vạn che đi ánh trăng, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ không thấy rõ không mặt của người này, trong khoảnh khắc đó, khi mây vừa tản ra, ánh trăng bàng bạc chiếu tới, chiếu sáng khuôn mặt tuần tú vô song của Thừa Diệp, khiến bọn họ càng sợ đến mặt không còn chút máu, la hoảng lên.

“Ca?”

“Thừa Diệp?!”

Thừa Diệp sắc mặt ngưng trọng tiến vào, “Các ngươi không cần nghĩ nhiều, ta sẽ không để nàng bỏ đi.”

Hai người hai mắt nhìn nhau, nuốt một ngụm nước bọt, “Người, người không phải nghe thấy rồi chứ?!”

Hắn lạnh lùng đáp lại, “Cũng thấy toàn bộ rồi.”

Bọn họ đầu tiên là sững sốt, sau đó kinh ngạc trừng mắt nhìn nhau, “Thấy?”

Không sai, lúc Tình Tâm từ trong lòng hắn chuồn đi, hắn cũng đi cùng, nghe thấy nàng ở Vân Ảnh lâu nói những lời này, hắn vô cùng tức giận, chỉ hận không thể hiện thân, nhưng vẫn phải nhịn xuống!

“Ta đã sớm nhìn thấy được rồi, nhưng tạm thời, chỉ là bí mật của ba người chúng ta thôi, biết chứ?”

Hai người chỉ có thể ngây ngốc gật đầu, không nói ra thành tiếng.

Bầu trời dần dần chuyển thành màu trắng bạc, thập nhị cách cách bị một âm thanh trong phòng đánh thức, khi đêm qua nàng trở về phòng thì, Thừa Diệp căn bản không có ở trong phòng, nàng đợi được một lát, rốt cuộc ngủ đi, lẽ nào hắn đã về?!

Ánh mắt nàng sáng lên, rất nhanh kéo lại màn trên giường, nhưng đập vào mắt nàng lại là một nam tử cao to anh tuấn xa lạ, nàng sững sốt, “Người – người là ai?”

Tình Vũ cũng ngạc nhiên vuốt vuốt cằm, cười cười nhìn nàng, “Ta đang muốn hỏi người là ai đó chứ? Đại mỹ nhân khả ái kia đâu rồi?”

Nam nhân anh tuấn trông có vẻ bốn cọt này không ngờ lại cười đến mê hoặc như vậy, bất quá, đại mỹ nhân hắn ám chỉ là Tình Tâm à? Nghĩ tới đây, nàng bất bình phản vấn: “Ta không đẹp sao?”

Hắn nhún vai, không trả lời câu hỏi này, “Xem ra hai môn thần kia càng lúc càng thất trách rồi, trong phòng chủ tử mình thay đổi một nữ nhân mà cũng không biết, còn để ta bước vào.” Hắn xoay người ra ngoài, lúc đi qua hai tên môn thần, liền nói một câu, “Bối lạc gia các người cũng biết hoa tâm rồi.”

Tề Tâm, Tề Lực vẻ mặt ngơ ngác, hoa tâm? Trong phòng không phải là chủ tử cùng với thiếu phúc tấn sao?

Ngẩn người nhìn theo Tình Vũ đang đi về phía Vân Ảnh lâu, lúc này chủ tử bọn họ mới từ một nơi khác đi tới, hai người sững sốt, vội hỏi, “Bối lạc gia ra ngoài lúc nào?”

“Tối hôm qua, nhưng ta và thiếu phúc tấn chưa từng kinh động tới các người.”

“Ngay cả thiếu phúc tấn cũng ra ngoài?!” Trong phòng không phải thập nhị cách cách sao?

Thấy hắn đi vào bên trong, Tề Tâm, Tề Lực liếc mắt nhìn nhau, vội vàng tiến tới ngăn cản, “Vừa rồi có Tình Vũ thiếu gia tới tìm, bởi vì gia nói cậu ấy là bằng hữu duy nhất không cần thông báo, nên- ”

Thừa Diệp sắc mặt khế biến, cắt đứt lời bọn họ, “Vậy người đâu?”

“Sau khi nói cái gì chủ tử có hoa tâm, đã đi tới Vân Ảnh lâu rồi.”

“Chết tiệt!” Kế hoạch vĩnh viễn vẫn không bằng biến hóa, Thừa Diệp đành phải nói ngắn gọn, cấp tốc giao cho hai người họ một việc, muốn bọn họ chạy tới Vân Ảnh lâu.

Hắn nói nhiều như vậy, nhưng bọn họ lại bị một đoạn trong đó làm cho giật mình, mắt trừng môi há nhìn theo mắt hắn, lỗ tai bọn họ bị hư rồi à? Vừa rồi chủ tử nói mình có thể thấy được!?

“Nhanh đi!” Thừa Diệp thấy hai người ngây ngốc đờ ra liền rống lên, hắn còn phải xử lý xong thập nhị cách cách phiền phức này nữa!

Chợt hoàn hồn, bọn họ vội vàng chạy tới Vân Ảnh lâu, vừa lúc thấy Tình Tâm cùng Tình Vũ đang nói chuyện thập nhị cách cách, còn muốn bảo hắn giúp nàng giấu giếm thân phận...

Tình Vũ thật sự có chút hồ đồ rồi, đại mỹ nhân khả ái này vừa nhìn thấy hắn, lại dùng dùng bắn pháo nói chuyện hai người hoán thế, còn muốn hắn ngàn ngàn vạn vạn không được nói với Thừa Diệp...

Thế nhưng – “Có thể gạt được không?”

Nàng vội vã gật đầu, “Được mà, chúng ta đã giấu được một lúc rồi!” Ngẩng đầu nhìn Tề Tâm Tề Lực đang đứng ở phía trước, vội vã gọi bọn họ tới đây, “Các người cũng nghe ta cùng Tình Vũ nói rồi chứ, đúng không? Các người nói với hắn, có phải chúng ta đã giấu gia được rồi không?”

“Ắc, đúng là đã giấu được một khoảng thời gian rồi.” Miệng trả lời lưu loát nhưng trong lòng lại chột dạ, bởi bọn họ vừa mới biết được mọi người đều bị bối lạc gia lừa rồi, “Thế nhưng- ”

“Người nghe rồi chứ?” Nàng không cho hai người họ nói xong, vội vã nhìn Tĩnh Vũ.

Hắn không hiểu, “Sao lại thế được? Lẽ nào thuốc không có công hiệu sao!?”

“Thuốc gì?”

“Thuốc phục hồi thị lực!”

Trong lòng nàng chấn động, cả da đầu cũng tê rân, “Người nói cái gì? Chuyện này là khi nào!?”

“Cách cách, kỳ thực- ” Tề Tâm, Tề Lực vội vã xen mồm, nhưng chính là xen không lọt.

“Thời gian khôi phục phải tùy thuộc từng người, nhưng Thừa Diệp cũng dùng được một khoảng thời gian rồi, sớm nên- ”

“Cách cách!” Bọn họ lo lắng Tĩnh Vũ thiếu gia lại nói lời không nên nói, gấp đến phát cuồng hét lên!

Tĩnh Tâm bị dọa giật mình một cái, sau đó trực tiếp vuốt vuốt ngực, “Các người làm gì?”

“Chúng ta tới là để báo với ngài, bối lạc gia cảm thấy khó chịu, đau đến lăn lộn trên giường, nhưng bối lạc gia nói muốn gặp ngài – ắc – không phải, là thập nhị cách cáchm nhưng chúng ta tìm không được nàng, cho nên thỉnh ngài qua!” Kỳ thực thập nhị cách cách đã bị gia điểm hôn huyết ném ở phòng khách rồi, đương không là không thể nói.

“Sao không nói sớm?!” Sự việc liên quan đến Thừa Diệp, khiến cho nàng trong lòng rối lên, lo lắng xoay người chạy đến Nhất Thanh hiên.

Tề Tâm, Tề Lực lúc này mới thở dài một hơi, nhưng thấy Tĩnh Vũ thiếu gia cũng muốn chạy qua đó, hai người vội vã cản lại.

“Các người làm gì vậy? Ta là một đại phu, không phải, là một thần y đó!” Tĩnh Vũ cũng rất lo lắng cho hảo bằng hữu của mình.

“Xin lỗi, là bối lạc gia giao phó, ngài ấy thỉnh thiếu gia ở lại chỗ này, muốn thiếu gia không được nói ra chuyện ngài ấy đã sáng mắt, cho nên chúng ta mới gấp đến độ hét to lên.” Tề Lực vội vàng giải thích.

Hắn hình như tới đây không đúng lúc... Chỉ có điều, dường như có chuyện thú vị xảy ra nha! Cái này đương nhiên phải ở lại lâu mấy ngày xem kịch mới được.

9. Chương 09

Chương 9

Khi Tĩnh Tâm chạy đến Nhất Thanh hiên, đã thấy Thừa Diệp nằm trên giường đau khổ rên rỉ, lăn qua lăn lại, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại biến thành như vậy?! Người đâu! Mau tới a, tìm đại phu mau!”

“Không cần, không cần đại phu!” Thừa Diệp liên tục lắc đầu.

“Không tìm đại phu sao được?” Nàng sốt ruột tới ngồi cạnh giường, nghiêng người tới gần hắn, trên khuôn mặt tuần tú lúc này đỏ đầy mồ hôi lạnh.

“Ta chỉ đau đầu...”

“Phải không, hay là muốn gọi đại phu- ” Nàng đứng dậy, nhưng hắn lại trực tiếp ôm lấy nàng, “Không cần, để ta ôm là được.”

“Như vậy là được?!”

Nàng không hiểu, nhưng chỉ cần có thể khiến hắn không đau, nàng trái lại ngoan ngoãn cho hắn ôm, mà thứ khiến kẻ khác kinh ngạc chính là, hắn chậm rãi an tĩnh lại, chỉ là đôi lông mày rậm vẫn nhúu chặt lại, đôi mắt nhắm nghiền, giống như đang đau nhức.

Kỳ quái? Thập nhị cách cách đâu rồi?

Thừa Diệp hít sâu một hơi, Tình Vũ đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn quấy rối kế hoạch của hắn, vốn muốn nghiêm phạt tội lừa gạt của Tình Tâm, sau đó tìm một lúc thích hợp nói cho nàng biết chuyện hắn đã khôi phục thị lực, hai người sẽ giải thích rõ ràng mọi khúc mắc, thế nhưng nếu để nàng biết hắn đã sớm khôi phục thị lực nhưng vẫn thờ ơ để nàng cùng thập nhị cách cách diễn trò thì kẻ nổi trận lôi đình đổi lại chính là nàng, nghiêm phạt trái lại mất tác dụng nửa chừng! Cho nên phải cho nàng được lợi rồi, vai diễn người mù của hắn tới đây kết thúc.

Hắn từ từ mở mắt ra, lại nháy mắt mấy cái, đột nhiên sững sốt, kinh ngạc nhìn nàng.

“Sao, sao vậy?” Tình Tâm bị dáng vẻ của hắn làm cho hoảng sợ.

Thừa Diệp vẫn không nói chuyện, chỉ là kinh ngạc nhìn nàng, đưa tay vuốt ve chân mày của nàng, rồi trở về đôi mắt sáng lấp lánh tràn ngập quan tâm, lại đi xuống cái mũi thẳng, tiếp tục đi tới đôi môi anh đào đỏ tươi của nàng.

Nàng ngơ ngác để hắn vuốt ve, không hiểu được gì nhìn hắn đang dùng đôi mắt đen thâm thúy phác họa khuôn mặt của nàng.

“Ta – ta có thể thấy nàng rồi, có thể thấy nàng rồi...” Hắn khó tin lắm lắm. (TN: Anh đóng kịch đạt thế nhờ =)))

Tình Tâm đầu tiên là ngẩn ra, không có phản ứng nhiều, nhưng ngay lập tức lại mừng rỡ kêu lên, “Thật sao? Chàng nói thật?!” Nàng ôm chặt lấy hắn, “Trời ạ, thật tốt quá!” Nàng vì quá vui mà khóc.

Chăm chú ôm nàng hồi lâu, hắn mới có hơi buông ra, dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng, nhìn nàng không chớp mắt, “Nàng thật đẹp, khôn ngoan thiếu phúc tấn của ta lại là một giai nhân diễm lệ như vậy.”

Nghe xong, sắc mặt nàng đột nhiên trắng bệch, những lời này giống như một cái chày sắt nặng nề đập vào tận tâm can nàng, nàng hoảng loạn đứng dậy đẩy hắn ra, “Ắc, ta, ta rất vui mừng, nên quên mất phải đi báo cho thiếu phúc tấn tới.”

“Nàng không phải thiếu phúc tấn?!” Mặt hắn biến sắc, lập tức đưa tay siết chặt cánh tay nàng, nữ nhân chết tiệt này, đã đến nước này rồi mà nàng còn muốn diễn?!

“Không, không phải, xin lỗi, ta... ta là bằng hữu của thập nhị cách cách, mới đến đây làm khách hai ngày, bởi vì nghe thấy bên trong có tiếng rên rỉ rất đau khổ nên mới chạy vào xem... Bởi vì ngài nói ôm ta liền hết đau nhức, nên ta mới-” Sắc mặt nàng tái nhợt, nói năng lung tung, chột dạ không dám nhìn thẳng mặt hắn.

“Nhưng giọng nói của nàng thật sự rất giống Tình Tâm.” Trong lòng hắn đang lửa giận bùng bùng.

“Có rất nhiều người nói vậy! Ta lập tức đi nói cho nàng tin tốt này đây, nàng nhất định sẽ rất vui mừng đó!” Nàng vội vã bỏ lại những lời này, rút tay về sau đó chạy đi, nhưng vừa vận dụng phải thập nhị cách cách đang từ bên ngoài trở về.

Thập nhị cách cách vẻ mặt hoang mang, kỳ quái, bản thân nàng không phải đang ở trong phòng sao? Sao lại vô duyên vô cớ chạy tới phòng khách chứ?

“Thập nhị cách cách, mau trở về phòng đi, Thừa Diệp hắn, hắn nhìn thấy rồi.” Tình Tâm cố nén nước mắt, không để nó rơi xuống.

“Cái gì?!” Ánh mắt nàng sáng lên, “Hắn nhìn thấy rồi!” Thật tốt quá, trượng phu đó của nàng không phải người mù nữa! Nàng hăng hái bừng bừng chạy vào trong phòng.

Không bao lâu sau, trên dưới Tình Vũ sơn trang đều biết chuyện Thừa Diệp đã nhìn thấy được, ai nấy đều vui sướng vô cùng, cũng biết được người đã chữa mắt cho Thừa Diệp chính là Tình Vũ thiếu gia, liên tục hướng hân nói lời cảm tạ.

Nhưng đối với Tình Tâm mà nói, đây đã là lúc nàng phải đi rồi.

Giấy không thể gói được lửa, đôi mắt Thừa Diệp đã nhìn thấy rồi, nàng cùng thập nhị cách cách không để hoán đổi trước mặt hân nữa, cho dù trên dưới sơn trang đều giúp nàng, cùng nhau che giấu cho thập nhị cách cách, nhưng nàng có linh cảm rằng, tuyệt đối là có vấn đề.

Mà nàng cũng không ngờ đến nỗi đợi đến khi Thừa Diệp phát hiện chân tướng, đến lúc đó thiên lôi có thể giáng cho nàng một đòn “ngũ lôi oanh đỉnh”, đem nàng đánh cho tan xương nát thịt, mà nàng sẽ thật sự kêu trời trời không biết, gọi đất đất không hay.

Cho nên tốt nhất là nhân cơ hội lúc mọi chuyện còn đang khống chế được thì trốn trước đi đã.

Nàng rất nhanh thu thập xong quần áo, cẩn thận đem chiếc thuyền bằng gỗ voi Thừa Diệp tặng gói gọn trong bao hành lý, vội vã không nhìn được ửng hồng.

Khóc làm cái gì? Tình Tâm ngốc, ít nhất, nàng còn có cơ hội cùng công chúa bang đi hàng hải mà, hơn nữa nàng còn mang theo được tin tức tốt mà đi, Thừa Diệp chỉ ít cũng đã thấy nàng rồi...

“Nàng muốn đi đâu?”

Chợt nghe thấy âm thanh đó, nàng nhanh chóng ngừng đầu, lại thấy Thừa Diệp đang đứng ở trước cửa.

“Ắc – ta chỉ là quấy rối vài ngày, đã đến lúc nên đi rồi.” Giọng nói nàng tràn ngập chua xót, cảm giác được hai mắt đã ướt đầm rồi.

Biết hân đã nhìn thấy rồi mà nàng còn muốn đi?! Tình cảm của nữ nhân này với hân căn bản chỉ là giả tạo thôi sao! Đôi mắt đen thâm thúy của Thừa Diệp bỗng toát lên lửa giận.

Tại sao hân lại dùng ánh mắt hung tàn độc ác đó nhìn nàng!? Nàng cắn môi, cả bao tử cũng nổi lên một trận co giật, “Ta- ” Nàng có chọc tới hân sao? Nhưng những lời này, nàng không thể thốt ra được!

Bất thành lời, hân đột nhiên tiến tới, siết chặt tay nàng, mặt nàng càng lúc càng cứng đờ, càng thấp thỏm bất an, “Ngài muốn làm gì?”

“Tại sao cảm giác khi ta nắm lấy nàng, cùng với cảm giác nắm lấy thiếu phúc tấn lại giống như vậy?”

“Không, không thể nào.” Tình Tâm xấu hổ cười, hoảng loạn kéo tay về, “Bởi vì thân hình chúng ta đều nhỏ nhắn, cho nên- ”

“Vậy sao?!” Lửa giận trong lòng hân càng lúc càng dâng cao, nàng đúng là đang bịa đặt, nàng cho rằng có thể bịa bao lâu?

Vừa nhìn thấy đôi mắt đen sâu thẳm kia toát ra ngọn lửa cuồng nộ, lòng nàng trầm xuống, có một loại linh cảm chẳng lành, sự tình đã không còn khống chế được nữa!

“Đi theo ta!”

Hân đột nhiên kéo lấy tay nàng, thi triển khinh công trực tiếp tới chuồng ngựa, sau đó kéo nàng cùng ngồi trên lưng ngựa, chạy về phía rừng rậm.

“Ngài rốt cuộc muốn mang ta đi đâu? Cho dù muốn cũng phải mang thiếu phúc tấn của ngài đi chứ...”

“Nàng câm miệng lại cho ta!”

Tiếng hét vang lên như sấm, nàng vội vã câm miệng lại, hân một đường giục ngựa chạy thẳng vào rừng, rất nhanh đi tới một cái hồ, nàng không biết trong khu rừng này có hồ a.

Thừa Diệp sắc mặt khó coi, xoay người nghỉ xuống lưng ngựa, không nói nửa câu, dĩ nhiên “vụt vụt” một cái nhảy xuống hồ.

Nàng lập tức chờ người ra, không chút suy nghĩ vội vã nhảy xuống lưng ngựa, bước nhanh tới bên hồ kêu to, “Gia, ngài làm gì vậy? Lên đây đi!”

Nhưng đợi một hồi lâu, nàng vẫn không thấy hấn nổi lên, nàng sốt ruột, luống cuống, “Ngài lên đây đi!”

Bốn bề im ắng, mặt hồ vẫn vô cùng tĩnh lặng, không một ngọn sóng, chỉ có tiếng gió thổi qua ngọn cây, nàng cũng không nhìn được nữa, “vụt vụt” một tiếng, nàng nhảy xuống, nhưng vừa lúc này, Thừa Diệp từ dưới đáy hồ nổi lên, xuất hiện bên người nàng.

Tình Tâm nước mắt ứa ra, “Trời ạ, hù chết ta- ”

Hấn nghiêm mặt cắt đứt lời nàng, “Tại sao nàng lại nhảy xuống?”

Tình Tâm trong lòng căng thẳng, không dám nói thêm, nàng hiểu rồi, là hấn thử nàng, là hoài nghi nàng, nàng sớm biết hấn sẽ không làm chuyện hù dọa người khác như vậy, nhưng bây giờ làm sao thừa nhận đây?!

Nàng xoay người bước lên bờ, tách khỏi vấn đề này, nhưng hấn cũng theo lên bờ, hung hăng hỏi lại, “Tại sao lại nhảy xuống?”

Lục phủ ngũ tạng của nàng toàn bộ thu về một chỗ, chỉ dám lắc đầu.

Hấn tức giận nâng cằm nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp, lạnh lùng nói: “Nàng không biết trả lời? Vậy ta trả lời thay nàng, bởi vì xuất giá tòng phu, ta nhảy, nàng cũng nhảy!”

Tình Tâm sắc mặt trắng bệch, “Ta không biết ngài đang nói cái gì!”

“Vậy sao?” Hấn tàn bạo trừng mắt nhìn nàng, được, để hấn xem nàng có thể phủ nhận tới khi nào! Mặc dù hai người đều đang ướt sũng, nhưng hấn vẫn siết chặt tay nàng, lần thứ hai mang nàng lên ngựa.

“Chúng ta đang đi về sao?” Nàng thật sự rất bất an.

Hấn không nói lời nào, chỉ là nghiêm mặt, băng băng giục ngựa.

“Gia rốt cuộc muốn đi đâu?”

“Bến tàu.”

Nàng sửng sốt, sao lại thành như vậy? Nàng vừa xuất hiện ở đó nhất định sẽ bị bại lộ! Nàng vội vã quay đầu lại, “Gia, nên về sơn trang thay quần áo trước, sau đó để thiếu phúc tấn cùng đi với ngài? Cả người ngài ướt sũng cả rồi.”

“Ta quen rồi!”

Đôi mắt đen chớp động hiện ra mũi nhọn sắc bén, ánh mắt tàn bạo căm tức nhìn nàng, Tình Tâm đã hiểu, hấn đang ám chỉ, nàng từng nói mình là một đại suy thần, áy dụng tới nàng, nếu không phải ướt sũng thì cũng có chó rơi xuống nước.

Thừa Diệp một được băng băng chạy tới bến tàu nhộn nhịp, không ít người vừa nhìn thấy Tình Tâm, đều hi hi cười chào hỏi nàng.

“Thiếu phúc tấn, lâu quá không gặp ngài!”

“Sao hai người lại ướt sũng nữa rồi, có muốn thay y phục không?”

“Không cần, nàng đặc biệt mê nước, thành ra thế này là do mới vừa ngâm nước.” Thừa Diệp mỉm cười uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của mọi người, nhưng khi cúi đầu nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng, ánh mắt lại toát ra lửa giận.

Tình Tâm cái gì cũng không dám nói, hấn muốn nàng thừa nhận nàng là thiếu phúc tấn của hấn, nhưng nàng vốn không phải là thấp nhĩ cách các đã có hôn phối với hấn, không phải thiếu phúc tấn của hấn.

Lúc này, Thừa Diệp đột nhiên trông thấy một người, từ xa gọi hấn, “Đắc Hiền!”

Lý Đắc Hiền đang nói chuyện với một người nước ngoài, vừa thấy đôi tuấn nam mỹ nữ này, tức khắc neho mặt, “Ác – Bối lạc gia, thiếu phúc tấn, bây giờ ta đang rất thành thật làm công tác phiên dịch, thỉnh các ngài cho ta một con đường sống, đừng đem chuyện quá khứ nói ra.”

Thừa Diệp lạnh lùng trừng mắt nhìn thân ảnh nhỏ trong lòng, hỏi lại hắn, “Người biết nàng chứ?”

Lý Đắc Hiền sững sốt, không rõ bối cảnh gia hỏi vậy là có ý gì, nhưng hắn rất nhanh trả lời, “Gia đúng là đang đùa mà, nhờ gia lấy được một vị thiếu phúc tấn nói tiếng nước ngoài lưu loát này mà ta mới bị đuổi việc, sao lại không biết chứ?”

“Tốt.” Hắn lạnh lùng cúi đầu nhìn Tình Tâm trong lòng, ánh mắt hung ác nham hiểm liếc nhìn một đoàn tàu trên bến cảng, đưa tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, thi triển khinh công đáp xuống một chiếc thuyền đang bỏ neo ở đằng xa.

“Được rồi chứ?! Hai còn muốn tìm nhiều người hơn, nàng mới bằng lòng thừa nhận mình là thê tử của ta!”

“Không cần.” Tình Tâm hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn hắn, “Ngài thả ta ra, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Lúc này, hắn mới bỏ tay ra khỏi cái eo nhỏ nhắn của nàng.

Nàng bắt đầu đi ngồi xuống, từ từ nói cho hắn biết nội tình chuyện hoán phu, hắn cũng không cắt đứt lời nàng, đôi mắt đen nghiêm nghị chăm chú nhìn biến hóa trên sắc mặt nàng, muốn từ trong mắt nàng nhìn ra dấu khí, nhưng, không có...

Tình Tâm nặng nề kể rõ chân tướng sự việc, thở sâu, lại cố gắng để bản thân mình không rơi lệ, sau đó cười, “Hiểu rồi chứ? Cho nên ta căn bản không phải thê tử của ngài.”

“Thì đã sao? Người hôm đó động phòng với ta trong thư phòng chính là nàng!”

Lời nói sắc bén đó khiến mặt nàng đỏ lên, “Ắc – đúng là như vậy.”

“Cho nên người phải đi là thập nhị cách cách, không phải nàng!” Nữ nhân ngốc nghếch này!

“Không, không phải vậy, nếu như – nếu như ta không đề nghị đổi với nàng, có lẽ nàng đã ở đây làm thiếu phúc tấn của nàng rồi, sẽ không bị Tần bối tử đánh đến cả người đầy thương tích, cũng không bị huơ...”

“Cho nên vì hờn ghen đã nợ người khác, nàng muốn đem ta nhường lại,” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta- ”

“Nàng đã có gan đổi với thê tử của ta, cũng nên có gan tranh đoạt vị trí này tới cùng!”

“Nhưng mà- ”

“Thê tử đổi đi đổi lại, nàng tưởng ta không có cảm giác gì sao? Bởi vì ta bị mù, cho nên nữ nhân dạng gì ta cũng không có cảm giác? Nữ nhân nào cũng có thể cùng ta ‘mây mưa thất thường’? Lẽ nào trong mắt nàng, ta ngu xuẩn dễ lừa đến vậy sao?!” Hắn một trận tức giận rống lên.

Nàng khổ sở liên tiếp lắc đầu, “Không phải như vậy!”

“Ta khinh thường nàng, tuy rằng ta ngu ngốc đem hết tình cảm đặt lên người nàng, nhưng lúc này xem ra, nàng vứt bỏ tình cảm của mình, không thành thật với bản thân, không thành thật với ta, càng ngu xuẩn! Nàng cho rằng nàng có thể nhường lại hạnh phúc của mình, còn ta thì sao?!”

Nước mắt nàng lăn dài, “Xin lỗi.”

“Xin lỗi?!” Thừa Diệp cố gắng nén cơn tức giận tột cùng trong ngực, cố gắng nén xung động trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng, “Ta không muốn phải từ trong lời nói của nàng nghe được, mà muốn nàng đứng trước mặt thập nhị cách cách nói, nói nàng yêu ta, vị trí thiếu phúc tấn này nàng nhất định không nhường!”

“Nếu ta có thể làm như vậy thì đã sớm làm rồi, nhưng ta không thể ích kỷ như vậy được! Huống chi, điều ta lo lắng không phải là cảm nhận của chính mình,” Nàng vừa nói vừa tức giận, “Là ngài, ta sợ ngài vất vả lắm mới thoát được ám ảnh của một kẻ mù, tình nguyện nở nụ cười, tình nguyện tiếp nhận ta, nếu như ngài biết ta lừa gạt ngài, nhất định sẽ xua đuổi ta, chán ghét ta.”

“Sự thật chứng minh, việc này không hề xảy ra, ta muốn giữ nàng lại.”

“Nhưng còn thập nhị cách cách- ”

“Nàng đã sớm là thê tử của người khác, liên quan gì đến ta.”

“Nhưng mà...” Nàng hồ thẹn bất an, “Thành thật mà nói, a mã, ngạch nương của ta đã quen với việc ta gây rắc rối rồi, nếu như ta thật sự nhận được hưu thư, bọn họ cũng không có hơi sức mắng chửi ta nữa, thế nhưng thể diện của phụ mẫu thập nhị cách cách...”

“Chết tiệt, đã là lúc nào rồi? Nàng muốn như vậy mà đối mặt với phụ mẫu nàng? Còn cảm giác của ta thì sao?” Hắc tức giận lớn tiếng rít lên.

“Ta thật sự không biết! Họa này là do ta gây ra, ta cũng không biết ta sẽ yêu ngài, tình huống hoàn toàn đã ngoài tầm khống- ” Tình Tâm phút chốc câm miệng lại, trời ạ, nàng dĩ nhiên nói thẳng ra rồi, ‘ta yêu ngài’ ba chữ đã nói ra miệng rồi?

Nhưng một câu nói tốt đẹp như vậy, lọt vào tai Thừa Diệp đang phẫn nộ tận trời, không thể nghi ngờ chính là thêm dầu vào lửa, “Nói như vậy đều là ta sai?”

“Không phải không phải!” Hắc cũng phải kiên trì nghe cho hết lời nàng nói chứ.

“Đúng, là ta sai, ta lúc xông vào phòng nhìn thấy nàng tắm rửa, ta nên nói cho nàng biết ta đã sáng mắt rồi, nếu như vậy sẽ không có nhiều tiết mục vừa buồn cười lại vừa không thể khống chế này xảy ra!”

Không sai, hắc là nói, nếu hắc không nhìn rõ được chân thiện mỹ của nàng, cũng sẽ không ngu xuẩn giao tim cho nàng!

“Ngài nói cái gì?!” Nàng rất kinh ngạc.

“Ta từng có một khoảng thời gian trợn mắt nói dối,” Hắc cười nhạt, “Như vậy mới nhìn thấy nàng cùng thập nhị cách cách ở trước mặt ta diễn trò hoá thân buồn cười đó.”

Về mặt nàng khó tin, “Ngài sao có thể- ”

“Có điều, nói đi nói lại, nếu ta sớm để nàng biết ta sáng mắt rồi, không phải sẽ bỏ qua một trò hay đặc sắc sao?”

“Bốp!” một tiếng, nàng tức giận vung tay tát vào mặt hắc.

“Nàng dám đánh ta!” Hắc nổi giận siết tay nàng, trợn mắt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng.

Tình Tâm viên mặt đỏ hồng, “Ngài quá đáng, quá ghê tởm!” Mấy ngày nay nàng chịu biết bao dày vò, còn hắc lại đang xem kịch!

“Ta ghê tởm? So với nàng còn kém xa!” Hắc dùng sức lôi kéo cả người nàng đứng trước mặt hắc, lại cố gắng đưa mặt đến sát gần nàng, để nàng cảm nhận được làn sóng giận dữ đang dâng trào mãnh liệt của hắc.

“Bây giờ, nàng còn một việc nữa phải làm, chính là – họa nàng gây ra, tự mình giải quyết.”

Tình Tâm sắc mặt tái nhợt, trừng mắt nhìn đôi mắt đen láy đang phẫn nộ điên cuồng, nàng cũng không còn gì để nói.

Bên trong Tinh Vũ sơn trang là một bầu không khí quỷ dị.

Thiếu phúc tấn thật – giả đối mặt ngồi xuống, nhưng ở giữa hai người còn có Thừa Diệp, mà ở bên cạnh, có Tinh Vũ ở lại xem hài kịch, hơn nữa còn có phu phụ Trí Thân vương về xem nhi tử cùng thê tử ân ái, bọn họ từ chỗ Hà tổng quản biết được tin tốt đôi mắt nhi tử đã hồi phục rồi, nhưng cũng biết được một tin xấu là con dâu kỳ thực không phải thập nhị cách cách, mà là Tình Tâm cách cách của Ngọc Thân vương phủ.

Một bên, Đỗ Kiều Tuyên cùng Thạc Nhân đã ngồi xuống, mặt khác, kể cả Tiểu Liễu, Lâm di, Hà tổng quản, hai môn thân và một đồng nô tài quan tâm đến Tình Tâm đều xếp hàng đứng một bên.

Không ai biết Thừa Diệp có tính toán gì? Nhưng ai nấy đều khẩn trương thay Tình Tâm, bởi khi nàng cùng Thừa Diệp trở về, sắc mặt tái nhợt, chỉ biết cúi đầu nói câu, “Gia biết cả rồi.”

Bầu không khí cứng ngắc bao trùm trong phủ, đại sảnh im ắng đến khiến lòng người bất an.

Thừa Diệp lạnh lùng chuyển mắt, nhìn chằm chằm Tình Tâm, hần chờ nàng mở miệng, chờ nàng vì yêu mà dừng cảm, kiên định nói với hần, nàng sẽ bảo vệ hạnh phúc vốn thuộc về bọn họ, sẽ không vứt đi.

Nhưng Tình Tâm không biết phải làm thế nào, nhất là khi có một đồng con mắt cứ nhìn thẳng vào nàng, trong đó còn có một đôi mắt sắc bén khiến da đầu nàng tê dại, hần rốt cuộc muốn nàng làm cái gì?!

Thập nhị cách cách xem ra cũng khí định thần nhàn, dù sao nàng cũng sẽ ở lại không đi, bởi người trong thiên hạ đều biết thập nhị cách cách nàng mới là thiếu phúc tấn chân chính của Thừa Diệp!

“Ta-” liếm liếm cánh môi khô khốc, nhìn về phía thập nhị cách cách đang dương dương tự đắc, “Tất cả chuyện này đều do ta gây ra, là ta sai, nhưng mà, ngươi nhất định phải cố gắng làm một hiền thê, phải hầu hạ gia cho tốt.”

Lời vừa nói xong, chỉ nghe một tiếng thở dài vang lên.

Đôi mắt đen của Thừa Diệp bỗng ánh lên làn sóng vô cùng nguy hiểm, trong mắt có thể thấy được lo lắng, nữ nhân này...

“Ngươi yên tâm, tam tông tứ đức, ta nhất định tuân theo.” Thập nhị cách cách xem ra rất vui vẻ, chân tướng rõ ràng, nàng có thể quay về làm thiếu phúc tấn của nàng, không cần đóng kịch nữa.

“Vậy ta có thể đi rồi-” Tình Tâm đang muốn đứng dậy.

“Khoan đã, còn có một biện pháp chu toàn hơn mà, Tình Tâm, ủy khuất cho con rồi, làm trắc phúc tấn được không?” Phúc tấn luyện tiệc nhìn nàng, bọn họ tuy rằng không có ở sơn trang, nhưng Hà tổng quản phái người báo cho bọn họ biết, cuộc sống của nhi tử vì ai mà đặc sắc, nội tình của hai người bọn họ biết hết sức rõ ràng.

“Ý hay đó,” Tĩnh Vũ là người đầu tiên giơ hai tay tán thành, hần cười cười nhìn Tình Tâm, “Đại mỹ nhân khả ái, dù sao thập nhị cách cách cũng đã giúp ngươi lấy được hưu thư, bây giờ ngươi tự do rồi.”

“Cái này-” Nàng theo trực giác nhìn về phía Thừa Diệp sắc mặt âm trầm.

“Khoan đã, ta phản đối, chính phúc tấn này là ta còn chưa cùng Thừa Diệp động phòng mà!” Thập nhị cách cách gấp đến độ thốt ra, nhưng ngay lập tức thẹn quá cúi đầu.

“Thế nhưng Tình Tâm cách cách đã cùng bồi lặc gia viên phòng rồi nha!” Tiểu Liễu thực sự nhịn không được mở miệng, “Cách cách làm trắc phúc tấn là quá tốt rồi, biết đâu trong bụng cách cách cũng đã có tiểu oa nhi rồi!”

Chuyện tư mật như vậy lại bị đem ra bàn luận, Tình Tâm sắc mặt càng lúc càng hồng, nhưng Thừa Diệp vẫn bày ra vẻ mặt nghiêm trọng, đôi mắt cuộn bạo phần nộ vẫn chăm chú nhìn nàng.

“Tiểu Liễu nói vô cùng có lý, cứ thế mà làm đi.” Trí Thân vương cùng phúc tấn gật đầu, cười toe toét.

Nghe xong, thập nhị cách cách sắc mặt khó coi, còn những người khác lại thỏa mãn gật đầu, đây thật sự là một phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ a.

“Ta phản đối.” Thừa Diệp đột nhiên mở miệng.

Mọi người nhất thời câm miệng lại, hai mắt nhìn nhau, nhưng thập nhị cách cách lại lộ vẻ vui mừng.

“Ta không thể để nàng làm trắc phúc tấn!” Hần lạnh lùng liếc nhìn Tình Tâm sắc mặt tái nhợt, lập tức đứng dậy đi về phía Nhất Thanh hiên, để lại mình nàng xấu hổ đối diện với mọi người.

Nàng nhìn ra được tất cả mọi người đều muốn an ủi nàng, “Đừng nói neax, ta biết các ngươi thương hại ta, nhưng ta mệt mỏi rồi, thật sự muốn về phòng ngủ một lát, thứ lỗi ta cáo lui trước.” Nàng đem hết mọi khổ sở chôn chặt ở trong lòng, miễn cưỡng mỉm cười, đứng dậy bỏ đi.

Tiểu Liễu khổ sở muốn đuổi theo, nhưng lại bị Tĩnh Vũ kéo lại, “Ta nghĩ nàng cần yên tĩnh một chút.”

Bất quá, có một người khác đang cần phải từ từ khuyên bảo, hần chấp tay vào phụ phụ Trí Thân vương, sau đó thần nhiên đi về phía Nhất Thanh hiên.

Mới nhìn thấy khuôn mặt khó chịu, ngồi như pho tượng ở thư phòng của hảo hữu, hắn trực tiếp mở lời, “Người không hối hận chứ?”

Thừa Diệp lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, “Ta hối hận vì đã yêu nàng, một nữ nhân không có dũng khí!” Con giận còn sót lại trong lòng hắn bắt đầu toát ra.

“Nàng chỉ là không thể ích kỷ.” Tình Vũ đi tới bên người hắn, ngồi xuống, “Một nữ nhân tốt như vậy, nếu buông tay, người thật sự sẽ- ”

Hắn không kiềm được tức giận cắn răng cắt đứt lời Tình Vũ, “Người người nên tới khuyên không phải ta, mà là nàng!”

“Có lẽ, nhưng lúc nàng rụt rè nói một tràng dài muốn ta giấu diếm chuyện nàng cùng thập nhị cách cách trao đổi, có thể thấy thâm tình nàng đối với người chính là đặt vu ngôn biếu (tình cảm biếu thị trong lời nói), cũng sợ rằng người lúc đó sẽ bị tổn- ”

“Chết tiệt, ta không yêu đuổi như vậy!” Hắn tức giận rống lên, nàng cho rằng hắn là đồ sứ dễ bể sao?!

“Vậy được, nếu người có thể yêu đến nghĩa vô phần cố (vì nghĩa mà không chùn bước), yêu rất bá đạo, nhưng đối với một nữ nhân, còn là một nữ nhân lương thiện, muốn nàng liều mạng truy cầu hạnh phúc của mình, thậm chí là hi sinh, thay thế hoặc giẫm lên người khác mà có được hạnh phúc, nàng sẽ lương tâm cắn rứt cả đời...”

Người hành y không chỉ biết chữa bệnh còn biết chữa tâm, tâm tư của Tình Tâm, Tình Vũ tin tưởng bản thân cũng nắm được tám, chín phần!

Thấy hảo hữu còn trưng ra khuôn mặt khó coi, hắn suy nghĩ một lát, nói, “Người sao không tự hỏi lại mình, nếu ngay từ đầu nàng là một nữ tử ham tư lợi, vậy người có thể động lòng sao?”

Tình Vũ ý tứ sâu xa bỏ lại một câu rồi bỏ đi mất.

Ở một nơi khác, Tình Tâm vẫn được giữ lại Vân Ảnh lâu, tuy rằng đang nằm trên giường, nhưng nàng căn bản không thể ngủ được, nước mắt không biết nghe lời cứ từng giọt từ viền mắt chảy ra.

Nếu như có thể, nàng đương nhiên sẽ mạnh dạn nắm chặt không buông vị trí thê tử của Thừa Diệp, bởi vì nàng yêu hắn, yêu đến tình nguyện từ bỏ mộng tưởng của bản thân mình, nhưng nàng thật sự hổ thẹn với thập nhị cách cách, nàng tin tưởng nếu thập nhị cách cách ngay từ đầu là gả cho Thừa Diệp, cho dù hắn không yêu nàng, không để tâm tới nàng, nhưng nàng chí ít có thể an an ổn ổn mà sống trong Tình Vũ sơn trang suốt cả một đời.

Nàng hít hít mũi, lại nghĩ đến chuyện trắc phúc tấn.

Cái tên vô tình vô nghĩa đó, cư nhiên ngay cả cơ hội để nàng ở lại bên cạnh hắn cũng không cho, vậy thì nàng ở đây làm gì? Chờ hắn đuổi nàng ra ngoài sao?

Nàng phút chốc đứng dậy, trừng mắt nhìn bao hành lý mà nàng đã chuẩn bị từ lâu, tức giận lau nước mắt, vác bao hành lý, không nói gì với bất cứ ai, thi triển khinh công bay tới chuồn ngựa, lên ngựa, sau đó theo cửa sau bỏ đi.

10. Chương 10- End

Chương 10

Trời vừa chập tối, Tiểu Liễu mang theo một chậu nước rửa mặt bước vào gian phòng, “Tình Tâm cách cách, nên dậy rồi, đã đến giờ dùng cơm tối, vương gia, phúc tấn đều đang đợi ngài- ” Vừa nhìn thấy giường chiếu trống rỗng, nàng rất nhanh buông chậu nước xuống, hoảng loạn kêu to, “Thiếu phúc tấn? Không phải, Tình Tâm cách cách!”

Tiểu Liễu tìm một hồi lâu, nhưng không tìm được người, lại thấy quần áo và đồ dùng hằng ngày không còn nữa, nàng liền khóc lóc chạy đi tìm Tề Tâm, Tề Lực, hai người vừa nghe Tình Tâm cách cách không thấy ở đâu, lập tức đi báo với bối lặc gia.

Thừa Diệp thật sự nhanh chóng phát giận, nữ nhân này, ý chí sắt đá vậy sao? Có thể bỏ lại tất cả như vậy? Nàng thật sự bỏ được a!

“Bối lặc gia, có muốn chúng ta đuổi theo không? Có lẽ thiếu phúc tấn vẫn chưa đi xa được?”

“Không cần.”

“Bối lặc gia?!”

“Ta nói không cần!” Hấn tức giận rống lên.

Hai người không ai dám lên tiếng nữa, Tiểu Liễu khổ sở mếu máo, nước mắt rơi lã chã không ngừng.

Trí Thân vương phụ phụ sau khi biết Tình Tâm không từ mà biệt, trong lòng vô cùng phức tạp, sự tình tưởng rằng có thể giải quyết êm đẹp, nhưng bây giờ thì... nhìn thấy khuôn mặt tuần tú mà hung ác nham hiểm như tử, hai kẻ già này cũng chịu không được, ngay đêm đó bỏ đi. (TN: Ặc, bỏ của chạy lấy người như vậy mà coi đc hở?)

Về phần Tình Vũ cũng chỉ để lại cho hấn một câu nói, “Cẩn thận kẻo mắc tâm bệnh, ta cũng không phải được y.” Sau đó liền rời khỏi sơn trang.

Khác hẳn với không khí mây sầm mù sương từ trên xuống dưới trong sơn trang, thập nhị cách cách vui mừng hơn hở, nàng từ sớm đã tắm cho cả người thơm ngào ngạt, nằm trên giường chờ Thừa Diệp tới, nhưng đợi cho đến khi trời sáng, cũng không nhìn thấy hấn, sau cùng chịu không nổi đành cho Chu công triệu hồi, vù vù ngủ.

Mà thiếu vắng Tình Tâm, Tình Vũ sơn trang trở nên không có sức sống, ai nấy đều mặt ủ mày ê, còn thập nhị cách cách tự ình là thiếu phúc tấn cứ hết hết đông rồi lại hết tây, còn một tiếng ‘nô tài’, hai tiếng ‘nô tài’ kêu la liên tục, mọi người ai nấy đều hết sức chán ghét nàng.

Đỗ Kiều Tuyên là người duy nhất dám chống lại nàng, hơn nữa còn chống đủ quyết liệt, đủ thẳng thắn, “Trong lòng ta, thiếu phúc tấn chỉ có một người, chính là Tình Tâm cách cách.”

Thập nhị cách cách đương nhiên rất khó chịu, nhưng Đỗ Kiều Tuyên hung ác hơn nàng, nàng đối với Đỗ Kiều Tuyên cũng hết cách.

Còn vị trưởng phu tuần mỹ vô song đó, không có ngày nào trở về phòng ngủ, nghe nói đều là tới Vân Ảnh lâu, mà Tề Tâm, Tề Lực cũng đã biến thành môn thần chuyên môn ngăn cản nàng, nàng cũng đồng dạng hết cách.

Thừa Diệp kỳ thực đã liên tiếp mấy ngày không ngủ, tâm tình hấn dâng trào mãnh liệt, nhất là mỗi khi nhớ tới nữ nhân chết tiết kia bỏ rơi hấn, hấn lại tức đến ngủ không được! Nhưng cũng vì ngủ không được mà tất cả hình ảnh ngày xưa hấn ở bên cạnh nàng đều từng cảnh hiện ra, nàng xinh đẹp, thiện lương, nghịch ngợm, đủ loại biểu tình, từng động tác, từng vẻ tư lự của nàng, hấn lại nhớ đến lời của Tình Vũ – nàng chỉ là không thể ích kỷ được thôi...

“Ca, đệ có thể vào nói chuyện với huynh một chút không?”

Ngoài thư phòng, truyền tới âm thanh của Thạc Nhân.

Hấn thở dài một hơi, “Vào đi.”

Thạc Nhân bước vào, nhìn chằm chằm hấn nói, “Đi tìm nàng về đi.”

Hấn khó chịu nhíu mày, “Ngươi nói cái gì?”

“Ca rất yêu Tình Tâm mà, kỳ thực đệ cũng rất yêu nàng – ”

Đôi mắt đen của Thừa Diệp hiện ra lửa giận, thô bạo bước lên kéo áo đệ đệ, “Ngươi có biết mình đang nói cái gì không?!”

Nhưng Thạch Nhân không hề hoảng sợ nhìn thẳng vào mắt hắn, “Kiều Tuyên cũng rất yêu nàng, tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ thập nhị cách cách ra, ai cũng rất yêu nàng,” Hắn mím môi, “Một nữ nhân có thể được nhiều người yêu thích như vậy, nhưng trong lòng nàng cũng chỉ có ca, theo đệ thấy, ca là nam nhân may mắn nhất thiên hạ!”

Thừa Diệp bỗng nhiên buông hắn ra, “Nói đủ rồi chứ?”

“Chưa đủ, bởi vì đệ còn phải nhắc nhở ca, lúc nàng yêu ca, đôi mắt ca vẫn chưa nhìn thấy gì, chứng tỏ được nàng đối với ca quý trọng đến mức độ nào.”

Hắn thật sâu hít vào một hơi, “Đủ rồi, ra ngoài.”

Thạch Nhân nhìn thấy sắc mặt hắn đã hòa hoãn đi rất nhiều, tin tưởng hắn đã nghe thấu những lời này, mới xoay người bỏ đi.

Thừa Diệp nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn, chưa được bao lâu, đệ đệ nhất gan này của hắn lại có gan giáo huấn hắn như vậy, chẳng lẽ cũng là nhờ nữ nhân đáng ghét kia dạy dỗ sao?!

Hắn mím chặt môi, suy tư một hồi, lại bước ra ngoài, “Tề Tâm, Tề Lực.”

Hai người vội vã chạy tới, Thừa Diệp lập tức phái bọn họ tới Vĩnh Yên tra xét một số việc, hơn nữa còn phải đi nhanh về nhanh.

Bởi vì hắn biết muốn tìm nữ nhân đáng ghét kia về không khó, nhưng hắn trước tiên phải nghĩ cách để nàng không còn hỗ thẹn với thập nhị cách cách nữa, nếu không tương lai ở lại sơn trang chưa được bao lâu, nàng rất có thể mang theo hài tử hắn chạy mất!

Hai người nhận lệnh rời đi, đi đường vất vả mau chóng giục ngựa thẳng tới Vĩnh Yên, sau khi tra rõ chuyện bối lạc gia giao phó, hai người lại gió bụi dặm trường mệt mỏi trở về, mà chuyện này đã là chuyện của năm ngày sau.

Sau khi bọn họ tra xong chuyện mau chóng báo cáo lại với bối lạc gia, chỉ thấy hắn lộ ra một nụ cười đã lâu không gặp, hai người cũng lộ ra dáng tươi cười, bởi vì có người sắp gặp đại họa rồi!

Sáng sớm hôm sau, thập nhị cách cách được Thừa Diệp gọi vào thư phòng.

Nàng có chút hoang mang nhìn một bao hành lý ở trên bàn, còn có một hộp châu báu.

“Mở ra xem đi.” Thừa Diệp diện vô biểu tình nói.

Nàng gật đầu, mở hộp, liền thấy bên trong chứa đầy châu báu trang sức quý giá, còn có một chồng ngân phiếu lớn, nàng không nén được lòng tham cầm lấy số châu báu cùng ngân phiếu, cười đến toe toét.

Nhìn thấy biểu tình này của nàng, lại khiến Thừa Diệp nhớ tới Tình Tâm, số châu báu này là hắn sai Tiểu Liễu đem tới, lúc Tình Tâm đi không mang theo chúng, chỉ mang theo chiếc thuyền nhỏ bằng gỗ voi mà nàng vô cùng yêu thích, mà lúc nàng nhìn tới số châu báu trang sức này, một chút hứng thú cũng không có, hắn cứ vậy mà ghi nhớ thật sâu, đôi mắt không khỏi hiện lên ý cười dịu dàng.

Lúc này, thập nhị cách cách mới từ trong số châu báu quý giá ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy ánh mắt mỉm cười dịu dàng của hắn, lại nghĩ tới số châu báu, ngân phiếu, nàng tưởng hắn rốt cuộc cũng chấp nhận nàng rồi, khuôn mặt nàng trở nên tươi cười rạng rỡ, đang muốn yêu thương nhưng nhớ ôm lấy hắn thì thấy hắn lại đem ra một tờ giấy khác đưa cho nàng.

Mới vừa nhìn, lập tức biết ngay là hưu thư, đôi mắt nàng bỗng chốc trừng lớn, “Cái, cái này là cái gì?”

“Đây không phải là tờ hưu thư thứ hai của ngươi sao? Sao ngươi lại không biết được?” Giọng điệu hắn tràn ngập mỉa mai.

Thập nhị cách cách sắc mặt tái nhợt, “Ngươi sao lại biết...”

Hắn lạnh lùng đưa mắt thăm dò nàng, “Trượng phu tầm hoa vấn liễu, bản thân mình cũng hồng hạnh xuất tường, lúc bị trượng phu bắt gian tại trận đã đánh ột trận bầm dập, nữ tử như vậy, ngươi nói ta có thể chấp nhận không?!”

Nàng hít một ngụm khí lạnh, lão đảo lui về sau mấy bước.

“Số châu báu này, còn có ngân phiếu, chỉ cần người đừng tiêu xài quá độ, không nuôi tiểu bạch kiểm, cũng đủ cho người thư thả sống hết nửa đời, bất quá,” hần sắc mặt nghiêm trọng, “đây không phải do ta nhân từ với người, chỉ là vì để một kẻ gốc khác yên tâm ở lại bên cạnh ta, không vì xấu hổ mà bỏ qua hạnh phúc của mình, chỉ như vậy thôi.”

Sau buổi nói chuyện này, thập nhị cách cách đã vĩnh viễn rời khỏi Tĩnh Vũ sơn trang.

*****

Thành Bắc Kinh

Ngọc Thân vương phủ, trên một lầu các cao cao, có một vị mỹ đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương đang ngồi bên nhau, chăm chú nhìn bức hàng hải đồ được vẽ hoàn chỉnh trên bàn.

Lúc này, Lan Hiên, Phúc Vi, Tĩnh Du lại một lần nữa ‘phá cánh’ bay về, các nàng ở Lưu gia bị phụ mẫu bắt lại, tâm tình vốn dĩ rất kém, không ngờ rằng, vừa bị ‘áp giải’ về Bắc Kinh, Tình Tâm lại thay công chúa bang làm thêm một chuyện kinh thiên động địa – nàng bị Tần bối tử hưu rồi!

Vật hợp theo loài mà, tứ đại mỹ nhân các nàng đều là bé cưng hiếu kỳ, thế nên Tình Tâm cũng không tiếc rẻ đem một số chuyện sau hôn nhân giản lược kể lại với ba vị mỹ nhân, đương nhiên, kể xong chẳng có gì đặc sắc, hơn nữa còn nhạt nhẽo dị thường, bởi vì nàng đã lược bỏ chuyện tình cảm giữa nàng cùng Thừa Diệp, cho nên ba vị mỹ nhân nghe xong, liền thấy thập nhị cách cách thay nàng ở lại Tĩnh Vũ sơn trang, trái lại là một chuyện tốt.

Chẳng qua, Ngọc Thân vương cùng phúc tấn thấy mấy vị bé con các nàng lại hợp chung một chỗ, chỉ biết lắc đầu.

Bởi vì mỗi lần các nàng hợp chung một chỗ sẽ không có gì hay ho.

Bọn họ chính là không hiểu, tại sao con gái nhà người ta đều có bộ dạng giống như con gái, còn mấy vị cách cách này lại giống như mọc cánh trên người vậy, lúc nào cũng muốn bay ra ngoài!

Nhất là Tình Tâm nhà bọn họ, nàng đã biến thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng họ, không bao giờ biến mất, chỉ có thể sống ở nhà cô độc sống cả quãng đời còn lại, bởi vì nàng đã trở thành trò cười lớn nhất Bắc Kinh này, xem ra bay đi cũng là chuyện tốt...

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng chiêng trống chúc mừng, tiếng pháo nổ lên bốn phía, vô cùng náo nhiệt, hai phụ phụ cũng rất hiếu kỳ, liền ra ngoài nhìn xem

“Có người muốn thành thân sao? Là thiên kim nhà ai xuất giá vậy? Sao lại không nghe nói chứ?” Phúc Vi hiếu kỳ đứng dậy, từ trên cao nhìn ra ngoài phủ đệ.

“Dù sao cũng không liên quan tới chuyện của chúng ta.” Tình Tâm chán nản nhìn chằm chằm bản đồ trên bàn.

“Kỳ quái, đội ngũ đón dâu hình như là đi về phía này a?” Lan Hiên cũng đứng lên nhìn.

“Hắc, xem kiệu hoa mười sáu người khiêng kim bích huy hoàng như vậy, thật quá long trọng, phô trương a, đội ngũ đón dâu, hỉ nường, nha hoàn cùng với tùy tùng ít nhất cũng hơn trăm người a,” Phúc Vi đôi mắt sáng rỡ, “Tình Tâm, mau đến xem đi, nam nhân cao cao ngồi trên con tuần mã đen đó, thật sự vừa anh tuấn vừa khí thế đó nha!”

“Vậy thì sao?” Nàng vẫn ngồi ngay ngắn bất động, nhưng Tĩnh Du cũng đã đứng lên nhìn.

“Tới xem cái đi! Ngày người cùng thập nhị cách cách xuất giá cũng không được náo nhiệt như vậy!” Phúc Vi vội vàng giục nàng đứng dậy.

Xem thì xem! Bất quá, nhắc tới cái ngày “sai lầm” đó, trong lòng nàng lại nổi lên chua xót! Tình Tâm thở hắt ra, đứng dậy, vừa xoay người nhìn, lập tức chấn động.

Không nên nhìn a, vừa nhìn đã không khéo chống lại một đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị lại vô cùng bá đạo đó, hơn nữa ánh mắt này còn hung ác hơn, trong đầu nàng đột nhiên hiện ra một chữ ‘Chạy’!

Nàng xoay người muốn chạy trốn, nhưng còn chưa kịp chạy, một thân ảnh đã cấp tốc bay vút tới, trực tiếp điểm vào hôn huyết của nàng.

Ba vị cách cách còn lại của công chúa bang mắt trừng môi há, trơ mắt nhìn nam nhân kia dễ dàng ôm lấy nàng.

“Ta đến đưa thê tử của ta về!” Thừa Diệp trong giọng nói tràn ngập cuồng vọng.

“Người là?” Ba vị đại mỹ nhân đều hết sức hiếu kỳ, nhưng ngay lập tức nghĩ tới cho người không thành thật, cố tình che giấu chuyện tốt.

Thừa Diệp dùng đôi mắt thâm tình chăm chú nhìn thân ảnh đang nằm trong ngực, “Là nam nhân bị kẻ ngu ngốc này thay đổi thê tử, nhưng hắn đã quyết định ‘phóng lao thì phải theo lao’ rồi.”

Nghe vậy, chúng tiểu mỹ nhân không khỏi thản nhiên cười, xem ra, sự tích công chúa bang lại muốn có thêm một cái cọc khác rồi!

*****

Ngoài thành Bắc Kinh, trong một dinh thự hết sức xa hoa.

Tình Tâm mơ màng tỉnh dậy, đôi mắt điểm lệ nháy nháy mấy cái, nhìn bốn phía xung quanh, nàng chính là đang ở trong một căn phòng xa lạ, hơn nữa – nàng hoang mang cúi đầu nhìn, trên người nàng chính là một bộ giá y đồ thẩm, trong phòng cũng được bố trí rất nhiều đồ chơi, cặp nến long phụng đang cháy bùng bùng, trên bàn còn có trái nhãn, bánh cười, đậu phộng, táo đỏ, hạt sen cùng rượu giao bôi và rất nhiều thứ khác.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, nàng theo trực giác nhìn về phía cửa, đã thấy tân lang một thân hỉ bào, cũng chính là Thừa Diệp sải bước tiến vào.

“Ngài- ”Nàng nhìn quanh bốn phía, “Chuyện này là sao!?”

Thừa Diệp trừng mắt nhìn nàng, đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy trái nhãn nhét vào trong miệng nàng.

“Ư- ”

“Ăn!” Hắn liên tiếp cầm lấy đậu phộng, táo đỏ, hạt sen, bánh cười cùng mấy thứ trên bàn nhét vào miệng nàng, sau đó cầm lấy hai ly rượu giao bôi, “Uống.”

Tình Tâm vô duyên vô cớ bị một đồng thứ nhét vào trong miệng, vất vả lắm mới nuốt trôi, nàng đương nhiên muốn nói cái gì, nhưng nam nhân bá đạo này lại ép nàng uống rượu giao bôi.

Nàng vừa nuốt rượu xuống xong, liền hỏi, “Ngài rốt cuộc đang làm cái gì?! Tại sao đột nhiên- ”

“Lúc trước là đệ đệ thay ta bái đường, cho nên toàn bộ lễ nghi có thể miễn, những trình tự kế tiếp, ta cũng đã từng việc bổ sung xong, bây giờ chỉ còn việc cuối cùng là động phòng hoa chúc, tuy rằng chúng ta đã là phu thê thật sự, nhưng cứ làm cho trọn vẹn đi.” Hắn chăm chú nói một tràng, sau đó trực tiếp ngồi bên người nàng, bắt đầu động thủ cởi khăn quàng vai trên người nàng. (bản gốc là “hà bí”, theo chú thích của QT thì là một phần trên trang phục của phụ nữ Trung Quốc thời xưa)

Nàng vội vàng kéo tay hắn lại, mặt đỏ lên, lắc đầu, “Khoan đã, khoan hãy thoát, ta không phải thê tử của ngài a!”

“Vậy ai mới là thê tử của ta?! Chúng ta bây giờ đã hoàn toàn tất cả đại lễ thành thân rồi!”

“Nhưng còn thập nhị cách cách?”

“Ta hưu rồi.”

Nàng sửng sốt, “Cái gì?!”

“Ta đưa cho nàng phong hưu thư thứ hai, còn bổ sung thêm một khoản tiền cùng kim ngân châu báu, để nàng sống tốt nửa đời còn lại,” hắn vừa nói vừa tiếp tục công việc, cởi bỏ hỉ bào trên người nàng, “Còn nữa, nàng có thể dẹp bỏ hỷ thẹn cùng bất an của nàng được rồi, bởi vì thập nhị cách cách hồng hạnh xuất tường mới bị đánh cho bán sống bán chết, tất cả đều là nàng ta gieo gió gặt bão.”

Tình Tâm quá mức kinh động, căn bản không cảm giác được y phục mình đang bị cởi ra, “Thế nhưng... ngài không phải cự tuyệt chuyện ta làm rắc phức tấn sao?”

“Bởi vì ta không cần rắc phức tấn, ta chỉ cần một nguyên phối thôi.” Đến khi trên người nàng chỉ còn lại cái yếm, hắn liền dùng lực nhưng cũng rất dịu dàng đẩy nàng ngã lên giường.

“Khoan đã, tại sao lại là ta?!” Tình Tâm đột nhiên hiểu rõ, nhưng nàng muốn nghe hắn chính miệng nói câu đó.

Hắn khẽ cắn môi, “Vấn đề của nàng sao nhiều quá vậy?”

“Trả lời ta, bởi vì chuyện này là rất quan trọng.” Nàng cũng rất kiên trì, hai tay theo trực giác che ở trước ngực mà hắn muốn ép xuống.

Ánh mắt sắc lạnh lóe lên, hàm dưới cũng nguy hiểm co rút lại, “Nàng nói xem?” Nữ nhân này đúng là ngốc hết thuốc chữa rồi!

Đôi môi đỏ mọng của nàng bỗng vung lên một ý cười nhợt nhạt, Ta muốn nghe chính miệng ngài – ư.”

Đôi môi cuồng vọng trực tiếp che lại cái miệng của nàng, đem xuất một khắc đáng nghìn vàng, nữ nhân này thật sự quá lãng phí!

Tình Tâm kỳ thực vẫn còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng có người giống như mãnh thú xem nàng là thức ăn mà gặm, nụ hôn của hắn vẫn chuyên chú, ngang ngược như vậy, nhưng thâm tình trong đôi mắt đen cũng không che giấu được hào quang chói mắt, nàng thấy được, cũng hiểu được, hắn yêu nàng, hơn nữa còn phi thường phi thường yêu nàng...

[Toàn văn hoàn]

TN: Công chúa bang hệ liệt vẫn còn 3 truyện nữa là Cách cách không bỏ mặc nhà (về Lan Hiên cách cách), Cách cách gả Phiến vương (về Phúc Vi cách cách), và Đương gia cách cách (về Tĩnh Du cách cách). Ba bộ này TN không có ý làm nên mọi người nếu có hứng thú, có thể xem bản cv của ss méo tại đây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-phu-cach-cach>